

νήνοχας, προτυπούσας Χριστοῦ τὴν σφαγὴν τὴν σωτήριον.

Τῷ παράφρονι λαῷ σου, Σαμουὴλ μὴ ἐμμένοντι, τοῦ Παμβασιλέως, θείαις προσταγαῖς χρίεις νεύματι, θεουργικῶ βασιλέα ὡς ἠτήσατο, κερτομοῦντα, αὐτοῦ τὴν βουλήν τὴν ὑπέρφρονα. **Θεοτοκίον.**

Ο τοὺς κόλπους μὴ κενώσας, τοῦ Πατρὸς ἐν τοῖς κόλποις σου, νέον ὡσπερ βρέφος, ἐπανακλιθῆναι εὐδόκησεν, ἐπ' ἀνακλήσει Παρθένε τῶν ψυχῶν ἡμῶν· ὧ κραυγάζομεν· Δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.

Ὠδὴ ε΄. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄφονται.

Σοφισθεῖς τῷ Πνεύματι, τῷ θείῳ ἐκ παιδός, λειτουργὸς γέγονας Θεοῦ, τῷ ἐλαίῳ Ἐνδοξε τῷ τῆς χρίσεως, βασιλεῖς ἐν χάριτι, χρίων θείαις ἐπινεύσεσι.

Σοβαρῶς ἐμμένοντι, προέφησ τῷ Σαούλ, ταῖς ἀτάκτοις μεταβολαῖς, Σαμουὴλ μακάριε, τὸ θείον βούλημα, καὶ τὴν ἐγκατάλειψιν, προφανῶς τοῦ θείου Πνεύματος.

Ανακία πάντοτε, συζῶν, τοῦ Ἰσραὴλ, τὴν ακαίστην μεταβολήν, προφανῶς διήλεγχε, σὺ διορθούμενος, ἱερεὺς ὡς ἔνθεος, ὡς Προφήτης ἀληθέστατος. **Θεοτοκίον.**

Μεθ' ἡμῶν γενόμενος, δι' οἴκτον ὁ Σωτὴρ, ἐξ αἱμάτων σου ἱερῶν, ὑπὲρ νοῦν Πανάμωμε σεσωμάτωται, καὶ Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, ὁ φιλόανθρωπος γνωρίζεται.

Ὠδὴ ς΄. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Ο λόγος σου, τῇ τοῦ Λόγου θεούμενος χάριτι, προεδίηλθ τὰ μακρὰν, ὡς ἐγγὺς συμβησόμενα, Σαμουὴλ Προφήτα, ἐνδιαίτημα θείον τοῦ Πνεύματος.

Υψούμενος, ὑψηλαῖς θεωρίαις καὶ πράξεσιν, ὡς Προφήτης καὶ Θεοῦ, ἱερεὺς παντοκράτορος, νομικαῖς λατρείαις, καθαγνίζεις λαὸν Ἀξιάγαστε.

Η χρεῖται, ὁ Σαούλ παραβάτης γενόμενος, καὶ Θεὸς σοι, ἀντ' ἐκείνου Δαυῖδ τὸν πραότατον, Σαμουὴλ θεόφρον, ἐγκελεύεται χρίσαι τῷ χρίσματι. **Θεοτοκίον.**

Λελύτρωται, τῶν ὠδίνων, ἡ Εὐὰ Πανάμωμε, ἀνώδίνως, σοῦ τεκνίστη Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν τὰ πάθη πάντων, καὶ ὀδύνας σαφῶς θεραπεύσαντα. **Ὁ Εἰρμός.**

» **Ε**βόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ Προφήτης Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεόμενος· Ἐκ φθορᾶς με ῥύσαι, Ἰησοῦ
» Βασιλεῦ τῶν δυνάμεων.

Συναξάριον.

Τῇ Κ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ ἐνδόξου Προφήτου Σαμουὴλ.

Στίχοι.

Μύσας τελευτῇ καὶ Σαμουὴλ ὁ βλέπων,

Τὸ ζῶν αἰεὶ φῶς καὶ τελευτήσας βλέπει.

Βῆ δ' ὀρόων μέλλοντα Σαμουὴλ εἰκάδι ἔνθεν.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐξ Ἀρμαθαίμ Σιφά, ἐξ ὄρους Ἐφραῖμ, ἐκ φυλῆς Λευὶ, υἱὸς Ἐλκανᾶ καὶ Ἄννης. Ὁ δὲ Ἐλκανᾶ δύο γυναῖκας ἔσχεν, ὄνομα τῇ μιᾷ Ἄννα, καὶ τῇ δευτέρᾳ Φαινάννα· καὶ ἦν τῇ μὲν Φαινάννῃ παιδίον, τῇ δὲ Ἄννῃ οὐκ ἦν παιδίον. Καὶ ἀνέβη Ἐλκανᾶ προσκυνῆσαι τῷ Θεῷ μετὰ Ἄννης ἐν Σηλώμ· καὶ ἦν ἐκεῖ Ἥλει, καὶ οἱ δύο υἱοὶ αὐτοῦ Ὀφνεί καὶ Φινεές, ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ. Ὁ δὲ Κύριος ἀπέκλεισε τὴν μήτραν Ἄννης, καὶ ἐλύπει αὐτὴν ἢ ἀντίζηλος αὐτῆς. Ἡ δὲ προσηύξατο πρὸς Κύριον, καὶ ἐμνήσθη αὐτῆς ὁ Θεός, καὶ ἐγέννησεν υἱὸν τὸν Σαμουὴλ, καὶ παρέθετο αὐτὸν τῷ Θεῷ· καὶ ἀξήθει, καὶ προκόψας τῇ ἡλικίᾳ, ἦν λειτουργῶν τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐγένετο εἰς Προφήτην μέγαν. Ὁ δὲ Ἥλει καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, ὀργῇ καὶ θυμῷ Κυρίου συντριβέντες ἠφανίσθησαν, διότι παρώργισον τὸν Θεόν. Καὶ ἐδίκασε Σαμουὴλ πάσας τὰς ἡμέρας αὐτοῦ, καὶ δόμα οὐκ ἔλαβε· καὶ χρίσας τὸν Δαυῖδ εἰς Βασιλέα, καὶ εἰς βαθὺ γῆρας ἐλθὼν, καὶ πλήρης ὢν ἐτῶν, ἐτελεύτησε. Προέλαβε δὲ τὴν σάρκωσιν τοῦ Χριστοῦ, ἔτη χίλια τριάκοντα πέντε, καὶ προεφήτευσεν ἔτη τεσσαράκοντα.

Ἡ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων τριάκοντα ἑπτὰ Μαρτύρων, τῶν ἐν Βυζίῃ τῆς Θράκης μαρτυρησάντων.

Στίχ. Τρεῖς ἐνδέουσι πρὸς τὸ τῆς κενκαυμένους,

Χάριν Τριάς σου, τετράκις τελεῖν δέκα.

Οὗτοι ὑπῆρχον, οἱ μὲν ἐκ Βυζαντίου, οἱ δὲ ἐκ Φιλιππουπόλεως. Κρατηθέντες δὲ ἐν Βυζίῃ τῆς Θράκης παρὰ Ἀπελλιανοῦ καταράτου, τοῦ τηλικαῦτα ἠγεμονεύοντος, καὶ διαφόροις βασάνοις ἐξετασθέντες, διὰ τὸ τὸν Χριστὸν παρρησιαῖα ὁμολογεῖν, τελευταῖον, καμίνου ὑπὸ γῆν ἐξαφθείσης μεγίστης, ἅπαντες χεῖρας καὶ πόδας ἀκρωτηριασθέντες, ἐν αὐτῇ ἀπορρίπτονται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Σεβήρου, καὶ Μέμνονος Κεντυρίωνος.

Στίχ. Ζίφει παθῶν Σεβῆρος, εὖρεν ἀξίως

Ἐπαθλα λαμπρὰ τῆ διαξίφους πάθους.

Ἐχει τὸ πῦρ σε πρὸς βραχὺν Μέμνον
χρόνον·

Μένει δὲ σε στέφανος εἰς αἰεὶ μένων.

Σεβῆρος ὁ ἀήττητος τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ἐκ Σίδης ἦν τῆς Παμφυλίας, υἱὸς Πετροῦ τινὸς Θρακῆς, καὶ μητρὸς Μυθονίας. Καταλαβὼν δὲ ἐν Φιλιππουπόλει τοὺς Ἁγίους τριακονταεπτὰ Μάρτυρας, ὑπὲρ Χριστοῦ ἀθλῶντας, ξίεται σφοδρῶς, τὴν εὐσέβειαν παρρησιασάμενος· καὶ δακτυλίδας πυρωθείσας ἐδέξατο τοῖς δακτύλοις, καὶ ἐν τέσσαρσι ξύλοις ταυνοθεῖς πρίεται, πεφυρακτωμένῳ ζωστῆρι ζωσθεῖς· εἴθ' οὕτω τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται. Μέμνων δὲ ὁ Κεντυρίων, ἐπὶ δύο κίσσι ταυνοθεῖς, ἀπεδάρη τρεῖς λώρους ἀπὸ κεφαλῆς ἕως ποδῶν. Εἶτα ἐν καμίνῳ βληθείς, τοὺς πόδας πρότερον ἀκρωτηριασθείς, τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρέθετο, τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἀναδησάμενος.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Φωτεινῆς, ἕξω τῆς πόρτης τῶν Βλαχερνῶν· καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λουκίου τοῦ Βουλευτοῦ.

Στίχ. Βουλὰς ὅλας παρήλθες τὰς Ἀχιτόφελ,

Βουλῆ μιᾶ Λούκιος ἀθλήσας ζίφει.

Ος ἀπὸ Κυρήνης τῆς κατὰ Λιβύην ὑπῆρχε, πρῶτος τῆς ἐν τῇ πόλει Βουλῆς, ὄγκω καὶ μεγέθει σώματος ὑπερέχων τῶν κατ' αὐτὸν, πρότερον μὲν τῇ Ψηροκείᾳ καὶ τῇ Πλάνῃ τῶν εἰδώλων προσκείμενος. Μετὰ δὲ τὸ ἀμεταπτώτως καὶ στερρώως ἀγωνίσασθαι τὸν μέγαν Ἱερομάρτυρα Θεόδωρον, τὸν τῆς πόλεως ταύτης Ἐπίσκοπον, καὶ τὸν στέφανον ἀπενέγκασθαι, κατανουγείς ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ, τὸ Δεῖον δέχεται Βάπτισμα. Πείθει δὲ καὶ τὸν Ἡγεμόνα Διγνιανὸν πιστεῦσαι εἰς τὸν Χριστόν· ὃν παραλαβὼν, κατέπλευσεν εἰς Κύπρον. Εὐρῶν δὲ ἐν αὐτῇ συλλαμβανόμενος τοὺς Χριστιανούς, καὶ ἀναιρουμένους, λαβὼν τὸν Διγνιανόν, τοῖς βασανισταῖς παρέδωκεν αὐτόν. Ἐπεὶ δὲ καθεῖλε τὸν βωμόν, τῷ ποδὶ πατάξας, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ κείμενα ἀνατρέψας, προσταξάντος τοῦ τυράννου, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἡλιοδώρου καὶ Δοσαῖ (ἢ Δοσαῖ, ἢ Σοδαῖ).

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὦδὴ ζ. Νέοι τρεῖς ἐν Βαβυλῶνι.

Μέγιστόν σε ἡ τεκοῦσα, δῶρον τῷ Παμβασιλεῖ, προσάγει Μακάριε, εὐχὴν ἱεράν ἐκπληροῦσα, καὶ μελωδοῦσα· Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ενδὸν ὄντα τῆ ναοῦ σε, καὶ κατὰ τοῦ Ἀερῶν, τὴν τάξιν λατρεύοντα, τῷ ἐπουρανίῳ Δεσπότῃ, ἡ Δεία χάρις ἐνδοξε, Σαμουὴλ κατελάμπρυνε.

Λόγω Δείω κρίνεις Μάκαρ, τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ, τούτῳ τὸ δικαίωμα, πάντοτε Θεοῦ διαγγέλλων, καὶ ἀποστρέφων πᾶσαν βλάβην, ἐχθρῶν προσευχῇ ἐκτενεῖ.

Πᾶσαν ὕλην ἐκκενώσας, Ἐνδοξε τοῦ σου νοός, ἔσοπτρον τοῦ Πνεύματος, ἐδείχθης βοῶν ἀσιγήτως· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ωφθης ἀφλεκτος τεκοῦσα, πάντα γνεὺς ὡς ἀληθῶς, τὸ πῦρ τῆς Θεότητος· διὸ τὰ ὑλώδη μου πάθη, Θεοκυῆτορ φλέξον, ὡς συμπαθὴς καὶ φιλάγαθος.

Ὦδὴ η. Αὐτρωτὰ τοῦ παντός.

Κοσμηθεὶς Ἀαρὼν τῷ ἐνδύματι, τῶν Ἁγίων εἰσῆλθες εἰς Ἁγία, θυσίαις Παμμακάριστε, Ἰσραὴλ ἀφαγνίζων προμηνυούσας, τὴν σφαγὴν τοῦ Ἀμνοῦ τὴν σωτήριον.

Λογισμῷ καθαρῷ εἰσδεχόμενος, τὰς αὐγαὶς Σαμουὴλ τὰς τοῦ Πνεύματος, οἶα Προ-

φήτης ἐνθεος, προμηνύεις τὰ πόρρω ὡς ἐνεστῶτα· διὰ τοῦτο πιστῶς εὐφημοῦμέν σε.

Εκλεκτὸς ὁ Δαυὶδ ἐχρημάτισεν, ἐν υἱοῖς Ἰεσσαὶ ὡς ἐδήλωσας, χρίων αὐτὸν τῷ χρίσματι, Σαμουὴλ τῷ ἀγίῳ καὶ ἀνακράζων· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Οὐκ ἐπὶ τὴν σὴν ἐκτελοῦντες πανύγυριν, Σαμουὴλ τῶν Δικαίων συνόμιλε, ταῖς σαῖς πρεσβείαις τύχοιμεν, βασιλείας τῆς ἄνω ἀναβουῶντες· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Συμπαθείας τῆς σῆς με ἀξίωσον, συμπαθὴς καὶ φιλάγαθε Δέσποινα καὶ τῆς γεέννης ῥῦσαί με, καὶ τοῦ σκότους ἐκείνου τοῦ ἐξωτέρου, ἵνα πιστεῖ καὶ πόθῳ γεραίρω σε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ὐτρωτὰ τοῦ παντός παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας, καὶ ἐδίδαξας μέλπειν· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὦδὴ θ. Ἐὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ιστάμενος οἶα λειτουργὸς, ἐπίπροσθεν, τοῦ Δεσπότου καὶ Θεοῦ ἡμῶν, Μάκαρ ἀμέμπτω πολιτεία, κοσμούμενος αὐτῷ ἐλειτούργησας, τὰς Δείας ἐκφαντορίας δεχόμενος, καὶ προφητεύων ἐμφανέστατα.

Ωφθης ἐκ νηδύος μητρικῆς, Ἀοίδιμε, τοῦ Ἁγίου σκεῦος Πνεύματος· τῷ ἱερῷ συναυξηθεὶς δὲ, ἐνδύματι Θεὸν ἐθεράπευσας, πραότητι καρδίας πανόλβιε, καὶ διανοίας ὠραιότητι.

Σήμερον ἡ μνήμη σου ἡμῖν, ὡς ἥλιος, Θεοφόρε ἀνατέταλκε, φέγγει πλουσίῳ χαρισμάτων, φωτίζουσα ψυχὰς τῶν τιμώντων σε, ὀμίχλην τε δεινῶν ἀπελαύνουσα· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ηρῆς πρὸς μονὰς φωτοειδεῖς, καὶ ἔλαμψας, τοῦ ἡλίου τηλαυγέστερον· βλέπεις ἂν βλέπουσι Προφῆται, Ἀπόστολοι καὶ ἅπαντες Δίκαιοι, Δεούμενος μεθέξει Θεόπνευστε· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Φθορὰν μὴ γνωρίσασα ἀνδρός, τὸν ἀφθάρτον, ἐν νηδύϊ ὑποδέδεξαι, Λόγον ἡμᾶς καταφθαρέντας, ῥυόμενον πολλοῖς παραπτώμασι, τῷ πάθει τῆς ἀφθάρτου σαρκὸς αὐτοῦ, ἀφθορε μόνῃ Παναμώμητε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν ἐκτάραν εἰσώκισατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνθησας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Ο Σαμουὴλ ὑμνεῖσθω, ὁ πρὸ συλλήψεως δοθεὶς, δοτὸς Θεῷ τῷ Ὑψίστῳ, ὑπὸ μητρὸς πανευκλεοῦς, καὶ βασιλεῖς χρίων οὗτος, ὡς Ἱερεὺς καὶ Προφήτης.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Απόστολοι, ἐκ περάτων, συναθροισθέντες ἐνθάδε, Γεθσημανῆ τῷ χωρίῳ, κηδεύσατέ μου τὸ σῶμα· καὶ σὺ Υἱὲ καὶ Θεέ μου, παράλαβέ μου τὸ πνεῦμα.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθα.

Οτε πρὸς τὸν ἐκ σοῦ, τεχθέντα μετετέθης, συνῆλθον ἐν νεφέλαις, τὸ σῶμά σου κηδεῦσαι, Παρθένε οἱ Ἀπόστολοι.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Ω τῶν ὑπερφυῶν, ἀγνή σου μυστηρίων! τοῦ Θεοῦ γὰρ ὡς Μήτηρ, πρὸς τοῦτον μεταβαίνεις, λαμπρῶς Θεομακάριστε.

Στίχ. Ὄμοσε Κύριος τῷ Δαυὶδ ἀλήθειαν.

Στίφος τῶν Μαθητῶν, καὶ θείων Ἀποστόλων, ἀθροίσθητε κηδεῦσαι, τὸ θεοδόχον σῶμα, τῆς μόνης Θεομήτορος.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ α'.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθία,

καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆς ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Θαδδαίου,

καὶ τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Βάσσης.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου τρία.

Ἦχος πλ. δ'. Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Μάκαρ Θαδδαῖε Ἀπόστολε, προσομιλήσας φωτὶ, ἀκροτάτῳ φῶς δεύτερον, κατὰ θείαν μέθεξιν, ἀληθῶς ἐχρημάτισας· καὶ διαλύσας νύκτα πολύθεον, ψυχὰς προσῆξας τῷ Παντοκράτορι· ὅθεν γηθόμενοι, τὴν λαμπρὰν καὶ εὐσημον καὶ φωταυγῆ, μνήμην σου γεραίροντες, Χριστὸν δοξάζομεν.

Μάκαρ Θαδδαῖε Ἀπόστολε, μετὰ τὴν θείαν Χριστοῦ, καὶ φωσφόρον Ἀνάστασιν, καὶ τὴν πρὸς οὐράνια, παναγίαν Ἀνάληψιν, Ἐδέσση πόλει τὸ θεῖον κήρυγμα, κατεπιστεύθης· ἐν ἧ γενόμενος, λόγοις καὶ θαύμασι, τὸν Τοπάρχην Αὐγαρον, καὶ σὺν αὐτῷ, πάντας ἐβεβαίωσας, πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

Μάκαρ Θαδδαῖε Ἀπόστολε, τυφλοῖς τὸ βλέπειν τῆ σῆ, ἐπαφῆ θεία δέδοται, καὶ χωλοῖς ἀρτίωσις, καὶ νοσοῦσιν ὑγείωσις, καὶ παρειμένοις αὐθις ἀνόρθωσις, καὶ ἀμυήτοις γνώσις σωτήριος· σὺ γὰρ ἀνάπλεως, χαρισμάτων πέφυκας τοῦ παντουργοῦ, Πνεύματος πανόλβιε· ὅθεν ὑμνοῦμέν σε.

Καὶ τῆς Μάρτ. γ'. Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημειώσιν.

Αθλησιν ποθήσασα, πολλὰς βασάνους πανεύφημε, σταθερῶς ἐκαρτέρησας· ἐντεῦθεν πρὸς ἄπονον, μετετέθης λῆξιν, καὶ ἄδυτον φέγγος, καὶ φανοτάτην χαρμονήν, καὶ δι' αἰῶνος θείαν ἀπόλαυσιν· διό σε μακαρίζομεν, καὶ τὴν ἀγίαν σου σήμερον, ἐκτελοῦμεν πανηγυριν, Ἀθληφόρε θεόληπτε.

Μετὰ πολυῶδυνα, καὶ πολυποίκιλα βασάνα, ἐν θαλάσῃ βληθεῖσάν σε, Θεὸς διεσώσατο, ὁ Σωτὴρ τῶν ὅλων, θεία δυναστεία, καταπατοῦσαν τὴν ἰσχύν, τοῦ ἄλλοτρίου Βάσσης πολυάθλε· ἐντεῦθεν κατεφώτισας, τῶν εὐσεβῶν τὰ φρονήματα, ἐκτελοῦσα τεράστια, ὑπὲρ νοῦν καὶ διάνοιαν.

Ορνις ὡς εὐκέλαδος, ἐπὶ τὸ ἄλσος φωνήσασα, τῆς ὠραίας ἀθλήσεως, τῆς σοῦς συνεκάλεσας, νεοττοὺς ὠραίους, θήρατρα τῆς πλάνης, διαφυγοῦσα σὺν αὐτοῖς, Βάσση θεόφρον ἀξιοθαύμαστε· μεθ' ὧν καὶ κατεσηκνήωσας, πρὸς καλιὰς παμμακάριστε, οὐρανίους πρεσβεύουσα, ὑπὲρ πάντων ἐκάστοτε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Δεῦτε τὴν παγκόσμιον Κοίμησιν, τῆς παναμώμου Θεοτόκου ἑορτάσωμεν· σήμερον γὰρ Ἄγγελοι πανηγυρίζουσι, τὴν σεπτὴν Μετάστασιν τῆς Θεομήτορος, καὶ πρὸς εὐωχίαν ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς συγκαλοῦσι, τοῦ βοᾶν ἀσιγήτῳ φωνῇ· Χαῖρε, ἡ μεταστᾶσα ἀπὸ γῆς, καὶ πρὸς οὐρανίους μονὰς μεταικησασα· Χαίροις, ἡ τῶν Μαθητῶν τὸν χορὸν, διὰ νεφέλης κούφης εἰς ἓν συναγαγοῦσα· Χαίροις, ἡ ἐλπίς καὶ προστασία ἡμῶν. Σὲ γὰρ Χριστιανῶν τὸ γένος, ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθα.

Δῆμος τῶν Μαθητῶν, ἠθροισται ἐκ περάτων, Γεθσημανῆ χωρίῳ, Μήτηρ Θεοῦ κηδεῦσαι, τὸ θεοδόχον σῶμά σου.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Δεῦτε οἱ γηγενεῖς, σήμερον σὺν Ἄγγελοι, στησώμεθα χορείαν, παιδρὰν ἐν τῇ Κοιμήσει, τῆς μόνης Θεομήτορος.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυΐδ ἀλήθειαν.

Σῶμά σου τῇ φθορᾷ, ἀπρόσιτον ὑπῆρξε, καὶ πρὸς ταφὴν ἐδόθη, τῆς φύσεως τῷ νόμῳ μένει δὲ ἀδιάφθορον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Η πανάμωμος νύμφη, καὶ Μήτηρ τῆς εὐδοκίας τοῦ Πατρὸς, ἡ Θεῶ προορισθεῖσα εἰς ἑαυτοῦ κατοίκησιν, τῆς ἀσυγχύτου ἐνώσεως, σήμερον τὴν ἀχραντον ψυχὴν, τῷ Ποιητῇ καὶ Θεῷ παρατίθεται, ἣν Ἀσωμάτων δυνάμεις, θεοπρεπῶς ὑποδέχονται· καὶ πρὸς ζωὴν μετατίθεται, ἡ ὄντως Μήτηρ τῆς ζωῆς, ἡ λαμπὰς τοῦ ἀπρόσιτου φωτὸς, ἡ σωτηρία τῶν πιστῶν, καὶ ἐλπίς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὴν σὴν ἐορτάζομεν, Κοίμησιν Ἀχραντε, ἐν ἧ παραγένονεν, ὁ διὰ σοῦ σαρκωθείς, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, μετὰ δόξης ἀφάτου, προσλαβεῖν τὸ σὸν πνεῦμα· καὶ μετέστης ἐν δόξῃ, μὴ λιποῦσα τὸν κόσμον, πρεσβείαις σου Θεοτόκε, σκέπουσα τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη δοξολογῶσί σε· τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος πιστῶς ὑμνοῦμέν σε· ὅτι μετέστης ἀπὸ γῆς πρὸς τὰ οὐράνια, καὶ πρεσβεύεις ἐκτενῶς, τῷ Υἱῷ σου καὶ Θεῷ, ῥυσθῆναι ἐκ τῶν κινδύνων, τοὺς πίστει ἀνευφημοῦντας, τὴν σὴν Παρθένε Μετάστασιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα οἱ Κανόνες, ὁ πρῶτος τῆς Ἑορτῆς, ὁ τοῦ Ἀποστόλου, καὶ ὁ τῆς Μάρτυρος.

Κανὼν τοῦ Ἀποστόλου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·
Θαδδαῖον ὑμνῶ τὸν σοφὸν θεηγόρον. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Θρόνῳ τῷ τοῦ Δεσπότη, πάνσοφε Θαδδαῖε παριστάμενος, φωτισμὸν μοι παράσχου, τὴν φωσφόρον σου μέλψαι πανήγυριν.

Αχρονον φῶς ἐν χρόνῳ, μεθ' ἡμῶν ὄφθεις ὁ Ὑπερούσιος, ὡς ἀκτῖνάσε Μάκαρ, ἐπαφῆκε τὸν κόσμον φωτίζουσαν.

Δύναμιν περιζώσας, σέ ὁ ἐν ἰσχυῖ ἀπροσμάχητος, τοῦ ἀλάστορος πᾶσαν, τὴν ἰσχύν ἀφανίσαι ἐνίσχυσε.

Θεοτοκίον.

Δέσποινα τῶν ἀπάντων, ὠφθης τῶν κτισμάτων, τὸν δεσπύζοντα, ἀπορρήτως τεκούσα, Θεοτόκε Παρθένε πανύμνητε.

Κανὼν τῆς Μάρτυρος, φέρων Ἀκροστιχίδα·
Τοὺς σοὺς ἀγῶνας, Βάσσα, τιμῷ προφρόνως.

Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγραὴν διοδεύσας.

Τὴν σὴν εὐφημοῦντι χαρμονικῶς, πανένδοξε μνήμην, οὐρανόθεν μοι φωτισμὸν, δοθῆναι δυσώπει Μακαρία, καὶ ψυχοφθόρων πταισμάτων συγχώρησιν.

Οὐκ ἔφριξας δόγμα θεοστυγές, τῷ φόβῳ Κυρίου, πεφραγμένη σου τὴν ψυχὴν· μαστίγων ποικίλων καὶ κινδύνων, διὸ ἀνδρείως κατετόλμησας.

Υπέξης βασάνης πολυειδεῖς, τρισὶ σὺν υἱέσιν Ἀθληφόρε καρτερικῶς· μεθ' ὧν ἀνεπλέξω τῆς σεφάνης, τῆς ἀφθαρσίας, Τριάδα δοξάζουσα.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες Λόγον τὸν τοῦ Πατρὸς, ἀνευθεν ὠδίνων, Παναγία τῶν μητρικῶν, καὶ τοῦτον ἀρρήτως ὑπὲρ λόγον, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν ἀπεκύησας.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Αἴγλη θείας χάριτος, φωταγωγῶν λαοὺς Ἐνδοξε, φῶς καθαρὸν, ὠφθης τοῖς ἐν σκότει, τῶν δεινῶν ἐνυπάρχουσι.

Γᾶσιν καὶ λύτρωσιν, θεουργικαῖς σοφὲ νεύσει, τῷ βασιλεῖ, ἠγάγες Αὐγάρῳ, πρὸς αὐτὸν ἀφικόμενος.

Οἴκουσ ἀπετέλεσας, τοῦ παντουργοῦ σοφὲ πνεύματος, τοὺς γηγενεῖς, τὰ τῆς ἀπωλείας, καταστρέψας οἰκήματα.

Θεοτοκίον.

Νόμου προχαράγματα, καὶ Προφητῶν φωναὶ Δέσποινα, σοῦ τὸν φρικτὸν τόκον ἀριδῆλως, Θεομητορ ἐδήλωσαν.

Τῆς Μάρτυρος. Οὐρανίας ἀψίδος.

Αναφθεῖσα τῇ πίστει, καὶ τῷ θερμῷ ἔρωτι, τῆς ὑπερβαλλούσης ἀγάπης Χριστοῦ Πανεύφημε, πῦρ ἀπετέφρωσας, ἐπιστάσια Ἀγγέλῳ, καὶ λαὸν ἀγνώμονα, ἄρδην κατέφλεξας.

Γενεὰ τῶν εὐθέων, εὐλογητὴ πέφυκε, σοῦ ἐκ τῆς γαστρὸς τῶν λαμψάντων, Βάσσα πανένδοξε, συναθλησάντων σοι, καὶ ἀχλυῶδη λυσάντων, παρανόμων ἐνστασιν, γνώμης στερρότητι.

Ωμητρὸς ὑπερβάσης, νόμους ῥευστῆς φύσεως, τῇ τῶν ὑπὲρ φύσιν ἐνώσει! Ὡ πῶς ὑπήνεγκεν, ἀδικὸν θάνατον, ἀλληλοτρόπως ὀρῶσα, ὧν ἐτίθηνήσατο, πίστει καὶ γάλακτι!

Θεοτοκίον.

Νεκρωθέντα με βρώσει, παρακοῆς ἔσωσας, μόνη τὴν ζωὴν τετοκυῖα τὴν ἐνυπόστατον, Κόρη πανάμωμε· ἀξιοχρέως διό σε, τὴν αἰμακάριστον, νῦν μακαρίζομεν. **Ὁ Εἰρμός.**

• **Ὁ**ὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ
• τῆς Ἐκκλησίας δομητορ, σύ με σερέω-
• στον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρό-
• της, τῶν πιζῶν τὸ σῆριγμα, μόνη φιλόνηρωπε.

Καθίσμα τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Προσπελάσας Ἠλίῳ τῷ νοητῷ, παρ' αὐτοῦ τὰς ἀκτῖνας τὰς μυστικὰς, ἐδέξω καὶ γέγονας, ὡς ἀστὴρ φαινότατος, καταυγάζων πάσης, τῆς γῆς τὰ πληρώματα, καὶ σκεδάζων πλάνης, ὀμίχλην μακάριε· ὅθεν τὴν φωσφόρον, καὶ ἀγίαν σε μνήμην, πιστῶς ἐορτάζομεν, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Θαδδαῖε Ἀπόστολε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τῆς Ἁγίας, ὁμοιον.

Πτερωθεῖσα τῇ πίστει τῇ Δεϊκῆ, ὡς τρυγῶν σὺν τοῖς τέκνοις πρὸς καλιὰς, αὔλους κατέπαυσας, ἱερῶς ἐναθλήσασα, ἀθληφόρε Βάσσα, Ἀγγέλων συνόμιλε, καὶ θαυματῶν ρεῖθρα, πηγάζεις τοῖς χρήζουσιν· ὅθεν κατὰ χρέος, τὴν ἀγίαν σου μνήμην, τελοῦντες τιμῶμέν σε, τὸν Σωτῆρα δοξάζοντες, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς, ὁμοιον.

Ἡ Θεὸν συλλαβοῦσα ἄνευ σποραῆς, σαρκωθέντα τεκοῦσα δίχα φθοραῆς, τὴν νέαν ἀμφιέννυσαι, ἀφθαρσίαν τῆ Πνεύματος· ὡς γὰρ ζωῆς σὺ Μήτηρ, καὶ πάντων Βασίλισσα, πρὸς τὴν ζωὴν μετέστης, Παρθένη τὴν αὔλον· ὅθεν ἐπαξίως, ἀληθῶς ἀνεδείχθης, νεφέλη πηγάζουσα, τῆς ζωῆς ἡμῶν νάματα, Θεομητορ πανάμωμε. Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, τὴν Δεϊάν σου Κοίμησιν.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὤδη δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Υψηλὴν τὴν διάνοιαν, ἔχων ὑπεδέξω Δεῖα νοήματα, καὶ τοῦ Πνεύματος χαρίσματα, Μαθητὰ Θαδδαῖε τοῦ Παντάνακτος.

Μυστηρίων πανόλβιε, Δείων ἐν μυήσει Μάκαρ γενόμενος, ἀμυήτους κατεφώτισας, τὴν Τριάδα σέβειν ὁμοούσιον.

Νόμον Δεῖον ἐχάραξας, Μάκαρ ἐν καρδίαις, λαιάνας πρότερον, ἀγνωσίας τὰ χαράγματα, καὶ τῆς δυσσεβείας τὰ ἰνδάματα.

Θεοτοκίον.

Ὡς τὸν Κτίστην κυήσασα, πάντων ποιημάτων ὠφθης Βασίλισσα· διὰ τοῦτό σε δοξάζομεν, Θεοτόκε μόνη ἀειπαρθένη.

Τῆς Μάρτυρος. Ὁ αὐτὸς Εἰρμός.

Αἰνεδοῖαστον ἔχσας, σοῦ τὸν λογισμόν πρὸς πάλιν ἐχώρησας, τοῦ δολίου πολεμήτορος, καὶ βυθῷ αἱμάτων τοῦτον ὠλεσας.

Σε βυθὸς κολπωσάμενος, καταδικασθεῖσαν θάνατον ἀδικον, κατηδέσθη καὶ διέσωσεν, ἀθληφόρε Βάσσα Δεῖω νεύματι.

Βασιλείαν ἀσάλευτον, σὺν τοῖς εὐκλεέσιν υἱοῖς σου Ἐνδοξε, ἐκληρώσω καὶ οὐράνιον, ἀληθῶς νυμφῶνα καὶ φῶς ἀδυτον.

Θεοτοκίον.

Αλατόμητον ὄρος σε, παλαι Ἀββακούμ προεῖδεν ἐν Πνεύματι, ὁ Θεὸς ἐξ οὗ ἐπέφανε, καὶ ἡμᾶς Παρθένη διεσώσατο.

Τῆ Ἀποστόλου. Ὤδη ε'. Ὁ ἐκ νυκτὸς ἀγνοίας.

Τὸ τοῦ Δεσπότης Δεῖον, ἐπιφερόμενος Μάκαρ ὁμοίωμα, τῷ Τοπάρχῃ Αὐγάρῳ, Δεῖος ἰατρὸς ἐπεδήμησας.

Ὁ ἱερὸς Θωμᾶς σε, μετὰ τὴν Δεϊάν τοῦ Λόγου Ἀνάληψιν, κήρυκα ἀποσέλλει, πάνσοφε Θαδδαῖε, τοῖς χρήζουσι.

Νόσους δραπετευούσας, καὶ ἰωμένας καρδίας Δεώμενος, Αὐγαρος ἐπληρώθη, Δείου φωτισμοῦ μεσιτεῖαις σου.

Θεοτοκίον.

Σεσαρκωμένον Λόγον, διπλῆν ἐνέργειαν φέροντα τέτοκας, ἀπειρόγαμε Κόρη, μείνασα Παρθένος ἀμίαντος.

Τῆς Μάρτυρος. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Συνεχόμενος δίψη, ἔνδοξε Ἀγάπιε Θεομακάριστε, τῆς Χριστοῦ ἀγάπης, τὴν κακίαν εἰς τέλος ἐμίσησας· καὶ στερρόως ὑπέστης, τὰς ἀλγηδόνας τῶν βασάνων, καὶ δοραῆς σαρκικῆς τὴν ἀφαίρεσιν.

Στρεβλωθεῖς σου τὰ στέρνα, ὄνυξι ξεόμενος Μάκαρ Θεόγνιε, ἐπεγνώσθης πλέον, ὡς ἐπόθει σοφὲ καθαρώτερον, τῷ Θεῷ τῶν ὅλων· πρὸς ὃν ἀνήλθες μετὰ δόξης, ταῖς τῶν ἀθλῶν ἀστράπτων λαμπρότησι.

Αἰδιστάκτω τῇ πίστει, πάνσοφε Πιστὲ ὑπελθὼν τὸ μαρτύριον, τῶν ἀπίστων μάκαρ, ἀσυνέτους καρδίας κατέπληξας, ἐν τῷ καταθλάσθαι, σοῦ τὰ ὄστα καὶ ἀρμονίας, διαλύεσθαι πάσας τοῦ σώματος.

Θεοτοκίον.

Τῆς προμήτορος Εὐας, νῦν ἀνεκαλέσω τὴν ἦπταν κυήσασα, λυτρωτὴν τῶν ὄλων, καὶ Σωτῆρα καὶ Κτίστην, καὶ Κύριον, Θεομήτορ μόνη, ἐν γυναιξὶν εὐλογημένη· διὰ τοῦτό σε πιστεῖ δοξαζόμεν.

Τῆ Ἀποστόλου. Ὡδή 5. Τὸν Ἰωνᾶν ἐν τῷ κήτει.

Ο φωτισμός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, σκηνώσας ἐν καρδίᾳ σου, φωστῆρα κόσμου σε Θαδδαῖε, εἰργάσατο ἀληθῆ, τὸν σκοτασμόν τῆς ἀπάτης λύοντα.

Φέρων σαρκὶ τοῦ Χριστοῦ τὰ στίγματα, Θαδδαῖε τὰ σωτήρια, ὡς κόσμον πάσης ἀκοσμίας, λαοὺς ἐρρύσω σοφέ, καὶ πρὸς χαρὰν ἤρθης ὑπερικόσμιον.

Ορθρος ἡμῖν ἐφάνης τὸν ἥλιον, δικαιοσύνης ἐνδοξε δεικνύων· ἐν ᾧ φωτισθέντες, υἱοὶ φωτός δι' αὐτῆ, οἱ γηγενεῖς Θαδδαῖε γεγόναμεν.

Θεοτοκίον.

Νέον ἡμῖν βρέφος ἀπεκύησας, Πατὴρ τὸν ὁμοούσιον, φθαρεῖσαν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, πρὸς τὸ ἀρχαῖον Ἄγνη, κάλλος αὐτὴν πάλιν ἐπανάγοντα.

Τῆς Μάρτυρος. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ιδρύματα μιαρῶν, θεῶν εἰς τέλος ἐλέπτυνας, ἐδράσασα τὴν ψυχὴν, Θεοῦ πρὸς τὴν ἀφάτον, ἀγάπην καὶ γέγονας, ἀθλοφόρε Βάσση, τῶν Ἀγγέλων ὁμοδίαιτος.

Μεγάλους ὑπὲρ Χριστοῦ, ἀγῶνας Μάρτυς διήνυσας, μεγάλα καὶ παρ' αὐτοῦ, ἐδέξω τὰ ἔπαθλα, ἀθάνατον εὐκλειαν, καὶ παστάδα θείαν, καὶ τρυφὴν μὴ διαρρέουσας.

Ως πάλαι τὸν Ἰωνᾶν, βυθοῦ θαλάσσης διέσωσε, Θεός σε παντρικῆ, δυνάμει Πανεύφημε, ἐν σοὶ θαυμαζόμενος, ὁ βουλαῖς Ἁγίων, καθ' ἐκάστην δοξαζόμενος.

Θεοτοκίον.

Πελάγη ἀμαρτιῶν, καὶ κύματα ἀπογνωσεως, χειμάζουσί μου τὸν νοῦν· σπλαγχνίσθητι Δέσποινα, καὶ χεῖρά μοι ἐκτεινον, καὶ διάσωσόν με, τὸν Σωτῆρα ἢ κυήσασα.

Ο Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σέ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Εορτὴ χαρμόσυνος, τοῦ Ἀποστόλου ἐπέση· εὐφροσύνως σήμερον, ἐπιτελέσωμεν ταύτην· νέμει γὰρ, τοῖς αὐτὸν πίστει αἰεὶ τιμῶσι, λύτρωσιν ἀμαρτημάτων, καὶ ῥῶσιν θείαν. Καὶ

γὰρ ἔχει παρρησίαν, ὡς θεῖος μύστης Χριστοῦ τῆς χάριτος.

Ο Οἶκος.

Τὸν Χριστοῦ Μαθητὴν ἅπαντες εὐφημήσωμεν· τὸν αὐτόπτην τοῦ Λόγου τιμήσωμεν σήμερον. Οὗτος γὰρ τῷ κόσμῳ ἐκήρυξε τὸ πάνσεπτον Εὐαγγέλιον, καὶ τὰ ἔθνη σαγηνεύσας ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς πλάνης ἀνήγαγε· τὴν δὲ ὁδὸν τῆς ἀληθείας ὑποδείξας, δι' αὐτῆς ἀνάγει τοὺς πιστοὺς πρὸς πατρίδα οὐράνιον· καὶ τῷ θείῳ θρόνῳ λαμπρῶς παριστάμενος, φωτισμὸν παρέχει δαψιλῶς τοῖς αὐτὸν ἐκ πόσου γεραίρουσι. Καὶ γὰρ ἔχει παρρησίαν, ὡς θεῖος μύστης Χριστοῦ τῆς χάριτος.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΑ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Θαδδαίου.

Στίχοι.

Θαδδαῖε! ποῖον ἄλλο σοὶ πλέξω στέφος,
Ἡ αὐτόπτην λέγειν σε, καὶ μύστην Λόγου;

Εἰκάδι πρώτη Θαδδαῖος βιότοιο ἀπέπτη.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐξ Ἐδέσσης πόλεως, Ἑβραῖος τὸ γένος, ἐξησκημένος εἰς ἄκρον τὰς θείας Γραφάς. Οὗτος ἀνῆλθεν εἰς Ἱερουσαλήμ προσκυνήσων ἐν ταῖς ἡμέραις Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ· καὶ ἀκούσας τοῦ κηρύγματος αὐτοῦ, καὶ τὸν ἀγγελικὸν αὐτοῦ βίον ὑπερθαυμάσας, βαπτίζεται παρ' αὐτοῦ. Μετὰ ταῦτα ἰδὼν τὸν Χριστὸν, καὶ τὰ ἄπειρα θαύματα, ἃ ἐτελεῖτο ὑπ' αὐτοῦ, καὶ τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ ἀκούσας, ἠκολούθει αὐτῷ μέχρι τοῦ σωτηρίου Πάθους· καὶ μετὰ τὴν Ἀνάληψιν αὐτοῦ πρὸς τὴν ἰδίαν πόλιν ὑπέστρεψε· καὶ τὴν τοπάρχην Αὐγαρον βαπτίσας, καὶ τὸ περιλειφθὲν μέρος τῆς λέπρας αὐτοῦ ἰασάμενος, καὶ πολλοὺς ἄλλους διδάξας καὶ φωτίσας, καὶ Ἐκκλησίας δειμάμενος, διήρχετο τὰς πόλεις τῆς Συρίας· καὶ ἔλθων εἰς Βηρυτόν, πόλιν τῆς Φοινίκης, κατέεισε διδάξας, καὶ βαπτίσας πολλοὺς, ἐν Κυρίῳ ἀνεπαύσατο.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Βάσσης, καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς Θεογνίου, Ἀγαπίου, καὶ Πιστοῦ.

Στίχ. Μητρὸς μιᾶς κάλλιστα παιδία τρία,
Σὺν μητρὶ Βάσση πρὸς τομὴν ψυχὴ μία.
Βάσσαν σὺν τεκέεσσι τάμε ξίφος εἰκάδι
πρώτη.

Αὕτη ἡ Μάρτυς ὑπῆρχεν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ Βασιλέως, ἐν Ἐδέσση τῆ Πόλει. Συνοικήσασα δὲ Οὐαλλερίῳ τινὶ, ἱερεῖ τῶν εἰδώλων, τρεῖς ἐξ αὐτοῦ παῖδας ἔτεκε, Θεόγνιον, Ἀγάπιον, καὶ Πιστόν, οὓς τῆ κατὰ Θεὸν ἀνέτρεφεν εὐσεβείᾳ· καὶ γὰρ αὕτη πιστὴ καὶ Χριστιανὴ ἐτύγχανεν ἐκ προγόνων. Διαβληθεῖσα οὖν παρὰ τοῦ ἰδίου ἀνδρός, παρέστη μετὰ τῶν παίδων αὐτῆς τῷ Ἀνθυπάτῳ Βικαρίῳ· καὶ Χριστιανὴν ἑαυτὴν ἀναγορεύσασα, αὐτὴ μὲν καὶ οἱ δύο αὐτῆς υἱοὶ ἐβλήθησαν ἐν τῇ φυλακῇ. Ὁ δὲ Θεόγνιος, ὁ πρῶτος τῶν παίδων, κρεμασθεὶς ξέεται, ἐπιθαρρυνούσης αὐτὸν τῆς μητρὸς, καὶ πρὸς τὸν ἀγῶνα παρακαλούσης. Εἶτα ἄγεται καὶ ὁ δεύτερος, καὶ μαστίζεται, καὶ οὕτως ἀφαιρεῖται τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ μέχρι τοῦ στήθους, λέγων· Οὐδὲν ἡδὺ οὕτως, ὡς

τὸ πάσχειν ὑπὲρ Χριστοῦ. Μετὰ δὲ τούτους, ὁ τρίτος ἀχθεῖς, Πιστὸς καλούμενος, καὶ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ὁμολογήσας, καὶ παντοίαις ταῖς βασάνοις δοκιμασθεῖς, τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν σὺν τοῖς ἀδελφοῖς δέχεται· καὶ εὐθέως ἅμα τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται.

Ἡ δὲ μήτηρ αὐτῶν Βάσσα, τότε μὲν ἐν τῇ φυλακῇ ἀπόσιτος ἦν· ἔνθα ὑπὸ χειρὸς Ἀγγέλου τροφὴν δεξαμένη, ἐνίσχυσεν. Εἶτα ἐξαχθεῖσα, ἀπαίροντι τῷ Βικαρίῳ ἐν Μακεδονίᾳ, ἐκελεύσθη ἀκολουθεῖν. Κάκει ἀναγκασθεῖσα θῦσαι, καὶ μὴ ὑπέξασα, πρῶτον μὲν ἐν ὕδατι, εἶτα ἐν πυρὶ βάλλεται, καὶ μετὰ ταῦτα λιθοβολεῖται. Διαμείνασα δὲ ἐκ πάντων ἀβλαβής, ἄγεται εἰς τὸν τῶν εἰδώλων ναόν· καὶ τὸ τοῦ Διὸς εἶδωλον κατασχούσα, κατέσεισεν αὐτὸ, καὶ εἰς τὴν γῆν κατέρραξε καὶ ἐλέπτυνεν. Ἐπὶ τούτοις, θηρίοις ἐκδίδεται, καὶ ἐν τῇ θαλάσῃ, ὡς ἀπὸ σταδίων τριάκοντα τῆς χέρσου ἀπορρίπτεται· καὶ τότε μὲν ὦφθη τοῖς ὄρωσι πόρρωθεν ἐπὶ θρόνου εὐπρεπῶς καθημένη, καὶ σὺν αὐτῇ τρεῖς ἄνδρες ὑπὲρ τὸν ἥλιον ἐξαστράπτουτες· οἱ καὶ ἔδοξαν αὐτὴν ἅμα τῷ θρόνῳ ἐν πλοίῳ ἐπιβιάσαι.

Μεθ' ἡμέρας δὲ ὀκτώ, ἐφάνη ἐν Ἄλωνι τῇ νήσῳ καθ' Ἑλλησποντον· καὶ τοῦτο γινούσ ἐν Μακεδονίᾳ ὁ Ἀνθύπατος, Φιλίππου τινὸς καταμηνύσαντος, γράφει τῷ Κουσουλαρίῳ Κυζίκου τῆς Ἑλλησποντίου Ἐπαρχίας, κατασχεῖν αὐτήν. Ὁ δὲ, εὐρών αὐτήν, μὴ πειθομένην θυσίας προσεγγεῖν τοῖς εἰδώλοις, προσέταξεν εἰς τοῦπίσω δεθῆναι τὰς χεῖρας αὐτῆς· εἶτα θλασθῆναι τὰ μέλη, καὶ οὕτω τμηθῆναι τὴν κεφαλὴν. Τούτου γενομένου, τὸ πνεῦμα αὐτῆς εἰς χεῖρας Θεοῦ ἐναπέθετο.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ζ'. Παῖδες θεοσεβεῖς.

Θαύματα ἐκτελῶν τῇ ἐπικλήσει, Κυρίου φανέντος ὑλῆ σώματος, ἐπεσπᾶσω λαοὺς τε, καὶ πόλεις Πανεύφημε, εἰς βεβαίαν πίσιν κραυγάζοντας· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐστησας σηπεδόνα ἀθειῆς, νοστήμων σου λόγων θείῳ ἄλατι· καὶ ἰάσω καρδίας, τῷ βέλει τοῦ ὄφους, πληγωθείσας μάκαρ Ἀπόστολε, Εὐλογητὸς ἐκβοῶν ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Ἡρθης πρὸς ὕψος θεωρίας, πλησθεῖς ὡς Θαδδαῖε θεῖον Πνεύματος, καὶ σωτήριοι λόγον, ἐνθέως ἐπλούτησας, καὶ λαοὺς βοᾶν ἐξεπαίδευσας· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Γνώμη οἰκεία ὀλισθαίνων, καὶ πράξεις ἀτόπους περικείμενος, ἐπὶ σὲ καταφεύγω· βοήθει μοι Δέσποινα, μετανοίας τρόπους παρέχουσα, τῇ ταπεινῇ μου ψυχῇ, ἵνα δοξάζω σε.

Τῆς Μάρτυρος. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ρώμη θεία τὴν φλόγα, τοῦ πυρὸς διελθοῦσα· Μάρτυς ἀπήμαντος, πυρὶ τῶν σῶν αἱμάτων, ὡς ὕλην τὴν ἀπάτην, ἐκβοῶσα κατέφλεξας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὁλεόντων πεδήσας, τὰς ὀρμὰς ἐν τῷ λαίκακῳ, σώζων τὸν σὸν Δανιὴλ, ἀνάλωτον

δεικνύεις, θηρῶν τὴν Ἀθληφόρον, μελωδοῦσάν σοι Δέσποτα· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Φανοτάταις ἀκτῖσι, τοῦ Σταυροῦ λαμπομένη Βάσσα ἡ ἔνδοξος, τὸ σκότος τῆς ἀπάτης, ἀπείραστος διέβη, καὶ πρὸς φῶς ἐξεδήμησεν, ἀναβοῶσα· Χριστέ, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ρῆξον τὰς πολυπλόκους, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων σειράς Θεόνυμφε, τὸν αἴροντα τοῦ κόσμου, Θεὸν τὴν ἀμαρτίαν, ὑπὲρ λόγον κησασα, εὐλογημένη ἀγνή, αἰεὶ δεδοξασμένη.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ η'. Νικηταὶ τυράννου.

Ὁρανόσ ἐφάνης, δόξαν διηγούμενος Θεοῦ Θαδδαῖε, καὶ ἐθνῶν ἐγένου, φωτισμὸς πρὸς πίστωσιν θείαν ἐνάγων, τοὺς θερμῶσ βοῶντας· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ρῶσιν ἀσθενοῦσι, καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν· καὶ παρειμένοις, εὐδρομίαν μάκαρ, χορηγῶν τοῦ Πνεύματος τῇ δυναστείᾳ, πόλεως Ἐδέσσης, φωστὴρ ἐχρημάτισας, τῆς αἰεὶ πιστῶσ σε, Θαδδαῖε εὐφημούσης.

Ὁ περιουσία, θυμασίῳ ἀπιστον ἔθνος εἰς πίστιν, ἐπινεύσει θεία, μεταποιησάμενος, καὶ ἐξ εἰδώλων, πλάνης διασώσας, τοὺς αὐτῷ προστρέχοντας, πίστει κατὰ χρέος, δοξάζεται Θαδδαῖος.

Θεοτοκίον.

Νόμου τὸ σκιῶδες, ἀπεπαύθη Δέσποινα, σου κηυσάσης, νόμου τὸν δοτῆρα, χάριτι φωτίζοντα τὴν οἰκουμένην· ὃν αἰεὶ δυσώπει, νόμῳ με ἐπόμενον, τῷ τῆς ἀμαρτίας, οἰκτεῖραι διὰ τάχους.

Τῆς Μάρτυρος. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Ὁ τὴν ἡμῶν ἀσθένειαν, ἑαυτῷ περιθέμενος, σου τὸ ἀσθενὲς περιφανῶσ ἐπτέρωσε, καὶ σὲ ἀπειργάσατο, δυνατωτέραν Μάρτυς πυρὸς, ὕδατος θηρῶν καὶ πριστηρίων ὀργάνων, πιστῶσ ἀναβοῶσαν· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νεανικῶσ ἠρίστευσαν, καὶ ἀνδρείωσ ἐνίκησαν, παῖδες οἱ σεπτοὶ τὴν ἐναντίων ἐνστασιν, ὁ θεῖος Θεόγνιος, ὁ ἱερὸς Ἀγάπιος, ἅμα τῷ Πιστῷ, ἔργῳ καὶ λόγῳ δειχθέντι· καὶ νίκης τοὺς στεφάνους, πρὸς Θεοῦ δεδεγμένοι, αὐτὸν ὑπερυψοῦσιν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ σεί ἐλαία εὐκαρπος, ὡσ πολύφορος ἄμπελος, κλήμασι τρισίν, εὐθυνουμένη τέθηλασ· μεθ' ὧν ἐγεώργησας, ὁμολογίας βότρυας, οἶνον μαρτυρίου, ἀναβλύζοντας Βάσσα, εὐφραίνοντα

καρδίας, εὐσεβῶς τῶν βωόντων· Λαὸς ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σὺν ἄσωμάτοις τάξεσι, σὺν Μαρτύρων στρατεύμασι, θρόνῳ παρεστῶτες τοῦ Θεοῦ Πανεύφημοι, καὶ δόξης καὶ χάριτος, καὶ φωτισμοῦ πληρούμενοι, λύσατε ἡμῶν, τῶν ἐγκλημάτων τὸν ζόφον, τῶν πίστει ἐκτελούντων, τὴν φωσφόρον καὶ θείαν, καὶ πλήρη χαρισμάτων, ὑμῶν αἰσίαν μνήμην.

Θεοτοκίον.

Οὐρανοὺς τῷ νεύματι, καὶ τὴν γῆν τῷ βουλήματι, Λόγος τοῦ Θεοῦ δημιουργήσας ἄχραντε, καὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον, ἐκ σοῦ σαφῶς ἠνέσχετο, σάρκα ἐαυτῷ, οἰκοδομήσαι τὴν φύσιν, ἡμῶν ἀναχωνεύων, συντριβεῖσαν ἀπάτη, τοῦ ὄφους Παρθένε, ὁ μόνος ἐλεήμων.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**πταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ
» τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέ-
» καυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας
» τούτης ἰδὼν, τῷ Δημιουργῷ, καὶ Λυτρωτῇ
» ἀνεβόα· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε,
» λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἀποστόλου. ᾠδὴ δ΄.

Κυρίως Θεοτόκον.

Ιδὼν ταῖς δι' αἰῶνος, θείας ἀντιδόσεις, καὶ ἐφετῶν ἀκροτάτῳ τρανότερον, μάκαρ ἐγγίζων, Θαδδαῖε, τέρπου καὶ χόρευε.

Ως κέδρος ὡς μεγίστη, ἐνδοξε Θαδδαῖε, ταῖς ἀρεταῖς ἀνυψώθης κυπάρισσος, εὐωδιάζων καρδίας, τῶν εὐφημούντων σε.

Συνήθης Ἀποστόλων, Μάκαρ καὶ Μαρτύρων, καὶ Ἀσωμάτων χορείαις γηθόμενος· μεθ' ὧν δυσώπει σωθῆναι, τοὺς σὲ γεραίροντας.

Η μνήμη σου πλουσίως, φέγγει χαρισμάτων, ταῖς τῶν πιστῶν διανοίας φωτίζουσα, ἀνευφημεῖν σε Θαδδαῖε, πάντα προτρέπεται.

Θεοτοκίον.

Φιλάγαθε Παρθένε, τὴν κεικακωμένην, ταῖς ἁμαρτίαις ψυχὴν με ἀγάθυνον, ἢ τὸν πανάγαθον Λόγον, ἀποκυήσασα.

Τῆς Μάρτυρος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ιδεῖν ἐφιεμένη ἅ ὀφθαλμὸς, γηγενοῦς ἀληθῶς οὐχ ἐώρακε, τὰ τῆς σαρκὸς, ἔφερες ἐπίπονα ἀνδρικῶς, θλάσιν μελῶν Πανεύφημε, ὄρημα θηρίων, καῦσιν πυρὸς, θαλάσσης τρικυμίας, αὐλῶ φωταυγία, φαιδρυνόμενη παμμακάριστε.

Ως ὄντως φωτοφόρος καὶ εὐπρεπής, Θεοφόρε σελήνη ἀνέτειλας, θείον χορὸν, οἷά περ ἀστέρων φωτοφανῶν, ἐπαγομένη χάριτι,

σοῦ τῶν προελθόντων ἐκ τῆς γαστρὸς· καὶ νῦν τὴν οἰκουμένην, αὐλῶ φωταυγία, καταφαιδρύνετε Μακάριοι.

Στηρίζαντες ἐν πέτρᾳ ὑπομονῆς, διανοίας ταῖς βάσεις Μακάριοι, τῶν πειρασμῶν, ταῖς πολυειδέσιν ἐπαγωγαῖς, ὡς ἀληθῶς ἀκλόνητοι, ὤφθητε καὶ νίκην μετὰ Χριστοῦ, ἀράμενοι σὺν τούτῳ, αἰεὶ συμβασιλεύειν, κατηξιώθητε γηθόμενοι.

Η ὄντως ἀκεραία περιστέρα, ἢ τρυγῶν τὸν Θεὸν ἀγαπήσασα, ἢ χελιδῶν, θείοις ἀναπτᾶσα σὺν νεοσσοῖς, πρὸς οὐρανοὺς ἐσκήνωσε, κράτος πρὸς τὸ θείον καὶ νοερὸν, χειμῶνα διαδράσα, καὶ θήρατρα δαιμόνων, Βάσις ἦν πόθῳ μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Φιλάνθρωπον τεκοῦσα καὶ λυτρωτὴν, θαυμαστή καὶ φιλάγαθε Δέσποινα, ἁμαρτιῶν, λύτρωσίν μοι δίδου σαῖς προσευχαῖς· καὶ τὴν ψυχὴν μου πάναγνε, τὴν κεικακωμένην τοῖς λογισμοῖς, ἀγάθυνον καὶ δεῖξον, παθῶν θανατηφόρων, λελυτρωμένην παναμώμητε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανὸς, καὶ τῆς γῆς
» κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεὸς, ὤφθη
» τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου
» γέγονεν, εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν· διό σε
» Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχία
» χίαι μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστιλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Εδέσσης ἐχρημάτισας, φωστήρ Θαδδαῖε πάνσοφε· ἐν ἧ κηρύξας τὴν θείαν, οἰκονομίαν τοῦ Λόγου, καὶ τὸν Τοπάρχην Ἀβγαρον, καὶ σὺν αὐτῷ δὲ ἅπαντας, φωτίσας λάτρας ἐδειξας, τῆς ὑπερφώτου Τριάδος, Ἀπόστολε θεοκέρυξ.

Καὶ τῆς ἑορτῆς. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Τῶν Ἀποστόλων ὁ δῆμος, συναθροισθεῖς ἐν νεφέλαις, ἀξιοχρέως κηδεύει, τὴν τοῦ Κυρίου Μητέρα, παρόντος καὶ τοῦ Σωτῆρος, σὺν μυριάσιν Ἀγγέλων.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Ἀίνων, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθα.

Μνήσθητι ἐκτενῶς, τῶν σὲ παρακαλούντων, Παρθένε Θεοτόκε, καὶ πόθῳ ἀνυμνούντων, τὴν ἱεράν σου Κοίμησιν.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Δεῦρό μοι Μαθητῶν, τὸ στίφος τῆ Παρθένῳ, ἐξόδιον τὸν ὕμνον, εἰς ἕκαστος φερέτω, τῆ ἑορτῆς ἀρμόδιον.

Στίχ. Ὁμοσε Κύριος τῷ Δαυΐδ ἀλήθειαν.

Στίφος τῶν Μαθητῶν, προθύμως ἐν νεφέλαις, ἀθροίσθητε κηδεῦσαι, τὸ θεοδόχον σῶμα, τῆς μόνης Θεομήτορος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Πύλαι τῶν οὐρανῶν, ἐπάρθητε ὀρῶσαι, τὴν πύλιν τοῦ Ὑψίστου, χωροῦσαν μετὰ δόξης, πρὸς τὸν Υἱὸν καὶ Κύριον.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς συνήθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΒ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀγαθονίκου.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Εν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ψάλλεται καὶ ἡ Ἀκολουθία τῆς Ἁγίου Μάρτυρος Λούππου, διὰ τὸ ἐν τῇ κγ. ἀποδίδοσθαι τὴν Ἑορτήν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐνέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου Ἀγαθονίκου τρία.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Πρώτην ἀγαθότητα, καὶ ὑπὲρ νοῦν ὠραιότητα, ἐκζητῶν Ἀγαθόνικε, χαίρων προσεχώρησας, πρὸς τοὺς προκειμένους, γενναίους ἀγῶνας· καὶ συμπλακείς τῷ δυσμενεῖ, ἀνδρειοτάτως εἰς γῆν κατέρραξας, καὶ νίκης τὸ φαιδρότατον, προσανεπλέξω διάδημα, δυσωπῶν τὸν φιλόανθρωπον, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων σε.

Σοφία κοσμούμενος, λόγον ζωήρρυτον ἔβλυσας, ἐπιστρέφων τοὺς ἄφρονας, ἐλέγχων τὸν τύραννον, τῆς πολυθεΐας, ζάλην κατευνάζων, ἐπιστηρίζων τοὺς πιστοὺς, προσεπιμένειν τῇ θείᾳ χάριτι· διὸ τὰ χαλεπώτατα, ὑπενεγκῶν πειρατήρια, πρὸς τὰ ἄνω βασιλεία, στεφφόρος ἀνέδραμες.

Αίματι σταζόμενος, τῆς καρτερᾶς σου ἀθλήσεως, τῷ Δεσπότη παρέστηκας, θυμα εὐωδέστατον, καθαρὰ θυσία, εὐπρόσδεκτον δῶρον, ἱερωτάτη προσφορά, καὶ ἱερεῖον τέλειον ἄμωμον· διὸ ταῖς ἰκεσίαις σου, τῆς Ἐκκλησίας τὸ πλήρωμα, ἐν εἰρήνῃ συντήρησον, ἀθλητὰ Ἀγαθόνικε.

Καὶ τοῦ Ἁγίου Λούππου τρία, ὁμοια.

Λούππος ὁ μακάριος, τῆς ἀθείας διέλυσε, τὸν κρυμὸν τὸν βαρύτατον, θέρμη θείου

Πνεύματος· καὶ τμηθεὶς τῷ ξίφει, ἰάσεως ρεΐθρα, ἀναπηγάξει καὶ ψυχὰς, κατατακείσας δροσίξει χάριτι· αὐτὸν ἀνευφημήσωμεν, ὡς πρεσβευτὴν ἡμῶν ἄριστον, καὶ θερμὸν ἀντιλήπτορα, εὐσεβῶς φιλομάρτυρες.

Ελλήνων σεβάσματα, βυθῷ ὑδάτων παρέδωκας, καὶ ἀθέους κατέπληξας, ὀρῶντας τὰ θάυματα, τὰ τῇ σῇ Παμμακάρι, τελούμενα πίστει· μέσον ἐκείνων δὲ ἐστῶς, λουτρόν τὸ θεῖον ἐξ ὕψους δέδεξαι, Θεοῦ σε μεγαλύνοντος, ὡς γνησιώτατον Μάρτυρα, καὶ γενναῖον ἀδάμαντα, καὶ Ἀγγέλων συμμετόχον.

Πειρώμενοι τέμνειν σε, ἐχθροὶ ἀλλήλους κατέτεμνον· καὶ τοῖς βέλεσι βάλλοντες, ἀλλήλους ἐτίτρωσκον, ἀθλοφόρε Λούππε· καὶ πρίζειν δοκοῦντες, δένδρῳ προσῆξαν τὴν πληγὴν, ἐσκοτισμένοι μάκαρ ὑπάρχοντες· ἐφρούρει γάρ σε Κύριος, δι' ὃν τὸ πάσχειν προήρησο, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τῶν Ἀγγέλων συνόμιλε.

Δόξα, Ἦχος α'. Ανατολίου.

Φερωνύμως ἐκλήθης, τῆς ἀγαθῆς νίκης ἐπώνυμος, Ἀγαθόνικε πολυάθλε· τῷ γὰρ θείῳ ἔρωτι τρωθεὶς, εἰδωλικὴν ἀπάτην, καὶ τυραννικὴν πλάνην ἀπαρνησάμενος, πρὸς ζωὴν τὴν ἀμείνω παραδόξως μεταβέβηκας· διὸ ἐν τῇ ἐνδόξῳ σου μνήμῃ, παρρήσιαν ἔχων πρὸς αὐτὸν, ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτὸς Ἦχος. Τῆς Ἑορτῆς.

Επρεπε τοῖς αὐτόπταις τοῦ Λόγου καὶ ὑπηρέταις, καὶ τῆς κατὰ σάρκα Μητρὸς αὐτοῦ, τὴν Κοίμησιν ἐποπτεῦσαι, τελευταῖον οὔσαν ἐπ' αὐτῇ μυστήριον· ἵνα μὴ μόνον τὴν ἀπὸ γῆς τοῦ Σωτῆρος ἀνάβασιν θεάσωνται, ἀλλὰ καὶ τῆς τεκούσης αὐτὸν τῇ μεταθέσει μαρτυρήσωσι. Διὸ περ πάντοθεν, θεία δυνάμει περαιωθέντες, τὴν Σιών κατελάμβανον· καὶ πρὸς οὐρανὸν ἐπειγομένην, προέπεμπον τὴν ἀνωτέραν τῶν Χερουβίμ· ἦν καὶ ἡμεῖς, σὺν αὐτοῖς προσκυνοῦμεν, ὡς πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθα.

Δῆμος τῶν Μαθητῶν, ἀθροίζεται κηδεῦσαι, Μητέρα Θεοτόκον, ἐλθόντες ἐκ περάτων, παντοδυναμῶ νεύματι.

Στίχ. Ἀνάστηθη Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Νύμφη ἡ τοῦ Θεοῦ, Βασίλισσα Παρθένος, τῶν ἐκλεκτῶν ἡ δόξα, καύχημα τῶν παρθένων, πρὸς τὸν Υἱὸν μεθίσταται.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυΐδ ἀλήθειαν.

Η ἠθροίσται ὁ χορὸς, Μαθητῶν παραδόξως,
ἐκ τῶν περάτων κόσμου, κηδεῦσαι σου
τὸ Σῶμα, τὸ θεῖον καὶ ἀκήρατον.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Φερωνύμως τὴν κλησιν δεξάμενος, τῶν ἀγα-
θῶν θησαυρῶν, ναὸν σεαυτὸν καθιέρω-
σας, Μάρτυς Ἀγαθόνικε, τῷ τῶν ἀπάντων Βα-
σιλεῖ· καὶ ἐν βασάνοις νομίμως ἀγωνισάμενος,
τοῦ δεινοῦ Βελίαρ καθεῖλες τὴν δύναμιν· καὶ
νίκης ἄρας τρόπαιον, στεφανηφόρος ἐν ὑψί-
στοις Θεῷ παρίστασαι· ὧ καὶ πρεσβεύων μὴ
ἐλλίπης, ὑπὲρ τῶν σέ γεραϊρόντων, Μαρτύρων
ἐγκαλλώπισμα.

Καὶ νῦν, Ἦχος ὁ αὐτός. Τῆς Ἑορτῆς.

Παρθενικαὶ χορεῖαι σήμερον, μυστικῶς τῇ
κλίνῃ τῆς Παρθένου καὶ Μητρὸς, κύκλω
παρίστανται· καὶ ψυχαὶ Δικαίων περιϋπτάμε-
ναι, τὴν Βασιλίδεα γεραίρουν· αἱ μὲν, ὡς προΐ-
κα τὴν παρθενίαν, ἀντὶ μύρου κομίζουσαι· αἱ
δὲ, τὴν αὐτὴν ὑμνωδίαν, τὰ τῆς ἀρετῆς προσ-
άγουσαι· πρέπει γὰρ τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ, ὡς
Βασιλίδεα, ταῖς βασιλικαῖς τῶν ἀρετῶν δορυ-
φορεῖσθαι λαμπροφορίαις. Αἷς καὶ ἡμεῖς, βίον
καθαρὸν συνεισενεγκόντες, ἐξέλθωμεν πρὸς κη-
δεῖαν, τῆς ὄντως Μητρὸς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὑ-
μνοῖς καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, αὐτὴν συμφῶ-
νως μακαρίζοντες.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς,

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Πλατυτέρα οὐρανῶν, ἀναδειχθεῖσα ἐπὶ γῆς,
ἢ τεκουῖσα ἐν σαρκί, τὸν τοῦ παντὸς Δη-
μιουργόν, νῦν εἰς αὐτὰ τὰ οὐράνια ἐκ γῆς με-
τέστης. Δικαίων δὲ ψυχαὶ καθορῶσαι σε, Ἀγ-
γέλων οἱ χοροὶ κατοπτεύοντες, ὡς Βασιλίδεα
αἴνεσιν ἀξίως, διαπαντός σοι προσάγουσι. Διὸ
πρεσβεύειν, μὴ διαλίπης, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούν-
των σε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα, ὁμοίον.

Αποστόλων ὁ χορὸς, διεσπαρμένος ἐν τῇ
γῇ, συνηθροίσθη ἐν Σιών, ἵνα προπέμψῃ
ἀπὸ γῆς, τὴν Θεοτόκον πρὸς τὸν Ὑψίστον, ὃν
περ ἔτεκεν. Δυνάμεις οὐρανῶν, αἱ ὑπερκόσμιαι,
προέτρεχον ὁμοῦ, καὶ συνεχόρευον, πνευματι-
κῶς κραυγάζουσαι· Εὐφραίνεσθε, οἱ οὐρανοὶ

προσδεχόμενοι, Θεοῦ Μητέρα, δι' οὗ δεσπόζει,
ὄρατὰ καὶ ἀόρατα.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα ὁ Πρῶτος Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ οἱ δύο
παρόντες τῶν Ἀγίων.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἀγίας Ἀγαθονίκης, ἢ ἡ Ἀκροστιχίς
Ἀγαθονίκου τῆς πόνης μέλπειν θεμίς. Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος α'. Ὠδὴν ἐπινίκιον.

Αγάθονον Ἀγίε κεκακωμένην, ψυχὴν μου
τοῖς πάθεσιν, ἀγαθὸς γενόμενος, τοῦ ἀ-
γαθοῦ μιμητής· καὶ λόγον δίδου τὴν σεπτὴν,
δοξάσαι μνήμην σου.

Γνωστός τῷ γινώσκοντι τὰ πάντα Μάρτυς,
ἐγένου θεόπνευστε, καὶ τὴν τούτου σάρ-
κωσιν, ἐθνῶν ἐνώπιον, ἐκήρυξας τὸν τῆς σαρ-
κὸς, μὴ πτήξας θάνατον.

Ανέστησας λόγῳ σου τοὺς πεπτωκότας, καὶ
τῆς Ἀναστάσεως, κοινωνοὺς ἀνέδειξας,
καὶ τῆς λαμπρότητος, τῆς αἰωνίου εὐσεβῶς,
Μάρτυς πολυάθλε.

Θεοτοκίον.

Θαυμάτων ἐπέκεινα τὸ μέγα θαῦμα, Σεμνὴ
τῆς λοχείας σου, καθορᾶται· τίκεις γὰρ,
ἐν ὁμοιώματι, σαρκὸς γενόμενον Χριστὸν, δίχα
τροπῆς καὶ φυρμού.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀγίου Λούππου, ἔχων τὴν δε τὴν
Ἀκροστιχίδα·

Ἦμῶ σε Λεππε Μάρτυς ἠγλαῖσμένε. Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος δ'. Τριστάτας κραταιοῦς.

Ἦμνοῦντι τὴν φαιδρὰν, καὶ φωσφόρον σου
μνήμην, Στρατιῶτα τοῦ Χριστοῦ, γενναῖε
ἀθλητὰ, τὴν ψυχὴν μου καταύγασον, λάμψεσι
ταῖς ἀνεσπέροις, ἀυγαζόμενος πάντοτε, καὶ τῷ
θεῷ φωτὶ παριστάμενος.

Μαρτύρων ὑπελθῶν, τοὺς ἀνδρείους ἀγῶ-
νας, ὠμολόγησας Θεὸν, ὀφθέντα ἐπὶ γῆς,
καὶ τὴν φύσιν θεώσαντα, Πάνσοφε τὴν ἀνθρω-
πίνην, καὶ θεοὺς ἐξηφάνισας, τῶν Ἑλλήνων
δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Ναμάτων ζωτικῶν, πληρωθεὶς τὴν καρδίαν,
ὡσπερ θεῖος ποταμὸς, τὰ ρύματα σοφῆ,
τῆς ἀπάτης ἐξήρανας· πίστει δὲ ταῖς διανοίας,
τῶν ἀνθρώπων κατήρδευσας, βλαστανούσας
καρπὸν ἐπουράνιον.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὀρθρος εὐπρεπής, ἐκ λαγόνων ἀνίσχεις,
Ἰησοῦν τὸν φωτισμὸν, ἀπάντων καὶ Θεὸν,
ἀπειρόγαμε Δέσποινα, νύκτα τῆς πολυθείας,
ἐκμειοῦντα καὶ λάμψεσιν, ἀνεσπέροις τὸν κό-
σμον φωτίζοντα.

Τοῦ Ἁγίου Ἀγαθονίου.

Ὡδὴ γ'. Στερεωθήτω ἡ καρδία μου.

Ο ματαιόφρων ταῖς θωπείαις σε, δολερῶς συλῆσαι ἐπῆλπιζεν· ἐματαιώθη δὲ αὐτοῦ, τὸ ἀλλόκοτον φρόνημα, ἠδρασμένου σου ἐν πέτρᾳ, ἀψευδοῦς Μάρτυς πίστεως.

Υ περνηζάμενος τὸ πέλαγος, ἀλγεινῶν καὶ πόνων τοῦ σώματος, τῇ κυβερνήσει τοῦ Χριστοῦ, ἀθλητὰ Ἀγαθόνικε, προσωρμίσθης πρὸς λιμένας, νοητοὺς ἀγαλλόμενος.

Τομαὶ στρεβλώσεις τε τοῦ σώματος, ἐπ' ἐμὲ ἐρχέσθωσαν σήμερον· ξίφη καὶ τήγανα καὶ πῦρ, καὶ θηρία καὶ θάνατον, οὐ πτοοῦμαι ἀνεβόας, ἀθλητὰ Ἀγαθόνικε.

Θεοτοκίον.

Ο κατὰ φύσιν ἀπερίγραπτος, μορφωθείς ἐκ σοῦ τὸ ἡμέτερον, περιγραφὴν σωματικῶς, ὑπεδέξατο Δέσποινα, ἐν ἑστίαις καὶ θελήσεσι, διτταῖς γνωριζόμενος.

Τοῦ Ἁγίου Λούππου. Ὅτι στεῖρα ἔτεκεν.

Στηριχθεὶς τοῦ Πνεύματος, τῇ ἀηττήτῳ δυνάμει, πρὸς τοὺς ἀγῶνας Μάρτυς, ἐναπεδύσω ἀνδρικῶς, καὶ τὸ τῆς πλάνης φρύαγμα κατήργησας, Λοῦππε παμμακάριστε.

Επιγνοὺς σε Μάρτυρα, τῶν τῷ Χριστοῦ παθμάτων, ὁ ἀπηνῆς διώκτης, θωπείαις σου τὸν λογισμόν, ἐξαπατήσαι ἠλπιζεν· ἐψεύσθη δὲ ὅμως ὁ παμπόνηρος.

Λύρα ὡσπερ Πνεύματι, τῷ παντουργῷ κρηομένη, ἀναφωνεῖς τυράννων, ἐνώπιον χαρμονικῶς, μέλος ἐνθέου γνώσεως, καταθέλξας πίστει τοὺς προστρέχοντας.

Θεοτοκίον.

Ο Θεὸς ἐν μέσῳ σου, κατασκηνώσας ὡς οἶδε, τῆς παρθενίας κλειῖθρα, οὐ παρεσάλευσεν Ἀγνή· ἐν ἀσαλεύτῳ πέτρᾳ δὲ, τῆς πίστεως πάντα ἐστερέωσεν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** τι στεῖρα ἔτεκεν, ἢ ἐξ ἐθνῶν Ἐκκλησία, καὶ ἡ πολλὴ ἐν τέκνοις, ἠσθένησε
» Συναγωγῇ, τῷ θαυμαστῷ Θεῷ ἡμῶν βοήσωμεν· Ἄγιος εἶ Κύριε.

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου Ἀγαθονίου.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Αθλήσει λαμπρυνθεὶς, ὡς χρυσὸς ἐν καμίῳ, ἐξήστραψας σοφὴ, ἰαμάτων ἀκτῖνας, καὶ σκότος ἐμείωσας, τῶν δαιμόνων ἐν χάριτι· ὅθεν ἅπαντες, τὴν παναγίαν σου μνήμην, ἐορτάζομεν, Θεομακάριστε Μάρτυς, ἀθλητὰ Ἀγαθόνικε.

Δόξα. Τοῦ Ἁγίου Λούππου.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸ ὀπτικόν σου τῆς ψυχῆς ἐκκαθάρας, καὶ θυπεδέξω τὴν αὐγὴν τῆς Τριάδος, καὶ τὰς ἐν ζόφῳ πάνσοφε ἐφώτισας ψυχὰς, αἴγλη θείων λόγων σου, Λοῦππε Μάρτυς Κυρίου· ὄθεν πρὸς ἀνέσπερον, μεταβέβηκας φέγγος, ὑπὲρ ἡμῶν ἀπαύστως δυσωπῶν, τῶν σὲ τιμώντων καὶ πίστει ὑμνούντων σε.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος ὁ αὐτός. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Αναβόησον Δαυὶδ, τίς ἢ παροῦσα Ἑορτή; Ἦν ἀνύμνησα φησὶν, ἐν τῷ Βιβλίῳ τῶν Ψαλμῶν, ὡς θυγατέρα θεόπαιδα καὶ Παρθένον, μετέστησεν αὐτὴν, πρὸς τὰς ἐκείθεν μονὰς, Χριστὸς ὁ ἐξ αὐτῆς, ἀνευ σπορᾶς γεννηθεὶς· καὶ διὰ τοῦτο χαίρουσι, μητέρες καὶ θυγατέρες, καὶ νύμφαι Χριστοῦ, βοῶσαι· Χαῖρε, ἢ μεταστάσα, πρὸς τὰ ἄνω βασιλεία.

Τοῦ Ἁγίου Ἀγαθονίου.

Ὡδὴ δ'. Ἐν Πνεύματι προβλέπων.

Υπῆλθες τῶν Μαρτύρων, τὸ στάδιον σοφῆ, ὄπλῳ θείας πίστεως, λαμπρῶς περιφραχθεὶς· περιπλακεὶς δὲ, τῷ δυσμενεῖ κατὰ κράτος, τοῦτον νικήσας, καθυπέταξας ποσί σου, Μάρτυς ἀθλητὰ Ἀγαθόνικε.

Σοφία σου τῶν λόγων, καὶ ἔργων ἱερῶν, θείαις ἐπιδείξεσιν, ἐξέπληξας ἐχθροὺς, ὑπολαβόντας τὸ καρτερόν τοῦ νοός σου, καταπαλαῖσαι, καὶ πρὸς πλάνην καθελκύνσαι, Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἀγαθόνικε.

Πυρὶ ὀλοκαυτώσας, ἀγάπης θεικῆς, σοῦ τὸν νοῦν ἀοίδιμε, τὸ πῦρ τῶν δυσσεβῶν, οὐκ ἐπτοήθης, ἀλλὰ ἀνάψας ὡς ἄνθραξ, τῆς ἀθείας, ἐνεπύρισας τὴν ὕλην, Μάρτυς ἱερὲ Ἀγαθόνικε.

Θεοτοκίον.

Ονώτοις ἐπιβαίνων, Ἀγνή χερσβικοῖς, σαρκωθείς ὡς ἄνθρωπος, ἐκ σοῦ θεοπρεπῶς, σοῦ ταῖς ἀγκαλαῖς καθέζεται ὡσπερ βρέφος, καὶ νηπιάζει, νηπιόφρονα τὸν πάλαι, σῶζων γεγονότα πρωτόπλαστον.

Τοῦ Ἁγίου Λούππου. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Υπερβὰς τῆς ἀνθρωπίνης, ἀσθενείας μακάριε, τοὺς γεώδεις ὄρους, ἔφερες πληγαῖς ῥάβδιζόμενος, ῥάβδον δυνάμεως φέρων τὸν σωτήριον, παναοίδιμε, Λοῦππε Σταυρόν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Πεποιθῶς καθάπερ ὄρος, ἐπὶ Κύριον ἐμείνας, ἀθλοφόρε Λοῦππε, θεία συμμαχία

ἀτάλευτος· τὸς σπαραγμούς τῶν μελῶν σε ὅθεν ἦνεγκας, ἀνυψούμενος, πρὸς οὐρανὸν θείῳ ἔρωτι.

Πλήρης πίστεως ὑπάρχων, καὶ σοφίας καὶ χάριτος, ἀνομούντων μέσον, Λόγον τοῦ Θεοῦ ὡμολόγησας· τῶν πεμπομένων βελῶν δὲ οὐκ ἐφρόντισσας, εἰργομένων, δυνάμει Χριστοῦ προσεγγίσει σοι. **Θεοτοκίον.**

Επὶ σὲ καθάπερ ὄμβρος, τῆς σοφίας ἢ ἄβυσσος, Ἰησοῦς κατήλθε, μόνην καθαρὰν σε εὐράμενος, Θεογεννητορ Παρθένε καὶ κατέκλυσεν, ἀσεβείας, χειμάρρους δεινούς θείᾳ χάριτι. **Τοῦ Ἁγίου Ἀγαθονίκου. Ὡδὴ ε΄. Τὸ φαινὸν ἡμῖν.**

Νόμοις ἀντέθηκας τοῦ ἀλάστορος, νόμον σωτήριον, ἐννομώτατος ὡς Μάρτυς Ἐνδοξε, τοῦ νομοδότου πάντων καὶ δεσπότης, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ο περιβόητος καὶ περιδοξος, Μάρτυς γενόμενος, Ἀγαθόνικος νῦν μακαρίζεται, σὺν οὐρανίαις πάντοτε Δυναμέσι, φαιδρῶς ἀγαλλόμενος.

Υπὲρ τὸ ζῆν θανεῖν εἴλου Ἐνδοξε, ὅπως τὴν μέλλουσαν, ὡς αἶδιον καὶ αἰωνίζουσαν, ζωὴν κερδήσῃς· ὅθεν ξίφει τέμνοντι, κλίνεις τὸν αὐχένα σου. **Θεοτοκίον.**

Σοῦ τὰ θαυμασία προορώμενος, θείῳ ἐν Πνεύματι, Ἡσαΐας ἀνεκραύγαζεν· Ἴδου ἐν μήτρᾳ ἔξεις τὸν χώρητον, σαρκούμενον Ἀχραντε.

Τοῦ Ἁγίου Λούππου. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄφονται.

Μεληδὸν ἠπείλησαν, συγκόπτειν σε ἐχθροί, ἑαυτοὺς μᾶλλον δὲ Σοφὲ, θείκαῖς προστάξεσι κατατέμνοντες, ἀσινῆ καὶ ἄτρωτον, κατονοοῦν φυλαττόμενον.

Απαιωρήσας ἔνδοξε, τὸ ὄμμα τῆς ψυχῆς, πρὸς τὴν πέτραν τὴν ἀρράγη, οὐδαμῶς τοῖς κύμασι Μάρτυς σεσάλευσαι, τῶν πικρῶν κολάσεων, θείᾳ ῥώμῃ δυναμούμενος.

Ρᾶντισμοῖς αἱμάτων σου, πυρὰν εἰδωλικὴν, ἐναπέσβεσας Ἀθλητὰ· καὶ πυρὶ τῶν ἀθλων σου πᾶσαν κατέφλεξας, τὴν ἀπάτην Πνεύματι, τῷ Ἁγίῳ πυρακτούμενος.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀγνὴν ἀγνεύοντι, τιμήσωμεν νοῖ, καλλογνὴν τὴν τοῦ Ἰακώβ· καὶ ἐνθέοις πράξεσι καλλυνόμενοι, εὐσεβῶς ὑμνήσωμεν, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Τοῦ Ἁγίου Ἀγαθονίκου.

Ὡδὴ ε΄. Τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν.

Μυριόλεκτον πληθύν, Αἰθιόπων νοητῶν, κατεπάλαισας Σοφὲ, ἀσθενεῖα τῆς σαρκὸς, καὶ ἠνωσαι, ταῖς μυριάσι, τῶν νοερῶν λειτουργῶν.

Επορεύθης ἀνδρικῶς, μαρτυρίου τὴν ὁδὸν, καὶ ἐστένωσας ὁδοὺς, τῆς κακίας Ἀθλητὰ· καὶ ἐφθασας, τὰς εὐρυχώρους, σικηνώσεις τῶν οὐρανίων νοῶν.

Λαμπρυνθεῖς ὡσπερ χρυσὸς, τῇ χωνείᾳ τῶν δεινῶν, παθημάτων τοῦ Χριστοῦ, Ἀγαθόνικε σοφὲ, ἐκσφράγισμα, ἐδείχθης, θείοις ἀποτεθεῖς θησαυροῖς. **Θεοτοκίον.**

Παρθενεύεις ὡς τὸ πρὶν, καὶ τεκοῦσα τὸν Χριστὸν, γαλουχεῖς πᾶσι τροφήν, τὸν παρέχοντα Ἀγνή· παράδοξον, σεμνὴ τὸ θαῦμα, καὶ ἀκατάληπτον.

Τοῦ Ἁγίου Λούππου. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Υπέφερες, τῆς σαρκὸς τὰς βασάνους στέρροτατα, βασανίζων, ἀνομούντων φρονήματα ἄθεα, καὶ πικρῶς μαστίζων, τῶν δαιμόνων πληθύν Ἀξιάγαστε.

Συνέσεισας, καὶ ὡς χοῦν τοὺς θεοὺς κατελέπτυνας, τῶν ἀθῶν· σεαυτὸν δὲ ἀνέστησας ἔμψυχον, εὐσεβείας στήλην, καὶ εἰκόνα ἀνδρείας Θεόπνευστε.

Ηγάλλετο, ἐντρυφῶν ταῖς βασάνοις ὁ ἔνδοξος, Ἀθλοφόρος, προορῶν τοὺς στεφάνους ἐν πνεύματι, καὶ τὴν δι' αἰῶνος, ἐσομένην τοῖς Μάρτυσιν εὐκλειαν. **Θεοτοκίον.**

Γεγέννηκας, ὃν Πατὴρ πρὸ αἰώνων γεγέννηκε, προανάρχως, καὶ μαστοῖς τὸν τροφέα ἐθήλασας· ὑπὲρ νοῦν τὸ θαῦμα, ὑπὲρ λόγον Ἀγνή τὸ μυστήριον.

Ὁ Εἶρμός.

» **Ε**βόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ Προφήτης Ἰωνᾶς, ἐν τῷ κήτει δεόμενος· Ἐκ φθορᾶς με ῥύσαι, Ἰησοῦ
» Βασιλεῦ τῶν Δυναμῶν.

Κοντάκιον, Ἦχος α΄. Χορὸς ἀγγελικὸς.

Τὴν κλῆσιν ἀγαθὴν, κεκτημένος θεόφρον, ἀνδρῶν τῶν πονηρῶν, ἀπεστράφης τὸ σέβας, μὴ πτήξας κολάσεων, εἶδος πᾶν Ἀγαθόνικε· ὅθεν γέγονας, τῶν ἀγαθῶν κληρονόμος, καὶ ἀπειλήσας, σὺν τοῖς συνάθλοις ἀξίως, τὸν ἀφθαρτον στέφανον. **Ὁ Οἶκος.**

Τὸν ἀγαθὸν καὶ φιλόνητον καθικέτευε, Ἀγαθόνικε πάνσοφε, τοῦ ἀγαθῦναι τὴν κἀκωσιν τῆς ἐμῆς καρδίας, καὶ δωρήσασθαι λόγον μοι, τοῦ ἀξίως ὑμνήσαι σου τοὺς ἀγῶνας, οὓς ἠθλησας ὑπὲρ τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεῶ ἡμῶν· πῶς πανταχόθεν περιεσκόπεις, οἷά περ ποιμὴν, Μάρτυς, καὶ τοὺς λύκους ἐκδιώκων, ἐποδήγεις σου τὴν ποιμνὴν πρὸς γῆν ἀληθείας, βοῶν ἐν παρρησίᾳ· Ὡς πρόβατα ἐγνώ-

σθημεν σφαγῆς· διὸ θάινωμεν, ἵνα κομισώμεθα τὸν ἄφθαρτον στέφανον.

Συναξάριον.

τῆ ΚΒ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀγαθονίου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, Ζωτικῷ, Ζήνωνος, Θεοπρεπίου, Ἀκινδύνου, καὶ Σεβηριανοῦ.

Στίχοι.

Ἀγαθονίου κλῆσις ἀψευδестаτή,
Χρηστὴν βοῶσα τοῦδε νίκην ἐκ ξίφους.
Τρεῖς καρτεροῦντες μηχανήματος βίαν,
Τὰς μηχανὰς λύουσι τοῦ παμμηχάνου.
Ἐν Μάρτυσι τμηθεῖσιν αὐχένα ξίφει,
Σεβηριανὸς τάττεται τμηθεὶς ξίφει.
Ἰδοὺ παρ' ἡμῖν καὶ Κυρηναῖος νέος,
Οὐκ ἀγγαρευθεὶς, ἀλλ' ἐκὼν Σταυρὸν φέρων.
Ἐκτανε δευτερίῃ ξίφος εἰκάδι Ἀγαθόνικον.

Ο Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἀγαθόνικος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Μαξιμιανοῦ. Συνελήφθη δὲ ὑπὸ Κόμητος τινός, ὀνομαζομένου Εὐτολμίου· ὃς ἐκ Νικομηδείας ἐπὶ τὴν Ποντικὴν Χώραν παρὰ τοῦ Βασιλέως ἐπὶ ἀναιρέσει ἀποσταλεὶς τῶν Χριστιανῶν, ἐν τῷ διαβαίνειν ἐν πλοίῳ, κατέλαβε τὸ Ἐμπόριον, τὸ λεγόμενον Κάρπην. Κακεῖ τὸν Ἁγίον Ζωτικὸν σὺν τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ εὕρων τὸν Χριστὸν ὁμολογοῦντας, τῷ διὰ Σταυροῦ θανάτῳ κατακρίνει. Εἶτα ὑποστρέψας εἰς Νικομήδειαν, καὶ μαθὼν ὅτι ὁ καλούμενος Πρίγκιψ, διά τινος Ἀγαθονίου, ἀφιστῶντος τῆς Ἑλλάδας τῶν εἰδώλων, καὶ προσάγοντος τῷ Χριστῷ, ἐπίστευσεν, ἀποστείλας, ἀμφοτέρους συνέλαβε· καὶ τὸν μὲν Ἁγίον Ἀγαθόνικον τύπτει σφοδρῶς· τὸν δὲ Πρίγκιπα, μετὰ καὶ ἐτέρων δεσμίων Χριστιανῶν, συνάμα τῷ Ἀγαθόνικῳ, ἐπὶ τὴν Θράκην ἄγει, ἔνθα διήγεν ὁ Βασιλεὺς, ἐφ' ᾧ παρ' αὐτοῦ γενέσθαι τὴν τούτων ἐξέτασιν.

Ἐλθὼν δὲ ἐν χωρίῳ, λεγομένῳ Ποταμῷ, ἀνεῖλε τὸν Ἁγίον Ζήωνα, καὶ Θεοπρέπιον, καὶ Ἀκινδύνον, καταπέλταις, μὴ δυναμένους ἤδη βαδίζειν, διὰ τὰς προγεγονυίας πληγὰς τῶν αἰκισμῶν. Εἶτα γενόμενος πλησίον Χαλκηδόνης, ἀναιρεῖ τὸν Ἁγίον Σεβηριανόν, παρρησία τὸν Χριστὸν κηρύττοντα. Ἐν δὲ τῷ Βυζαντίῳ παρίσταται αὐτῷ ὁ Ἁγιος Ἀγαθόνικος, μετὰ τῶν λοιπῶν συνδεσμίων καὶ τοῦ Πρίγκιπος, καὶ ἐξαχθεὶς ἔξω τῆς πόλεως, τύπτεται σφοδρῶς· καὶ φθάσας τὴν Σιλυβρίαν, εἰς τόπον λεγόμενον Ἀμμοῦς, ἔνθα ὁ Μαξιμιανὸς διήγεν, ἐτμήθη τὴν κεφαλὴν μετὰ τοῦ Πρίγκιπος καὶ τῶν ἄλλων Χριστιανῶν, ὅσους ὁ Κόμης ἐκ Νικομηδείας ἠγάγετο, καὶ σὺν αὐτοῖς τῷ τῆς μαρτυρίας στεφάνῳ κατεκοσμήθη.

τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀνθούσης, καὶ Ἀθανασίου Ἐπισκόπου, τοῦ βαπτίσαντος αὐτήν, καὶ Χαρησίμου καὶ Νεοφύτου τῶν οἰκετῶν αὐτῆς.

Στίχ. Ἀνθῆσαν ἐκ γῆς τῆς Σελευκείας ῥόδον,
Ἀνθούσαν, ἐδρέψαντο χεῖρες Ἀγγέλων.
Ἀθανάσιος, κὰν τεθνήξωμαι ξίφει,
Τοῖς ζῶσι Χριστῷ ζῶν τετάξομαι φίλοις.
Δούλοι δύο τμηθέντες, εὔρον οἱ δύο
τὴν εὐγένειαν, ἣν ἀπώλεσαν πάλοι.

Ἄστη ὑπῆρχεν ἐπὶ Οὐάλλερμανοῦ Βασιλέως, ἐκ πόλεως Σελευκείας, Ἀντωνίου καὶ Μαρίας θυγάτηρ, πλου-

σίῳ πάνυ, καὶ τῆ τῶν εἰδώλων προσκειμένων θρησκεία. Ποθοῦσα δὲ τὸ εἰς Χριστὸν Βάπτισμα, καὶ ἐπιθυμοῦσα τὸν Ἐπίσκοπον ἰδεῖν Ἀθανάσιον, ἐν Ταρσῷ τῆς Κιλικίας τὸν τοῦ Θεοῦ λόγον κηρύττοντα, πείθει τὴν μητέρα αὐτῆς παρασχεῖν αὐτῇ ζεῦγος ἡμίονων· ἐν ᾧ ἐπιβάσα, ὡς πρὸς τὴν τροφὴν δῆθεν ἔφη πορεύεσθαι. Παραλαβοῦσα δὲ Χαρησίμου καὶ Νεοφύτου, εἶχετο τῆς ὁδοῦ· καὶ δὴ ὁ Ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος, ὑπ' Ἀγγέλων ἀρθεὶς, παρέστη αὐτῇ· ὃν κατιδοῦσα, καὶ μαθοῦσα ὅς τις ἐστίν, καθικέτευε, τοῖς ποσὶν αὐτοῦ προσκλιθεῖσα, τῷ Ἁγίῳ αὐτὴν σφραγίσαι Βαπτίσματι· καὶ μὴ παρόντος ὕδατος, ὁ Ἐπίσκοπος ἠῤῥατο, καὶ εὐθέως κάτωθεν ἀνεδόθη πηγὴ, καὶ δύο αὐτῇ ὤφθησαν Ἄγγελοι, ἐν εἶδει στρατιωτῶν, λευκὰς ἐσθῆτας τῆ Ἁγία προτείνοντες.

Βαπτίζεται οὖν αὐτῇ, καὶ οἱ σὺν αὐτῇ δύο οἰκέται, καὶ παρασχούσα τὴν πολλὴν καὶ χρυσοπάστον αὐτῆς ἐσθῆτα τῷ Ἐπισκόπῳ, καὶ αἰτήσασα ταύτην δοθῆναι πτωχοῖς, καὶ ἀμφιασαμένη μετρίαν καὶ ταπεινὴν στολὴν, πρὸς τὴν τροφὴν παρεγένετο· ἡ δὲ ταύτην ἀπώσατο, τὸ τῆς ἐσθῆτος εὐτελές, καὶ τὴν πίστιν τὴν εἰς Χριστὸν ὄνειδίσασα. Ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν Μητέρα ἀνακάμψασα, ἀνιωμένην εὔρεν αὐτήν, ἐξεληθῆσα λάθρα, πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον ἀνέδραμεν Ἀθανάσιον, καὶ τὸν μονήρην βίον ὑποδέεται, καὶ στολὴν περιβάλλεται τριχίνην· καὶ τὸν σταυρὸν ἀραμένη, ἐξῆλθεν ἐν τῇ ἐρήμῳ· καὶ ἐπὶ χρόνοις τρισὶ καὶ εἴκοσι, θηρίοις συναυλισθεῖσα, καὶ παρ' αὐτῶν δεχομένη τροφήν, καὶ πολλοὺς πειρασμοὺς ὑπὸ τῶν δαιμόνων ὑπομείνας, ἐν εἰρήνῃ τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο, σχηματίσασα ἑαυτὴν τῆ πέτρα, ἐν ἣ καθεύδειν εἶωθεν.

Ὁ δὲ Ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος κατεσχέθη· καὶ ἀχθεὶς πρὸς τὸν Βασιλέα Οὐάλλερμανόν, καὶ πλείσταις αἰκίαις διά τε μαστίγων καὶ ράβδων ἐξετασθεὶς, ἐκτέμνεται ξίφει τὴν κεφαλὴν. Ὡσαύτως καὶ οἱ Ἅγιοι Χαρησίμος καὶ Νεοφύτος, εὐνοῦχοι ὄντες, καὶ πρῶτοι ἄνθρωποι τῆς μακαρίας Ἀνθούσης, καὶ σὺν αὐτῇ βαπτισθέντες ὑπὸ Ἀθανασίου τοῦ Ἐπισκόπου, τῆς Κυρίας αὐτῶν ἀναχωρησάσης, καὶ τοῦ Ἐπισκόπου διὰ μαρτυρίου τελειωθέντος, ἀπῆλθον πρὸς Οὐάλλερμανόν· καὶ Χριστιανούς ἑαυτοὺς ὀνομάζοντας, σιδηροδεσμίας ἀπέστειλεν αὐτοὺς Ἀπελλιανῷ τῷ Δουκί· καὶ ὁμολογήσαντες ἐνώπιον αὐτοῦ τὸν Χριστὸν, Θεὸν ἀληθινόν, ἀναρτηθέντες ξέονται μέχρι τριῶν ὡρῶν δι' ὄλου τοῦ σώματος. Εἶτα ράβδοις τύπονται σφοδρῶς, εἴθ' οὕτω τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται.

τῆ αὐτῆ ἡμέρα, οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, Εἰρηναῖος, Ὠρ, καὶ Ὀροψις, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Ξίφει τριχὺς τμηθεῖσα, τριστάτας πλάνης
Βυθῷ καλύπτει τῶν ἑαυτῆς αἱμάτων.

Ο μακάριος Εἰρηναῖος Λευίτης ὑπῆρχε τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐκήρυσσε παρρησία τὸν Χριστὸν, Θεὸν εἶναι ἀληθινόν· διὸ συσχεθεὶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων παρίσταται τῷ Ἀρχοντὶ· καὶ εὐθέως μετὰ Ὠρ, καὶ Ὀρόψεως ἐν πυρὶ ἀπορρίπτονται· πάραυτα δὲ ὑετοῦ καταρράγენტος, ἐξῆλθον ἀβλαβεῖς. Εἴθ' οὕτω θηρίοις ἐκδίδονται, καὶ ξύλω ἀναρτηθέντες, σφοδρῶς ξέονται· καὶ ἐκ πάντων τούτων ἀσινεῖς διαμείναντες, ξίφει τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἁγίου Ἀγαθονίου.

Ὠδὴ ζ'. Τοὺς ἐν καμίνῳ Παῖδάς σου.

Επὶ θρανίῳ δόξης κοινωνός, γεγένησαι, πάντα
τὰ ἐν γῆ παραδραμῶν, καὶ ἐκ ψυχῆς τὸν

οὐρανοῦ καὶ γῆς Δεσπότην, ἀγαπήσας Ἐνδοξε·
ὄθεν τιμῶμεν τὴν σὴν, ἀγίαν μνήμην πιστῶς.

Ιχνηλατῶν τὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ, τοῦ βλύ-
σαντος πᾶσι τὴν ἀπάθειαν πιστοῖς, ὑπέ-
μεινας ὄνειδισμοὺς καὶ θλίψεις Μάρτυς, καὶ
θάνατον ἀδικόν, ξίφει τὴν σὴν κεφαλὴν, ἀπο-
τηθεὶς ἐν χαρᾷ.

Νεκροῖς ξοάνοις σέβας οὐδαμῶς, ἀπένειμας
σέβων τὸν ἀθάνατον Θεόν, τὸν δι' ἡμᾶς
νεκρὸν ὀφθέντα, καὶ τοῦ πλάνου τὴν ἰσχὺν νε-
κρώσαντα· ὄθεν ζωῆς ἀληθοῦς, ἔτυχες Μάρ-
τυς Σοφέ.

Θεοτοκίον.

Θεὸς ἐκ σοῦ ἐγένετο βροτὸς, τὸ φύραμα Ἄ-
χραντε θεώσας τῶν βροτῶν, καὶ κοινω-
νοὺς φύσεως θείας ἐκτελέσας, τοὺς σὲ μακα-
ρίζοντας, ἐν γυναιξὶν ἀληθῶς εὐλογημένη Ἁγνή.

Τοῦ Ἁγίου Λούππου. Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ.

Λελαμπρυσμένος καλλοναῖς, τῶν καλλο-
ποιῶν παθημάτων, ἐπὶ Σταυροῦ τῷ δι'
ἡμᾶς, ἐνεγκόντι παθήματα Ἐνδοξε, γεγηθῶς νῦν
παρίστασαι, ἀυγαζόμενος ταῖς θεαῖς φωτο-
χυσίαις.

Απ' οὐρανοῦ σοι φανερῶς, ὕδωρ ἐκχυθὲν πα-
ραδόξως, φωταγωγεῖ καὶ δυναμοῖ, τὴν
ψυχὴν σου βοᾶν προτρεπόμενον· Ὑπερύμνητε
Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ιστασο μέσον τῶν ἐχθρῶν, πύργος ἀπερίτρε-
πτος ὡσπερ, οὐ σαλευόμενος τὸν νοῦν, πολυ-
τρόπων βασιάνων αἰοίδιμε, Ἀθλητὰ μηχανήμασι,
κταράσων δὲ τὴν πλάνην μεγαλοφρόνως.

Θεοτοκίον.

Σὲ καλλονὴν τοῦ Ἰακώβ, μόνην ἐξελέξατο
μόνος, ὁ κατοικῶν τοὺς οὐρανοὺς, καὶ οἰ-
κήσας ἐν μέσῳ σε Ἄχραντε, οὐδαμῶς παρεσά-
λευσε, παρθενίας σου τὰ κλειῖθρα εὐλογημένη.

Τοῦ Ἁγίου Ἀγαθονίου.

ᾠδὴ η'. Ὁ φρίττουσιν Ἄγγελοι.

Εκ τόπου συρόμενος, εἰς τόπον Ἀθλητὰ, τὴν
γῆν καθηγίασας, τοῖς βήμασι τοῖς σοῖς,
καὶ κλίνας ἀυχένα ξίφει τέμνοντι, σαρκὸς διε-
ζεύχθης, καὶ τῷ Θεῷ ἠνώθης.

Μαστίγων παντοίων τε, βασιάνων τῆς σαρ-
κὸς, ἠλόγησας ἔρωτι, φλεγόμενος Θεοῦ,
καὶ χαίρων συνήφθης τὸν ἀγῶνα καλῶς, τὸν
σὸν ἐκτελέσας, ταῖς ἄνω μυριάσι.

Ισχὺς καταβέβληται, ἀσάρκου δυσμενοῦς·
Ἰσαρκὸς ἀσθενεία γάρ, οἱ Μάρτυρες Χριστοῦ,
ἐτρέφαντο τοῦτον δυναμούμενοι, τῇ παντοδυνα-
μῳ, ἰσχυρῷ τοῦ Δεσπότη.

Σκηνήν σε καὶ τράπεζαν, καὶ θεῖαν κιβωτὸν,
καὶ στάμνον χωρήσασαν, τὸ μάννα τῆς
ζωῆς, καὶ ἅγιον ὄρος ὀνομάζομεν, Παρθένε Μα-
ρία, αἰεὶ εὐλογημένη.

Τοῦ Ἁγίου Λούππου. Ἀντρωτὰ τοῦ παντός.

Μετὰ πλείστας βασάνους Μακάριε, τῷ Θεῷ
τὸν ἀυχένα ὑπέκλινας, ξίφει καρατομού-
μενος, κεφαλὰς δὲ συγκόπτων ὡς ἐν ἐκστάσει,
παρανόμων ἀνδρῶν διὰ πίστεως.

Εαυτὸν πρὸς σφαγὴν ἐθελούσιον, ὡς ἀρνίον
ἐκδέδωκας ἀκακόν, Ἀμνὸν Θεοῦ τὸν αἰ-
ροντα, εἰκονίζων, τοῦ κόσμου τὴν ἀμαρτίαν, οὐκ
ἐρίζοντα οὐδὲ κραυγάζοντα.

Νοσημάτων παντοίων ἀλέχημα, ἰατρεῖον ψυ-
χῶν ἀδαπάνητον, σοῦ ἡ σορὸς γεγένηται·
πρὸς Θεοῦ δὲ τὴν χάριν τῶν ἰαμάτων, κατε-
πλούτησας Λούππε πανεύφημε. Θεοτοκίον.

Εὐλογεῖ πᾶσα κτίσις τὸν τόκον σου, εὐλο-
γίαις ἡμᾶς στεφανώσαντα, καὶ τὴν ἀραίαν
ἐξάραντα, παντευλόγητε μόνη δεδοξασμένη, ἢ
τὸ γένος ἡμῶν χαριτώσασα. Ὁ Εἰρμός.

Ἀντρωτὰ τοῦ παντός Παντοδύναμε, τοὺς
ἐν μέσῳ φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκα-
ταβάς ἐδρόσισας, καὶ ἐδίδαξας μέλπειν Πάν-
τα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Τοῦ Ἁγίου Ἀγαθονίου.

ᾠδὴ θ'. Τὴν φωτοφόρον νεφέλην.

Ιερωτάταις χορείαις, τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων,
καὶ συναυλίαις Ἀθλητῶν, καὶ Ὀσίων ἀγέ-
λαις, καὶ Προφητῶν ἀριθμηθεῖς, σοφέ Ἀγαθό-
νικε, γηθόμενος, σὺν αὐτοῖς τῇ Τριαδί, στεφη-
φόρος, νῦν παρίστασαι φαιδρῶς.

Ως θαυμαστός σε ὁ ζῆλος, ὡς σταθρα σου
ἡ πίστις, ὡς ἀγαθὴ ἡ πρὸς Θεόν, σοῦ
πεποιθήσις Μάρτυς· ὡς φωταυγῆς σου ἡ ζωὴ,
ὡς χάριτος ἔμπλεως ὁ θάνατος, ἀθανάτου σε
δόξης, Ἀθλοφόρε, ἐκτελέσας κοινωνόν.

Σὲ τοῦ Χριστοῦ τὸ ἀρνίον, τὸ ἱερώτατον
θύμα, τῶν Ἀθλητῶν τὴν καλλονὴν, τῶν
θαυμάτων τὴν βρύσιν, τῆς Ἐκκλησίας τὸ τερ-
πνόν, θεόφρον ἀγλαῖσμα, τὸ στήριγμα, τῶν πι-
στῶν εὐφημῆμεν, κατὰ χρέος, Ἀγαθόνικε σοφέ.

Ηπαναγία σου μνήμη, καθαγιαζούσα κό-
σμον, νῦν ἐπεδήμησεν ἡμῖν, παναοίδιμε
Μάρτυς· ἐν ἧ' δεόμεθα τυχεῖν, τῆς σῆς ἀντι-
λήψεως, τιμῶντές σε, Ἀγαθόνικε πόθῳ, ὡς τοῦ
Λόγου, ἀγαθὸν θεραπευτήν. Θεοτοκίον.

Φιλαμαρτήμονα γνώμην, καὶ αἰδιόρθωτον
βίον, καὶ πλημμελήσασαν ψυχὴν, καὶ
καρδίαν ρυπῶσαν, ἔχων ὁ ἄσωτος ἐγώ, προσ-

πίπτω σοι Δέσποινα, βοήθει μοι, καὶ διόρθωσιν δίδου, πρὶν με φθάσῃ, τοῦ θανάτου ἢ τομῆς.

Τοῦ Ἁγίου Λούππου.

Ἐὖα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ωφθης ὡς πολύφωτος ἀστὴρ, τὸν ἥλιον, καταγγέλλων τοῖς καθεύδουσι, Μάρτυς ἐν σκότει, ἀπωλείας· ὑφ' οὗ καταυγασθέντες ἐδείχθησαν, ἡμέρας κοινωνοὶ διὰ πίστεως, τῆς ἀνεσπέρου ἀξιάγαστε.

Σήμερον ἡ μνήμη σου ἡμῖν, ἐξέλαμψε, τοῦ ἡλίου τηλαυγέστερον, πᾶσαν τὴν γῆν φωταγωγοῦσα, τὰ νέφη τῶν ψυχῶν ἀπελαύνουσα, καὶ ζόφον, τῶν παθημάτων ἐξαίρουσα· ἦν ἐτησίως ἐορτάζομεν.

Ἡ ἄνω Σιών τῶν ἐκλεκτῶν, μητρόπολις, σοῦ τὸ πνεῦμα φέρει χαίρῃσα· τῶν πρωτοτόκων Ἐκκλησία, φαιδρύνεται· πιστοὶ δὲ τιμῶμέν σε, αἰτούμενοι σωθῆναι πρεσβείαις σου, Λοῦππε θεόφρον παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς τοῦ ἐν σοὶ μαρμαρυγαῖς, Θεόνυμφε, τὴν ψυχὴν μου φωταγώγησον· κείμενον βόθρῳ ἀπωλείας, ἀνάστησον, ἐχθροὺς καταράσσουσα, τοὺς θλίβοντας αἰεὶ τὴν καρδίαν μου, καὶ πρὸς τὰ πάθη συνωθούντάς με.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ἐ**ὖα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν
• **κ**ατάραν εἰσωκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε
• **Θ**εοτόκε, τῷ τῆς κυφορίας βλαστήματι, τῷ
• **κ**όσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνηθης· ὅθεν σε πάν-
• **τ**ες μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Αγαθονίκου Μάρτυρος, τὴν ὑπέρφωτον μνήμην, λαμπροφανῶς τελέσωμεν, ἣν συνῆψεν ὁ χάρις, τῇ τῆς Πανάγνου Κοιμήσει. Οὗτος γὰρ ἡγενηναῖος, τυράννου μὲν κατήσχυεν, ἐναθλῶν στερρόψυχως· τῷ δὲ Χριστῷ, χαίρων νῦν παρίσταται στεφηνόρος, ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενος, τῶν αὐτὸν εὐφημούντων.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ἀπόστολοι ἐκ περάτων.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθα.

Ἦ μὲν τῇ σῆ ταφῇ, νυλόγηται Παρθένε· ἀἦρ δὲ τῇ ἀνόδῳ, ἡγίασται τῇ ξένη, νόμῳ θανούσης φύσεως.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Ἦ μνοις σου τὸ σεπτὸν, καὶ θεοδόχον σῶμα, προπέμποντες οἱ θεῖοι, Ἀπόστολοι ἐβόων·
Ποῦ νῦν ἀπαίρεις Δέσποινα;

Στίχ. Ὁμοσε Κύριος τῷ Δαυΐδ ἀλήθειαν.

Σῶμά σου τῇ φθορᾷ, ἀπρόσιτον ὑπῆρξε, καὶ πρὸς ταφὴν ἐδόθη, τῆς φύσεως τῷ νόμῳ· μένει δὲ ἀδιάφθορον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Πάντες οἱ γηγενεῖς, συνδράμωμεν προθύμως, μετὰ τῶν Ἀσωμάτων, κηδεῦσαι τὴν τεκῆσαν, τὸν Ποιητὴν τῆς κτίσεως.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, κατὰ τὸ συνῆδες, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΚΓ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λούππου.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Εν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀποδίδεται τῆς Θεοτόκου ἡ Ἑορτή, καὶ ψάλλονται πάντα τὰ αὐτῆς, ἔντε τῷ Ἑσπερινῷ καὶ τῷ Ὁρθρῷ καὶ τῇ Λειτουργίᾳ, πλην τῶν Ἀναγνωσμάτων καὶ τῆς Λιτῆς. Ἡ δὲ τοῦ Ἁγίου Λούππου Ἀκολουθία προέφαλται χθές (*).

Ἐὰν δὲ τύχη ἐν Κυριακῇ ἡ παροῦσα ἡμέρα, συμπάλλονται τὰ τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Ἀναστασίμων, ἅτινα καὶ προηγούνται.

Συναξάριον.

Ἡ ΚΓ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λούππου.

Στίχοι.

Ἦ πῆρχε Λοῦππος δοῦλος· ἐκ δὲ τοῦ ξίφους, Ἐλεύθερος προσῆλθε τῷ Χριστῷ φίλος.

Εἰκάδι ἐν τριτάτῃ πέφνε Λοῦππον φασγάνου ἀκμή.

Ἡ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Εἰρηναίου, Ἐπισκόπου Σιρμίου.

Στίχ. Τμηθεῖς μετέσχε νεκρικῶν ὁ Σιρμίου, Λουτρῶν σχεδίων αἱμάτων ποταμίων.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦν ἐπὶ τῆς Βασιλείας Διοκλητιανοῦ, Ἐπίσκοπος Σιρμίου· καὶ κρατηθεὶς, ἀπὸ τοῦ Σιρ-

(*) Σημειωτέον ἐντοῦθα, ὅτι ἐν τῷ χειρογράφῳ ἐξακολουθοῦσι καὶ ἐφεξῆς τὰ Μεθέρτα τῆς Θεοτόκου, μέχρι τῆς κζ' τοῦ παρόντος μηνός· τῇ δὲ κη' τοῦ αὐτοῦ τίθεται τῆς Ἑορτῆς Ἀπόδοσις, κατὰ τὴν ἀρχαίαν συνῆθειαν τῶν εὐαγγέλων Μοναστηρίων τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὅπου ἀφιερροῦνται ὁλόκληρον σχεδὸν τὸν Αὐγουστον εἰς δόξαν καὶ αἴνεσιν τῆς Μητρὸς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Οὐ μόνον δὲ τὰ τοῦ Ἀγωνίου Ὄρους Μοναστήρια, ἀλλὰ καὶ τὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τῶν περιῆς αὐτῆς, τὴν αὐτὴν εἶχον συνῆθειαν, ὡς δηλοῦται ἐκτινος χειρογράφου τῆς Χάλκης, γεγραμμένου μὲν τῷ 1610 ἔτει, ὄντος δὲ τοῦ Αὐγούστου μηνός. Διότι εἰς τὴν κζ' αὐτοῦ, μετὰ τὴν δηλωτικὴν, ὅτι κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν συμπάλλεται καὶ ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ὁσίου Μαυσείου τοῦ Αἰθίοπος, ἐπιφέρονται ἀμέσως ταῦτα.

« Διὰ τὸ μέλλειν ἡμᾶς ἀποδιδόναι αὐριον τῇ Ἑορτῇ, ἡγούνην ἐν τῇ κη'. οὕτω γὰρ παρελθόμεν ταυῦν ἐκ τῶν εὐαγγέλων Μονῶν τῆς Βασιλευούσης τῶν πόλεων ».

μίου ἤχθη εἰς Παννονίαν, καὶ παρέστη Πρόβω τῷ Ἁγεμόνι, ὁμολογῶν καὶ κηρύττων τὴν εἰς Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν πίστιν· διὸ καὶ κατακλείεται φρουρᾷ· καὶ ἐξαχθεὶς, μαστίζεται· καὶ μετὰ ταῦτα λαβὼν τὴν ἀπόφασιν, ξίφει τὴν κεφαλὴν τμηθεὶς, ἐν τῷ ποταμῷ ρίπτεται τῷ λεγομένῳ Σάω, καὶ οὕτως ἐτελειώθη αὐτοῦ ἡ μαρτυρία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Εἰρηναίου, Ἐπισκόπου Λουγδούνων.

Στίχ. Σπεύδει λιπεῖν γῆν ἐκ ξίφους Εἰρηναῖος·

Ἐρωτιᾷ γὰρ τῷ πρὸς οὐρανοὺς πόθῳ.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐν τοῖς χρόνοις Μάρκου Ἀντωνίου τοῦ Βασιλέως, ἀρχαῖος ἀνὴρ, διάδοχος τῶν μακαρίων Ἀποστόλων, χρηματίσας Ἐπίσκοπος Λουγδούνων τῆς Γαλιλίας· ὅς τις βιβλία πλεῖστα τῇ Ἐκκλησίᾳ καταλέλοιπε, τὴν καθ' ἡμᾶς πίστιν βεβαιῶν· ἐξ ὧν οἱ μεταγενέστεροι τὰς ἀφορμὰς τῆς ἐρμηνείας τῶν θείων Γραφῶν ἔλαβον. Οὗτος μετὰ Ποθεινὸν Ἐπίσκοπον τῆς εἰρημένης πόλεως, ὑπὲρ Χριστοῦ ἀθλήσαντα, τῆς Ἐκκλησίας τοὺς οἴακας δεξάμενος, καὶ πολλοὺς λόγους καὶ παραινέσεις ἐκ τῆς πλάνης τῶν εἰδώλων ἀφαρπάσας, καὶ τῷ Χριστῷ πολλοὺς Μάρτυρας προσαγαγῶν, τελευταῖον καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν διωκτῶν ξίφει τελειωθείς, στεφανοῦται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Καλλινίκου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Καλλίνικος μένουσαν ἠδονὴν μένων,

Πρὸς τὴν τελευταίην οὐκ ἀνδῶς ἦν ἔχων.

Οὗτος πρότερον μὲν ἦν Πρεσβύτερος, καὶ Σκευοφύλαξ τοῦ ναοῦ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῶν Βλαχερνῶν· διὰ δὲ τὴν προσοῦσαν αὐτῷ ἀρετὴν, προεβλήθη Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τοὺς χρόνους Ἰουστινιανοῦ τοῦ νέου, τοῦ ἐπεγγόνου Ἡρακλείου. Ὅς αὐτῷ πολλὰς ἐπινοῶν θλίψεις, ἐμήνυσε ποτὲ δοῦναι εὐχὴν ἐπὶ τῇ καθαιρέσει τοῦ ναοῦ τῆς Θεοτόκου, τοῦ καλουμένου τῶν Μητροπόλεων. Ὁ δὲ Ἅγιος ἀπεκρίνατο μὴ εἶναι εὐχὴν ἐπὶ καθαιρέσει, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπὶ οἰκοδομῇ· ἐπὶ συστάσει γάρ, φησιν, ὁ Θεὸς τὸν κόσμον ἐποίησεν, οὐκ ἐπὶ καταλύσει. Τῶν δὲ ἀπεσταλμένων, προσκειμένων αὐτῷ καὶ διανοχλούντων, καὶ ἐκδιαζομένων τὸ τοῦ Βασιλέως πρόσταγμα ποιῆσαι, τροσεφώνησεν ὁ μακάριος· Δόξα σοι, Χριστέ, τῷ ἀνεχομένῳ πάντοτε· καὶ εὐθέως ὁ ναὸς καθήρεθη.

Τοῦ οὖν Βασιλέως, διὰ τὴν ἄμετρον ἀταξίαν καὶ πλημμέλειαν, ἐκπεσόντος τῆς Βασιλείας, καὶ τὴν ρίνα καὶ τὴν γλῶτταν τμηθέντος, καὶ ἐν Χερσῶνι καθ' ὑπερορίαν σταλέντος· ἐκείθεν δὲ ἀποδράσαντος, καὶ τὴν τῶν Βουλγάρων ὑποδυσάμενου ἰσχύν, καὶ τοῖς τείχεσι Κωνσταντινουπόλεως προσβαλόντος, καὶ δόλῳ πείσαντος τὸν τε Πατριάρχην καὶ τὴν Σύγκλητον ἐξελθεῖν ὑποδέξασθαι αὐτόν· εἶτα καταφευσαμένου τῶν ὄρκων, οὓς προέτεινε, προτεθέντος τοῦ τιμίου Σταυροῦ, καὶ τῶν πανσέπτων Εὐαγγελίων, καὶ τοῦ τιμίου Σώματος καὶ Αἵματος· καὶ εὐθὺς μετὰ τὴν τούτου εἰσέλευσιν, πάσης τῆς πόλεως φόνων ἐμπλησθείσης, ἀνηρπάγη ὑπὸ τῶν δορυφόρων αὐτοῦ ὁ μακάριος Καλλίνικος, καὶ ὑπερωρίσθη ἐν Ῥώμῃ· ὑποδείξαντος αὐτῷ τοῦ Ἰουστινιανοῦ τὴν τμηθεῖσαν γλῶτταν, καὶ τὴν ρίνα, καὶ συνομωσίας κατηγορήσαντος, ὧν οὐδενὸς μετεῖχεν ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος καὶ μέγας Ἀρχιερεὺς.

Ἀπαχθεὶς δὲ ἐν Ῥώμῃ, ἐν τινι θερμελίῳ τοίχου ἐμβάλλεται, καὶ ἐπιχρίεται ἔξωθεν· τοῦτο γὰρ ὁ τύραννος ἐκέλευσε. Μετὰ οὖν τεσσαράκοντα ἡμέρας, περιαιρεθέντος τῷ

χρίσματος, ἔτι ζῶν καὶ ἐμπνέων εὐρέθη, καὶ μετὰ τέσσαρας ἡμέρας πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε, καὶ κατετέθη ἐν τῷ ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, καθὼς τῷ τμητικῷ Πάπᾳ τῆς πόλεως Ῥώμης οἱ Ἀπόστολοι διωρίσαντο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι τριάκοντα ὀκτὼ Μάρτυρες, οἱ ἐν Θράκῃ, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Ἦνεγκε τριπλῆ Μαρτύρων δεκάς ξίφος,

Ἐχουσα καὶ σύναθλον ἀπλὴν ὀκταδά.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆ ΚΔ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Εὐτυχούς, μαθητοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψαλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ω τοῦ παραδόξου θαύματος.

Μάρτυς Εὐτυχῆ μακάριε, μαθητευθεὶς ἱερώς, τῷ τοῦ Λόγου σεπτῷ μαθητῇ, Θεολόγῳ κήρυκι, πρὸς αὐτοῦ πᾶσαν μύησιν, ἱερωτάτην ἤδη μεμύησαι· καὶ φῶς ὠράθης, φωτίζων χάριτι, πᾶσαν διάνοιαν, ταῖς θεολογίαις σου ταῖς ἱεραῖς· ὅθεν τὴν ἀγίαν σου, μνήμην γεραίρομεν.

Πλάνης καθεῖλες ὀχύρωμα, ἀναμοχλεύσει γερῶς, καρτερίας Πανόλθιε, καὶ δεσμὰ ὑπήνεγκας, καὶ αἰίδιμον θάνατον· ἀθανασίας ὅθεν ἐπέτυχες, χοροῖς Μαρτύρων, Ἀγγέλων τάξεσι, συναυλιζόμενος, καὶ μεθέξει κρείττονι θεοπρεπῶς, κάλλιστα θεούμενος, καὶ τελεώτατα.

Εἰς τῇ φρουρᾷ κεκλεισμένος ὢν, ἄρτον ἐδέξω ζωῆς, ἔρανόθεν Ἀοίδιμε· ἐμβληθεὶς εἰς φλόγα δὲ, ἀδιάφλεκτος ἔμεινας, πληγὰς ὑπέστης, δεινῶς ξεόμενος· ὄρμᾶς θηρίων, εὐχαῖς ἐπράυνας· ξίφει τὴν κάραν σε, ἀπετμήθης αἵματι πρὸς οὐρανόν, ἀνακουφιζόμενος, ὡς θείῳ ἄρματι.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δεῦρος ψυχῆ μου στενάζουσα, καὶ τῶν δακρύων κρουνούς, ἐκ καρδίας πηγαίζουσα, τῇ Παρθένῳ βόησον, καὶ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· Διὰ τὸ πλῆθος, τῶν οἰκτιρμῶν σου Ἀγνή, τῆς φοβερᾶς με, ρῦσαι κολάσεως, καὶ κατασκήνωσον, ἔνθα ἡ ἀνάπαυσις καὶ ἡ χαρὰ, ἡ διαωνίζουσα, καὶ ἡ ἀπόλαυσις.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡλιος τέκνον ἡμαύρωται, καὶ ἡ σελήνη τὸ φῶς, εἰς ζοφῶδες ἰμάτιον, γνοφερῶς μετέ-

βαλε· γῆ κλονεῖται, καὶ ῥήγνυται, τὸ τοῦ ναοῦ σου, δὴ καταπέτασμα· καὶ γὰρ πῶς τέκνον, οὐ διαρρήξομαι, σπλάγχνα καὶ ὄμματα; παρειὰς γλυκύτατε καταξανῶ, ἀδίκως σε θνήσκοντα, βλέπουσα Σωτέρ μου.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'.

Καὶ τρόπων μέτοχος, καὶ θρόνων διάδοχος, τῶν Ἀποστόλων γενόμενος, τὴν πράξιν εὐρες θεόπνευστε, εἰς θεωρίας ἐπίβασιν· διὰ τοῦτο τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ὀρθοτομῶν, καὶ τῇ πίστει ἐνήθησας μέχρις αἵματος, Ἱερομάρτυς Εὐτυχῆ. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχης, καὶ τῆ Ἁγίας Ἔτος, οὐ ἢ Ἀκροστιχίς· τὴν Εὐτυχοῦς μέλψομεν ἔνθεον χάριν.

Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Τῶν Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων σύσκητος, ἀποδεικνύμενος, καὶ θεϊκῆς αἴγλης, πάντοτε πληρούμενος, τοὺς τὴν σεπτὴν σε σήμερον, ἑορτὴν ἐκτελοῦντας, φωτὸς μετόχους ἀνάδειξον, Μάρτυς Εὐτυχῆ ἀξιάγαστε.

Ἡ γαπημένῳ μαθητῇ μακάριε, μαθητευθεὶς εὐσεβῶς, καὶ τοὺς αὐτοῦ τρόπους, ἄγαν μιμησάμενος, τὸν Κύριον ἠγάπησας, τοὺς αὐτοῦ θεῖος νόμος, πληρώσας καὶ τὰ παθήματα, τούτου Εὐτυχῆ μιμησάμενος.

Νόμῳ τῷ θεῷ εὐσεβῶς πειθόμενος, σάρκα ἐνέκρωσας, ἀσκητικοῖς πόνοις, κόσμου μακρυνόμενος, καὶ ὄρεσιν αἰοίδιμε, διαιτώμενος Μάρτυς, καὶ τὴν ψυχὴν καθαιρόμενος, καὶ θεοειδῆς γνωριζόμενος.

Θεοτοκίον.

Ε'ν σοὶ Παρθένε τὴν ἐλπίδα τίθημι, τῆς σωτηρίας μου· ἀμαρτιῶν ῥύπου, ὅλον με ἀπόπλυνον, καὶ καθαρὸν ἀπέργασαι, τῷ Υἱῷ σε ἀρίστως, εὐαρεστοῦντα καὶ πράττοντα, τούτου τὸ πανάγιον θεῖον.

ᾠδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχαίς.

Υ'περαστράπτοντα φωτὶ, κηρύγματος τοῦ πανσόφου, ὡσπερ ἥλιον εὐράμενος Παῦλον, συμπεπόρευσαι αὐτῷ, ἀστήρ καθάπερ μέγιστος, φωταγωγῶν καρδίας, μάκαρ Θεόφρον ἐν Πνεύματι.

Τῶν Θεολόγων ἢ κρηπίς, τῶν Μαθητῶν ἢ ἀκρότης, Ἰωάννης ὁ στερέμνιος φίλος, τοῦ

Σωτῆρος ἀπὸ γῆς, ἐνθέως μεθιστάμενος, σοὶ τοῦ Θεοῦ τὴν ποιμνίαν, Μάκαρ ποιμαίνειν παρέθετο.

Υ'περκαλλῆς καὶ φωταυγῆς, καὶ πλήρης Πνεύματος θεοῦ, τῷ δικάζοντι ἀνόμως παρέστης, διελέγχων τὴν αὐτῆ, δυσσέβειαν Πανόλβιε, καὶ τοῦ Χριστοῦ τὴν θεῖαν, ὁμολογῶν ἐνανθρώπησιν.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἡ μόνη τὴν χαρὰν, ἀνερμηνεύτως τεκούσα· χαῖρε ἄρμα καὶ νεφέλη τῆ Λόγου· χαῖρε θρόνε τῆ Θεοῦ, Παρθένε ἀπειρόγαμε· χαῖρε Ὀσίων δόξα· χαῖρε Μαρτύρων στεφάνωμα.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ὁ** στερεώσας κατ' ἀρχαίς, τοὺς οὐρανοὺς
» ἐν συνέσει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων
» ἐδράσας, ἐν τῇ πέτρᾳ με Χριστέ, τῶν ἐντο-
» λῶν σου στήριξον, ὅτι οὐκ ἔστι πλήν σου, ἄ-
» γιος μόνε φιλάνθρωπε.

Κάθισμα, Ἦχος γ'. Θεῖας πίστεως.

Φέγγος ἡστραψας θεογνωσίας, σκότος ἔλυσας πολυθείας, μαρτυρικῶς ἐκτελέσας τὸν δρόμον σου, καὶ ἰαμάτων πηγαίων χαρίσματα, τῶν προσιόντων καθαίρεις νοσήματα, Μάρτυς ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Θεῖα γέγονας σικηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάντα γινε Παρθενομήτωρ, τῇ καθαρότητι Ἀγγελου ὑπερέχουσα· τὸν ὑπὲρ πάντα ἐμὲ γοῦν γενόμενον, ῥερυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρρον, πρεσβειῶν σε ἐνθέοις νόμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἀμίαντος ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἢ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνωδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἱμοὶ! τέκνον μου· πῶς πάσχεις θελῶν ῥύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον!

ᾠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ὁ λῶ νοῖ, ἀποδημῶν πρὸς τὸν Κύριον οὐκ ἠσθάνου, πάντοθεν τυπτόμενος, καὶ σπαρραττόμενος χαλεπῶς· οἷα δὲ εὐῶδες, θυμίαμα ἀξιάγαστε, ὁσμῆς τοὺς παρεστῶτας, ἀπεπλήρωσας θεῖας, ἐνεργείᾳ Θεοφρον τοῦ Πνεύματος.

Υ'πὸ Θεοῦ, Μάρτυς θεοφρον φρουρούμενος, ἐν φρουρᾷ τε, δέσμιος καθήμενος, ἄρτον οὐράνιον ὄρατῶς, χαίρων ὑπεδέξω, Θεοῦ σε παρὰ θάρρύνοντος, τοῦ μόνου ἀθλοθέτου, Εὐτυχῆ ἀθλοφόρε· οὐ τὸ πάθος τὸ θεῖον ἐζήλωσας.

Σοῦ τὸ σεπτὸν, στόμα ἀνοίξας ἐν Πνεύματι, πρὸ βημάτων, Πάνσοφε ἰστάμενος, δικαζικῶν τὴν ἀληθινὴν, πίστιν τῆς Τριάδος, ἐτράνωσας ἐμφανέστατα· εἰδώλων δὲ τὴν πλάνην, ἐσηλίτευσας μάκαρ, καὶ τυράννων ἀθέων φρονήματα.

Μετὰ πολλὰς, ἄλλας αἰκίας τοῦ σώματος, Δεῖω πόθῳ μάκαρ πυρπολούμενος, τὴν ἐξαφθεῖσαν φλόγα πυρὸς, χαίρων ὑπεισῆλθες, ἀποτομία δικάζοντος· ἐφλέχθης δὲ οὐδόλως· ἢ γὰρ Δεῖα σε δρόσος, Εὐτυχῆ ἐρανόθεν ἐδρόσιζε.

Θεοτοκίον.

Εν γυναιξί, μόνη Παρθένος διέμεινας, καὶ πρὸ τόκου, καὶ μετὰ τὴν γέννησιν· Θεὸς γὰρ ἦν ὁ καινοτομῶν, φύσεις ὑπὲρ λόγον, ἐκ σοῦ ἀρρήτως σαρκούμενος, ὁ ἄνω πρὸ αἰώνων, καὶ ἐν γῆ εἰς τὰ τέλη, γεννηθεὶς τῶν αἰώνων Πανάμωμε.

Ῥοδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Λόγον Δεῖον πλουτήσας, ἅπασι τοῖς χρήεσι μάκαρ μετέδωκας· καὶ Χριστοῦ τὴν ποιμνὴν, ἱερεὺς δεδεγμένος ἐποίμανας, νουθετῶν διδάσκων, καθοδηγῶν πρὸς σωτηρίαν, Εὐτυχῆ ἀθλοφόρε πολυάθλε.

Ψυχολέτηρα πλάνην, σθένει Δεῖου Πνεύματος ἀποσεισάμενος, τῷ Χριστῷ προσῆλθες, καὶ πληθὺν τούτῳ Μάρτυς προσήγαγες, σωζομένων πίσει, σοῦ ταῖς σεπταῖς Δηγορίαις, Εὐτυχῆ ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα.

Ως ὡραῖοι οἱ πόδες, σοῦ μακαριώτατε τρίβον ὀδεύσαντες, μαρτυρίου Δεῖου, καὶ ἐν τούτῳ καλῶς βηματίσαντες, καὶ πρὸς πλάτος μέγα, τῆς οὐρανίου βασιλείας, καταντήσαντες Μάρτυς αἰοῖδιμε.

Θεοτοκίον.

Μητροπάρθενε Κόρη, ἢ τὸν ἀπερίληπτον Λόγον κυήσασα, τῶν Ἀγγέλων δόξα, καὶ δαιμόνων τὸ τραῦμα θεόνυμφε, τὴν ἐμὴν καρδίαν, τραυματισθεῖσαν, ἀμαρτίαις, Θεραπείας ἐνθεοῦ ἀξίωσον.

Ῥοδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Εφέσει κατασχεθεὶς, τῆς ἐν Χριστῷ τελειώσεως, ἐξ Ἐφesiών σοφῆ, δεσμώτης ἐξώρμησας, καὶ πρὸς τὴν πατρίδα σε, Σεβαστὴν τοῖς ἄθλοις, ἐγκοσμούμενος κατέπαυσας.

Ναὸς ὑπάρχων Θεῶ, ὡραῖος καὶ καθαρώτατος, ναοὺς εἰδώλων αἰσχρῆς, κατέστρεψας χάριτι· καὶ πρὸς ἐπουράνιον, ναὸν ἀνηνέχθης, Εὐτυχῆ Θεῶ παρίστασθαι.

Ενίσχυσέ σε ὁδῷ, βαδίζοντα Δεῖος Ἀγγελος, προλέγων σοι ἐμφανῶς, τὸ μέλλον τρανό-

τατα. Εὐτυχῆ πανόλβιε, ἰσαγγέλω ὄντι, καὶ σαρκὸς ἔξω ἐν Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Νοὸς μου τὰς ἐντροπὰς, καὶ τῆς ψυχῆς τὰ κινήματα, τὰ ἐμπαθῆ καὶ δεινὰ, Παρθένε διόρθωσον, καὶ σῶσόν με φύλαξον, ἐκ τῶν καθ' ἐκάστην, ἀφειδῶς ἐπεμβαινόντων μοι.

Ὁ Εἰρμός.

- Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνο-
- μίαι μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀ-
- νάγαγε δέομαι· πρὸς σέ γὰρ ἐβόησα, καὶ
- ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΔ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Εὐτυχούς, μαθητοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καὶ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου.

Στίχοι.

Ὡς εὐτυχῶς σὺ εὐτύχησας τρισμάκαρ.
Θείας τετυχῶς Εὐτυχῆ κληρουχίας.

Εἰκόδι Εὐτυχῆ ἀμφεκαλύψε λίθος γε τετάρτη.

Οὗτος, χάριτος Θεοῦ πλησθεὶς, καὶ τῷ Ἁγίῳ Ἀποστόλῳ Παύλῳ φοιτήσας, καὶ τομῶς πρὸς τὸ κήρυγμα χωρήσας, καὶ ναοὺς πῶν εἰδώλων καταστρεφάμενος, δεσμά καὶ μαστιγὰς ὑπομένει, καὶ συχνὸν χρόνον τῆ φυλακῆ προσκακοπαθεῖ· ἐν ἣ ἄρτον ἐξ οὐρανοῦ δέχεται, καὶ φλογὶ πυρὸς ἀπορρίπτεται, καὶ θηρίοις εἰς βορὰν δίδεται· ὧν ἐνὸς ἀνθρωπίνῃ φωνῇ φθειγμένου, πάντα ἐξέπληξε. Πάντων δὲ ἀνώτερος γενόμενος, τὴν ἰδίαν πατρίδα Σεβαστὴν καταλαμβάνει, Δεῖου Ἀγγέλου προπορευομένου καὶ ἐνισχύοντος αὐτόν. Ἐν ἣ πλήρης ἡμερῶν γενόμενος, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Τατίωνος.

Στίχ. Ἐλξει μετρήσας πολλὰ πολλὰ γῆς πλέθρα,
Ἐδέμ λάβοις ἄμετρα πλέθρα Τατίων.

Οὗτος ἦν ἐκ τοῦ Μαντιναίου, τοῦ ὑπὸ Κλαυδιούπολιν τὴν Μητρόπολιν, Ἐπαρχίας τῆς Ὀνοριάδος. Συλληφθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, διὰ τὸ τὸν Χριστὸν σέβασθαι, παρέστη ἐν Κλαυδιουπόλει Οὐρβανῷ τῷ Ἡγεμόνι. Ἐρωτηθεὶς δὲ, καὶ Χριστιανὸν ἑαυτὸν ὁμολογήσας, τίθεται ἐν φρουρᾷ, καὶ αὐθις ἐρωτηθεὶς, ἐπεὶ τῆ τοῦ Χριστοῦ δυνάμει ἐπέμενε ἐν τῇ πίστει, τύπτεται ξύλοις, καὶ ξέεται σιδήροις. Εἶτα αὐθις φθάσας τὴν πύλην τῆς πόλεως, καὶ σφραγισάμενος, καὶ φωνῆς ἀνωθεν ἐπακούσας εὐαγγελιζομένης αὐτῷ τὰ ἀποκείμενα ἀγαθὰ, τῷ Κυρίῳ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Γεωργίου τοῦ Λιμνιώτου.

Στίχ. Κινῶ τελευτῶν Γεώργιος τῷ τέλει,
Σημεῖον ἄθλου ῥίνα τμηθεῖσαν φέρει.

Οὗτος ὁ μακάριος, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας τὴν ἀσκητικὴν ἀγωγὴν ἐν τοῖς κατὰ τὸν Ὀλυμπον ὄρεσι ποιησάμενος, καὶ πολλοὺς ἀγῶνας ἐνδειξάμενος ἐπὶ Λέοντος τοῦ Γσαύρου, τὰς ἱεράς Εἰκόνας κατακλῶντος, καὶ τῶν Ἁ-

γίων τὰ λείψανα κατακαίοντος, παρρησιασάμενος τὴν εὐσέβειαν, καὶ τὴν τοῦ τυράννου διελέγξας ἀσέβειαν καὶ ἀθεότητα, καὶ τὴν ἀληθῆ πίστιν ἀνακηρύξας, ἐν βαθυτάτῳ γήρα (καὶ γὰρ, ὡς φασίν, ἐτῶν ἦν ἐννεήκοντα πέντε) πολλὰς καὶ πολυτρόπους βασάνων ὑπομείνας ἰδέας, ἔσχατον δὲ τὴν ῥίνα τμηθεὶς, καὶ τὴν κεφαλὴν καταφλεχθεὶς, εὐχαριστῶν καὶ προσευχόμενος, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Θεοῦ ἐπινεύσει, τὸ πῦρ ἐσβέσθη τὸ εἰς ἀπώλειαν, ἐξαφθέν σοι Θεόφρον· ἐξ οὐρανοῦ γὰρ βροντὴ ἤκούετο, καὶ χιονώδεις σταγόνες ἐπέμποντο, τοὺς ἀγνοοῦντας αὐτὸν κατακαλύπτουσαι.

Εὐτόνως ξεόμενος, εὐώδη μύρα Μάρτυς ἀπέπεμπες· εἰς ὄσμην παθημάτων, τοῦ κενωθέντος καὶ γὰρ ἐπέδραμες, Λόγου καὶ Κτίστη, πρὸς ὃν ἀνεκραύγαζες· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ βίος σου ἄμωμος, ἡ μαρτυρία Σοφὴ πανθαύμαστος, καὶ σωτήριος πᾶσι, τοῖς προσιοῦσιν ἢ τῶν λειψάνων σου, ἀγία θήκη, ἰάσεις πηγάζουσα, καὶ μολυσμοῦ τῶν παθῶν πολλοὺς ἐξαίρουσα.

Θεοτοκίον.

Νοήσαντες πόρρωθεν, σεπτοὶ Προφῆται τοῦ μυστηρίου σου, τὸ ἀπόρρητον βάθος, ποιηκίλοτρόπως πᾶσιν ἐτράνωσαν, τὴν σὴν λοχείαν Παρθένε κραυγάζοντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδὴ η. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Χεῖρας πετάσας Ἐνδοξε, πρὸς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, μέσον τοῦ πεδίου, προσπαλαίων λέβητι, ἀπήμαντος ἔμεινας, ὡς ὁ Προφήτης πρὶν Δαυὶδ, Ἄγγελον αἰεὶ, περιφρουρῆντά σε ἔχων, καὶ μέλπων ἀνευδότης· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀλογωτάτως βλέπων σε, ὑπ' ἀνόμων κρινόμενον, θῆρ ὁ πρὸς τὴν σὴν, εὐτρεπισθεὶς ἀπώλειαν, τρανῶς ἀποφθέγγεται, παντοδυναμῶν πνεύματι, καὶ τὰ μεγαλεῖα, τοῦ Σωτῆρος κηρύττει, ἐκπλήττων τοὺς βοῶντας· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ρώμη Θεοῦ καὶ χάριτι, τὸν ἀγῶνα τὸν μέγιστον, Μάρτυς διανύσας, τῶν στεφάνων ἔτυχες, τῆς νίκης γηθόμενος· καὶ τοῖς χοροῖς ἠρίθμησαι, πάντων Ἀπεσόλων, καὶ Ἀγίων Μαρτύρων· μεθ' ὧν βοᾷς ἀπαύστως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἰγνηλατῶν Πανεύφημε, τοῦ Χριστοῦ τὰ παθήματα, ἠθλήσας νομίμως, ὡς Χριστοῦ διάκονος, καὶ χλαῖναν ἐφοίνιξας, μαρτυρικοῦ ἐξ αἵματος· ἦν περ στολισθεὶς, βασιλικῶς εἰς τὰ ἄνω, βασιλεία μετέστης, ἐν χαρᾷ ἀναμέλπων· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Νενεκρωμένην δῆγματι, τὴν ψυχὴν μου τοῦ ὄφους, μόνη προφανῶς, ἢ τὴν ζωὴν κηύσασα, πανάμωμε ζώωσον, καὶ ἐνεργεῖν εὐόδωσον, τὰ τοῦ δι' ἡμᾶς, ἐκ σοῦ τεχθέντος Παρθένε, θελήματα βοῶσαν· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. Ὁ Εἰρμός.

Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, τῷ Δημιουργῷ, καὶ Λυτρωτῇ ἀνεβόα· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ἰάσεις ἀναβλύζεις παντοδαπὰς, καὶ νοσήματα παύεις βαρύτερα, πρὸς τοῦ Χριστοῦ, χάριν κομισάμενος ἀληθῆ, καλῶς ἀγωνισάμενος, καὶ καταπαλαίσας τοὺς δυσμενεῖς, θεόφρον Ἀθλοφόρε, Ἀγγέλων συμπολίτα, καὶ τῶν Μαρτύρων ἀκροθίνιον.

Ὡραῖος τοῖς ἀγῶσιν ἀποφανθεὶς, πρὸς ὠραῖς νυμφῶνας ἐσκήνωσας, ἀποτμηθεὶς, ξίφει τὴν ἀγίαν σου κεφαλὴν· ἦν Ἰησοῦς κατέσπεψε, νίκης διαδήματι εὐπρεπεῖ, Φωστῆρ τῆς Ἐκκλησίας, κραταίωμα καὶ κλέος, τῶν εὐσεβῶς μακαριζόντων σε.

Συνέτριψας τὸ κράτος τοῦ πονηροῦ, Εὐτύχη ἄθλοφόρε πανεύφημε, καὶ κατ' αὐτῆ, τρόπαιον ἐστήσω νεανικῶς· καὶ νικητῆς πανάριστος, ἦδη χρηματίζεις ἐν οὐρανοῖς, τῷ θρόνῳ τῆς Τριάδος, πολλῇ σὺν παρρησίᾳ, λελαμπρυσμένος παριστάμενος.

Ἡ μνήμη σου ἢ θεία καὶ φωταυγής, ὑπὲρ ἥλιον πᾶσιν ἐξέλαμψε, φωτιστικαῖς, λάμψεσι φωτίζουσα τοὺς πιστῶς, καὶ εὐσεβῶς ἐκάστοτε, ταύτην ἑορτάζοντας Εὐτύχη· ἐν ἣ σε δυσωποῦμεν, ὡς ἔχων παρρησίαν, τὴν σωτηρίαν ἡμῶν αἴτησαι.

Θεοτοκίον.

Φωνὴν σοι προσφωνοῦμεν τοῦ Γαβριὴλ· Χαῖρε γῆ ἐκλεκτή· Χαῖρε τράπεζα, χρυσοειδής· Χαῖρε τῶν ἀνθρώπων καταφυγή· Χαῖρε Μαρτύρων καύχημα· Χαῖρε τῶν Ἀγγέλων ἡ χαρμονή, Ἁγία Θεοτόκε, κραταίωμα τῶν πίστει, εἰλικρινῶς μακαριζόντων σε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς
 » κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὡφθη
 » τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου
 » γέγονεν, εὐρυχωρότερα τῶν οὐρανῶν· διό σε
 » Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρ-
 » χίαι μεγαλύνουσιν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες,
 καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΕ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῆς ἐπανόδου τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου
 Ἀποστόλου Βαρθολομαίου· καὶ μνήμη τοῦ
 Ἁγίου Ἀποστόλου Τίτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'.
 καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου
 Βαρθολομαίου τρία.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τὸν πολύφωτον ἥλιον, τὸν ἀστέρα τὸν ἄδυ-
 τον, οὐρανὸν τὸν ἐμψυχον διηγούμενον,
 δόξαν Θεοῦ τὴν σωτήριον, τὸ ἔνθεον κήρυγμα,
 τὸν φωστῆρα τῶν ἐθνῶν, ποταμὸν τὸν προχέον-
 τα, ρεῖθρα γνώσεως, καὶ ἀρδεύοντα πάντων τὰς
 καρδίας, μακαρίσωμεν γνησίως, Βαρθολομαῖον
 τὸν ἔνδοξον.

Αἰ πορεῖαί σου ὡφθησαν, ἐν θαλάσῃ Ἀπό-
 στολε, ὑπὲρ νοῦν ἀνθρώπινον φανερούμε-
 ναι· ἀπορρίφεις γὰρ σὺν λάρνακι, πρὸς Δύσιν
 ἐξέδραμες, ἐξ Ἑώας εὐκλεῶν, ἐπομένων Μαρ-
 τύρων σοι, ἐκατέρωθεν, καὶ τιμὴν ποιουμένων
 ἐπινεύσει, τοῦ Δεσπότη τῶν ἀπάντων, Βαρθο-
 λομαῖε Ἀπόστολε.

Τὴν ὑγρὰν ἐπιθάσει, θαυμασίαις ἡγίασας,
 καὶ πρὸς νῆσον ἔφθασας τῆς Λιπάρεως,
 μύρα πηγάζων αἰοδίμε, καὶ πάθη ἀνίατα, θε-
 ραπεύων καὶ σωτῆρ, τῶν ἐκεῖσε γενόμενος, καὶ
 προσφύγιον, καὶ προσταίτης καὶ ρύστης πρὸς
 τὸν πάντων, Βασιλέα καὶ Σωτῆρα, Βαρθολο-
 μαῖε Ἀπόστολε.

Καὶ τοῦ Ἁγίου Τίτου τρία. Ἐδωκας σημείωσιν.

Μίαν τρισυπόστατον, ἀνακηρύττων Θεότητα,
 τὴν πολύθεον θαλάσσαν, ἐθνῶν διετάρρα-
 ξας, καὶ γαληνοτάτους, Μάικαρ πρὸς λιμένας,
 τοὺς νηχομένους τῷ βυθῷ, τῆς ἀθείας σὺ ἐγκα-
 θάρμισας· ἐντεῦθεν τὴν οὐράνιον, ἀντιμισθίαν

ἀπέληφας, δυσωπῶν τὸν φιλάνθρωπον, ὑπὲρ
 τῶν ἀνυμνούντων σε.

Θείαις ἀναλάμψεσι, καταυγασθεὶς τὴν δια-
 νοίαν, ὡς ἀκτὶς συμπεπόρευσαι, ἠλίῳ φω-
 τίζοντι, τὰ ἐσκοτισμένα, Παύλῳ θεῖῳ Τίτε·
 καὶ σὺν αὐτῷ πᾶσαν τὴν γῆν, τῆς βαθυτάτης
 νυκτὸς ἀπήλλαξας· διό σε μακαρίζομεν, ὡς Ἱε-
 ράρχην θεόληπτον, ὡς Ἀπόστολον ἔνθεον, πρεσ-
 βευτὴν ὡς θερμότατον.

Κρήτης ἐξορμώμενος, καὶ ἐν αὐτῇ ἀφικόμε-
 νος, ἀρράγῃ ὡς θεμέλιος, ἐν ἡ ἐσερέωτο,
 ὀρθοτάτῃ πίστει, τῇ οἰκοδομίᾳ, ἐπωκοδόμησε
 πιστοὺς, τῆς οὐρανίου θείας δυνάμεως, ὁ Τίτος
 ὁ μακάριος, ὁ τῆς πατρίδος πρωτόθρονος, ὁ τῆ
 Παύλου συνέκδημος, τῶν πιστῶν ἡ παράκλησις.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Εστησας ἐν θαλάσῃ τὸ ὄρημα, πολυχρό-
 νιος νεκρὸς, καὶ τὴν τρίβον σου ἐν ὕδασι
 πολλοῖς, Βαρθολομαῖε πανεύφημε, Ἀνατολῆς ἐ-
 ξορμώμενος· Δίκαιοι γὰρ εἰς αἰῶνα ζῶσι, προ-
 νοία τοῦ σου Διδασκάλου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ
 ἡμῶν· ὃν ἰκέτευε Ἀπόστολε, δωρηθῆναι ἡμῖν
 τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Τοῦ Ἁγίου Τίτου.

Τῆς ἐκλογῆς τοῦ σκεύους, Παύλου θεοκήρυ-
 κος, φοιτητῆς γενόμενος, καὶ μυηθεὶς τὰ
 θεῖα παρ' αὐτοῦ διδάγματα, εἰς τὰ ἔθνη πρὸς
 πίστιν ἀπεστάλης, ἐπιστρέφειν καὶ φωτίζειν,
 τῇ αἴγλῃ τῶν λόγων σου· ὅθεν εἰς τὰ πέρατα
 διέδραμες, Ἀπόστολε Τίτε, εὐαγγελιζόμενος
 πᾶσι τὸν σαρκωθέντα Θεόν· ὃν καθικέτευε, τῆ
 σωθῆναι τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν ἀεισέ-
 βαστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἰριήμερος ἀνέστης.

Παρθένε παναμώμητε, ἰκέτευε ὃν ἔτεκες, οἰ-
 κτειρῆσαι, τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν, καὶ τῇ
 μερίδι τάξαι, τῶν ἐκλεκτῶν ἐν ὥρᾳ, τῆς δίκης
 ἀκρα ἀγαθότητι.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος γ'.

Απόστολοι Ἅγιοι, πρεσβεύσατε τῷ ἐλεήμονι
 Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παρασχη-
 ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων οἱ παρόντες δύο, ποίημα Θεοφάνους ἀμφοτέρω.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου Βαρθολ., ἢ ἡ Ἀκροστιχίς Ὑμνοῖς γεραίρω τὸν καλὸν μου προστάτην.

Ὠδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀ νοῖζω τὸ στόμα μου.

Ἐπέρτιμον λίθον σε, ζωῆς ἢ πέτρα ἀνέδειξεν, ἐν ᾧ ἔδομήσατο, τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ, Βαρθολομαῖε, Ἀπόστολε θεόπτα· ὅθεν σε γεραίρομεν, καὶ μακαρίζομεν.

Μεγάλως μυουσαν σε, τὰ ὑπὲρ νοῦν καὶ διάνοιαν, σοφίαν εὐράμενος, τὴν ἐνυπόστατον, ἀπεμώρανας, Ἑλλήνων τὴν σοφίαν, σοφίσας τὰ πέρατα, θείοις διδάγμασι.

Νεκρὸς ἐπιτύμβιος, θαλασσοπόρος γεγένησαι, ταῖς θεδαῖς προσάξῃ καταπειθόμενος· καὶ ὡς ἥλιος, πρὸς Δύσιν ἐξ Ἑώας, Ἀπόστολε ἔφθασας, καταφωτίζων αὐτήν. Θεοτοκίον.

Ὁ πλήρης κενένωται, ὁ προαιώνιος ἄρχεται, ἐκ Κόρης θεόπαιδος ἀποτικτόμενος· ὃν ἐκήρυξας, ἐν δύο ταῖς οὐσίαις, μιᾷ ὑποστάσει δέ, Θεομακάριστε.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἀγ. Τίτου, ἔχων Ἀκροστιχίδα ταύτην· Παύλου μαθητὴν Τίτον ὕμνῳ προφρόνως.

Ἦχος καὶ Εἰρμός ὁ αὐτός.

Παντοίοις χάρισμασι, καταπλουτίσασα χάρις σε, τῆ Πνεύματος κήρυκα, θεῖον Ἀπόστολον, εἰς τὰ πέρατα, κηρύττοντα ἐκπέμπει, τοῦ Λόγου τὴν σάρκωσιν, Τίτε αἰοῖδιμε.

Ἀύγην θεδαῖς χάριτος, εἰσδεδεγμένος ἐξήσραψας, ὡς ἥλιος Πάνσοφε, ταῖς ἐν τῷ σκότει ψυχαῖς· ἃς ἐφώτισας, ἐξαίρων ἀμαρτίας, δουλείας λυτρούμενος, πλάνης μακάριε.

Ἐπάρχων ἀνάπλεως, τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος, ὁ Παῦλος ὁ πάνσοφος σὲ προχειρίζεται, καὶ διάκονον, καὶ θεῖον ὑποφήτην, καὶ πίστεως κήρυκα, Τίτε θεσπέσιε. Θεοτοκίον.

Λυτρούμενος ἔλαμψε, σοῦ ἐκ νηδύος ὁ Κύριος, τοῦ κόσμου τὰ πέρατα, πλάνης θεόνυμφε· ὃν ἐκέτευε, καὶ πάντοτε δυσώπει, σωθῆναι τοὺς πίστει σε, Κόρη γεραίροντας.

Τοῦ Ἀγ. Βαρθολ. Ὠδὴ γ'. Τοὺς σὲς ὕμνολόγους.

Ἰσχυραὶν παράκλησιν σε εὖρον, καὶ φῶς καὶ δεινῶν ἀπαλλαγὴν, Βαρθολομαῖε πάνσοφε, σὶ πλάνη συνεχόμενοι, καὶ ἀθείας ζόφωσιν, φρενοβλαβῶς περικείμενοι.

Στάμα γεγονῶς Θεοῦ τοῦ Λόγου, ἐκ στόματος λύκου νοητοῦ, λαοὺς ἐρρύσω ἐνδοξε,

προσαγαγὼν τῷ Κτίσαντι, διὰ λουτροῦ Βαπτίσματος, Βαρθολομαῖε αἰοῖδιμε.

Πλώσση σου πυρίνη καταφλέξας, τῆς πλάνης τὴν ὕλην τὴν πικράν, κεχερσωμένας Πάνσοφε, καρδίας κατενέωσας, καὶ γεωργεῖν οὐράνια, νοήματα παρεσνεύσας. Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ ὑπὲρ λόγον Θεὸς Λόγος, τεχθῆναι εὐδόκησε σαρκί, Παρθενομήτορ ἄχραντε, μαθητὴν ἐκλεξάμενος, καὶ ὑπηρετὴν γνήσιον, Βαρθολομαῖον τὸν ἐνδοξον.

Τοῦ Ἁγίου Τίτου. Οὐκ ἐν σοφία.

Οὐκ ἐν σοφία, μωραίνουση αὐτῇ τοὺς προσέχοντας, ἀλλὰ γινώσκει ἀληθεῖ, τὴν ἀγνώσιαν Μακάριε, ψυχῶν ἀπεδίωξας, τῶν προσρεχόντων σοι.

Ἰλομανῆσαν, ἀθείας ἀκάνθαις τὴν ἄρουραν, παγκληρίας τῶν ἐθνῶν, δρεπάνη θεῖα ἐκάθηρας, γνώσεως τὰ σπέρματα, καταβαλλόμενος.

Μίαν κηρύττων, ἐν τρισὶ τοῖς προσώποις Θεότητα, ἀπεδίωξας ἀχλὺν, πολυθείας Μακάριε, θεῖαν πρὸς ἐπίγνωσιν, ἄγων τὰ πέρατα. Θεοτοκίον.

Ἀγιωτέραν, τῶν Ἀγγέλων καὶ πάσης τῆς κτίσεως, ἀνωτέραν ὁ ἐκ σῆ, σαρκί τεχθεὶς σὲ εἰργάσατο· ὅθεν σε ὡς Δέσποιναν, πάντων γεραίρομεν. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἐν σοφία, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ
» καυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πατρὸς,
» ἐνυποστάτῳ σοφία Χριστέ· οὐ γὰρ ἔστιν Ἁγιος,
» πλὴν σου φιλόνηρωπε.

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἡ κάθοδος τῶν σῶν, παναγίων Λειψάνων, ὑπόθεσις ἡμῖν, ἐορτῆς φαιδροτάτης, πανεύφημε γέγονε, τοῦ Κυρίου Ἀπόστολε· ἦν γεραίροντες, εὐσεβοφρόνως τιμῶμεν, σὲ τὸν ἀδύτον, Βαρθολομαῖε λαμπτήρα, Χριστὸν μεγαλύνοντες.

Δόξα. Τῆς Ἀγίας Τίτου. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Ὡσπερ ἄστρον ἠλίῳ συμπορευθεὶς, παναοῖδιμε Τίτε Παύλῳ σαφῶς, τὴν γῆν ἐφώτισατε, καὶ τὸ σκότος ἐλύσατε· ἐν τῇ Κρητῶν δὲ νήσῳ, εἰσδύσας μακάριε, διὰ θανάτου πάντων, ἀδύτης κατέλιπες, θεδαῖς ὡς ἀκτῖνας, τοὺς σου πόνους καὶ λόγους· ὑφ' ὧν ἐλλαμπόμενοι, εὐσεβῶς σε γεραίρομεν, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, ταῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε θρόνε πυρίμορφε τοῦ Θεοῦ· χαῖρε Κόρη καθέδρα βασιλική· κλίνη πορφυρά-

στρωτε· χρυσοπόφυρε θάλαμε· χλαμύς ἀλθρο-
γόχρος· τιμαλφέστατον τέμενος· ἀσραπηφόρον
ἄρμα· λυχνία πολύφωτε· χαῖρε Θεοτόκε, δω-
δεκάτειχε πόλις, καὶ πύλη χρυσήλατε, καὶ πα-
στάς ἀγλαόμορφε, ἀγλαόχρυσε τράπεζα, Θεο-
κόσμητον σικηνώμα· χαῖρε ἔνδοξε νύμφη ἡλιο-
στάλακτε· χαῖρε μόνη ψυχῆς μου διάσωσμα.

Τοῦ Ἁγ. Βαρθολ. ᾠδὴ δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ρῆσις πέρας εἴληφε προφητικὴ· φῶς γὰρ εἰς
ἔθνῶν περιποίησιν, ὁ Θεηγόρος, ἐπορεύθη
Μαθητῆς, καταφωτίζων ἅπαντα, τὰ τῆς οἰκου-
μένης πληρώματα.

Αἶγλη φωτιζόμενος Θεαρχικῆ, θείαν κατὰ
μέθεξιν δεύτερον, φῶς καθωράθης, λειτερ-
γήσας προφανῶς, τῷ δι' ἡμᾶς παχύτητι, σώμα-
τος φανέντι Ἀπόστολε.

Γνα διαβάσασιν ἀγιασθῆ, θάλασσα λιθίνη ἐν
λάρνακι, ταύτη ἐπέβης, ἐξ Ἐώας πρὸς Δυ-
σμάς, τὰς θαυμαστάς κινήσεις σε, ὦ Βαρθολο-
μαῖε ποιούμενος.

Θεοτοκίον.

Ως τὸν ἀνερμήνευτον ὑπερβολῆ, πλούτου εὐ-
σπλαγγνίας κηύσασα, ἀνερμηνεύτως τοὺς
πτωχεύσαντας ἡμᾶς, τῇ ἀμαρτίᾳ Πάναγνε,
θείαις δωρεαῖς καταπλούτισον.

Τοῦ Ἁγίου Τίτου. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Θησαυρῶν ἐξ ἀκενώτων, ἀρυόμενος πάνσο-
φε, πενομένας φρένας, πλούτου ἀληθείας
ἐνέπλησας, νενεκρωμένας καρδίας ἀνεζώσας,
ἀγνωσίας, διώκων ἀχλὺν Παναοίδιμε.

Η τοῦ Παύλου σε σαγήνη, τῇ προνοίᾳ τῆς
χάριτος, σαγηνεύει Τίτε, μέλλοντα προθύ-
μως εἰς ὕστερον, σοῦ τῷ ἀγκίστρῳ τοῦ λόγου
ἔθνη πάμπολλα, ἀνεκλύσειν, ἀπάτης βυθοῦ
πρὸς εὐσέβειαν.

Τῷ κλεινῷ ὡσπερ ἀρνίον, θείῳ Παύλῳ ἐπό-
μενος, τοὺς βαρεῖς ἐκ μέσου, λύκους Θεη-
γόρε ἀπήλασας· τὰ τῶν εἰδώλων τεμένη κα-
τηδάφισας, καὶ ναοὺς Θεοῦ, τοὺς γηγενεῖς ἀ-
πετέλεσας.

Θεοτοκίον.

Η Ἁγία Θεοτόκος, ἡ σικηνὴ ἢ ἀμόλυντος,
τοῦ φωτός ἢ πύλη, τράπεζα καὶ στάμνος
ἢ πάγχρυσος, τὸ ἀλατόμητον ὄρος καὶ κατα-
σκιον, ὡς χωρήσασα, τὸν Πλαστουργὸν μακα-
ρίζεται.

Τῆ Ἁγ. Βαρθολ. ᾠδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Τοὺς πόδας κτησάμενος, ὠραίους τῷ κηρύγ-
ματι, πᾶσιν ἀγαθὰ εὐηγγελίσω, πᾶσιν εἰ-
ρήνην μάκαρ ἐκήρυξας, ἔχθρας παλαιᾶς ἄλλο-
τριῶν, θείαις εἰσηγήσει, τῷ Σωτῆρος Ἀπόστολε.

Ο λόγος σου ἰαμα, τοῖς δεξαμένοις γέγονεν,
ὄφεις ἰὸν θανατηφόρον, Βαρθολομαῖε·
γῆ δὲ κατέστραπται, ἢ τῶν ἀσεβῶν προφητι-
κῶς, ταῖς ἀναμοχλεύσεσι, τῶν πανσόφων δογ-
μάτων σου.

Νεκρὸς πολυήμερος, ζωὴν πηγαίων ἀφθο-
νον, νώτοις ἐποχούμενος θαλάσσης, Βαρ-
θολομαῖε θείοις σὺν Μάρτυσιν, ἀπειρα πελάγη
διελθὼν, νήσω τῆς Λιπάρεως, προσωμίσθης
θεόπνευστε.

Θεοτοκίον.

Κυρίως δοξάζω σε, Θεοῦ Μητέρα πάναγον,
Χαῖρέ σοι κραυγάζων τοῦ Ἀγγέλου, εὐ-
λογημένη Θεοχαρίτῳ, ἀκουσμα καὶ λάλημα
φρικτὸν, ξένον ἐνδιαίτημα, τοῦ Δεσπότη τῆς
κτίσεως.

Τοῦ Ἁγίου Τίτου. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται.

Νεμομένην ἔσησας, κακίας τὴν πληγὴν, τῶν
ἔθνῶν Μάκαρ τὰς ψυχὰς, τῷ νοστήμῳ ἄ-
λατι, τῶν θείων λόγων σου, ἰατρὸς ὡς ἄριστος,
ὡς τῆς χάριτος διάκονος.

Ταῖς τῷ Παύλου νεύσεσιν, ὑπέικων εὐμενῶς,
σὺν αὐτῷ τὴν ὑπ' οὐρανὸν, διατρέχεις
πάνσοφε, λόγον τῆς γνώσεως, εὐαγγελιζόμενος,
Θεοκήρυξ πανσεβάσμιε.

Γουργὸν ὁμόθρονον, τὸν Λόγον τῷ Πατρὶ, ἐκ-
διδάσκων οἷα σοφός, Θεηγόρε ἐπεισας τοὺς
ματαιόφρονας, τῶν εἰδώλων ἅπασαν, τὴν ἀ-
πάτην ἀποκρούσασθαι.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀγνὴν ἀγνεύοντι, τιμήσωμεν νοῖ, καλλο-
τὴν τὴν τοῦ Ἰακώβ· καὶ ἐνθέοις πράξεσι
καλλυνόμενοι, εὐσεβῶς ὑμνήσωμεν, ὡς Μητέρα
τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Τῆ Ἁγ. Βαρθολ. ᾠδὴ ς'. Τὴν θείαν ταύτην.

Ακτὶς Ἡλίου τῷ λάμπαντος, τῷ κόσμῳ διὰ
σώματος γέγονας, ταῖς σελασφόροις σου,
διδασκαλίαις Ἀπόστολε, ἀποδιώκων νύκτα,
πλάνης πολύθεον.

Λαοῖς Θεοῦ τὸ σωτήριο, ἐτράνωσας σαρ-
κὸς ὁμοιώματι, ἐμφανιζόμενον, διὰ πολ-
λὴν ἀγαθότητα, Βαρθολομαῖε κήρυξ, ἔθνῶν Ἀ-
πόστολε.

Οδὸν τὴν θαλάσσαν ἔσχηκας, καὶ τρίβους
ἐφ' ὑδάτων πεποίηκας, καὶ οὐκ ἐγνώσθη
σου, τούτοις τὰ ἴχνη ἐν Πνεύματι, ὡς ὁ Δαυὶδ
προέφη, μάκαρ Ἀπόστολε.

Θεοτοκίον.

Ναὸς τῆς δόξης γεγένησαι, καὶ πύλη τοῦ
φωτός ἐχρημάτισας, ὄρος κατάσκιον, τέ-
ρας Προφήταις ἀδόμενον, Παρθενομητορ Κόρη,
Θεοχαρίτῳ.

Τοῦ Ἁγίου Τίτου. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ο Παῦλος, ὁ τοῦ κόσμου ἀνέσπερος ἥλιος, σὲ ὡς ἀκτῖνα ἐκπέμπει, φωτοβόλον Μάκαρ τὰς ἐν τῷ σκότει, τῆς ἀγνοίας, καθευδούσας καρδίας φωτίζουσας.

Ναμάτων, ζωηρότων ὑπάρχων ἀνάπλεως, ρείθροις ἐνθέων δογμάτων, τοὺς χειμάρρους Μάκαρ τῆς ἀγνωσίας, κατακλύζεις, καταρδεύων ἐθνῶν τὰ συστήματα.

Θεοτοκίον.

Υμνοῦσι, γενεαὶ γενεῶν σε πανύμνητε· τὸν ὑπερύμνητον Λόγον, τοῦ Θεοῦ γὰρ ἔτεκες ὑπὲρ λόγον· ὃν δοξάζει, καὶ βροτῶν καὶ Ἀγγέλων τὰ τάγματα. **Ὁ Εἰρμός.**

• Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ
• Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου
• κεικαθαρμένη, τῷ δι' οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
• σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ωφθης μέγας ἥλιος, τῇ οἴκουμένη, διδαγμάτων λάμπησι, καὶ θαυμασίων φοβερῶν, φωταγωγῶν τοὺς τιμῶντάς σε, Βαρθολομαῖε, Κυρίου Ἀπόστολε.

Ἔτερον τοῦ Ἁγίου Τίτου.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τοῦ Παύλου δειχθεὶς, συνόμιλος Ἀπόστολε, σὺν τούτῳ ἡμῖν, τὸν λόγον προκατήγγειλας, τῆς ἐνθέου χάριτος, μυστολέκτα Τίτε μακάριε· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Μὴ παύσῃ πρεσβεύων ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν ἐπὶ γῆς ὀφθέντα Σωτῆρα καταγγείλας ἐν κόσμῳ, τῆς αὐτοῦ ἀψευδοῦς Θεότητος ἐχρημάτισας φίλος οἰκεῖος καὶ κληρονόμος· ὅθεν πίστει προσπίπτων, σὲ ἱκετεύω, ὅπως ταῖς σαῖς ἱεσῖαις παράσχῃς μοι ἄφεσιν, διώκων τὴν ἀχλυώδη τῆς ψυχῆς μου σκοτόμαιναν ἐνδοξε, τοῦ ἐπαξίως ὑμῆσαι σε, καὶ βοᾶν σοι ἀπαύστως Ἀπόστολε· Μὴ παύσῃ πρεσβεύων ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Ἡ ΚΕ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς ἐπανόδου τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Βαρθολομαίου.

Στίχοι.

Ἴνα τρυγῶμεν ἄφθονον πιστοὶ χάριν,
Βαρθολομαῖος εὐρέθη κεικρυμένος.

Σὸν νέκυν εἰκάδι Βαρθολομαῖε ἐφεῦρον πέμπτη.

Ως θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ! (Ψαλμ. ξζ'. 35) εὐκαιρόν ἐστι καί μοι νῦν ἀναβοῆσαι, διηγήσασθαι προαιρουμένῳ ἐξαίσιόν τι καὶ φρικῶδες τερατούργημα. Ὁ γὰρ Ἅγιος Ἀπόστολος Βαρθολομαῖος, ἐν διαφόροις τόποις τὸ τοῦ Κυρίου ὄνομα φανερόν τοῖς ἀνθρώποις ἀνακηρύξας, σταυροῦται ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀρμενίᾳ τῆς Ἀνατολῆς. Τούτου δὲ καταθέντες ἐν λάρνακι λιθίνῃ οἱ ἐν τῷ τέλει αὐτοῦ πιστοὶ εὐρεθέντες, ἀπέδεντο ἐν Ἀλβανουπόλει. Ὡς δὲ ἡ λάρναξ ἐκείνη ἀενάως τὰς ἰάσεις βλυστάνουσα ἦν, προσέτρεχον οἱ λαοὶ, καὶ ἀπηλλάσσοντο τῶν ἐνοχλούντων παθῶν.

Ταῦτα οὖν βλέποντες οἱ τοῦ διαβόλου ὑπουργοί, ἐμαίνοντο κατὰ τῆς λάρνακος ἐκείνης· καὶ σκεψάμενοί ποτε, ἀπέρριψαν ταύτην, συνέχουσαν καὶ τὸ ἅγιον σῶμα τοῦ Ἀποστόλου, ἐν τῇ θαλάσῃ, σὺν ἑτέραις λάρναξιν Ἁγίων Μαρτύρων τέσσαρσι. Τούτο δὲ ὅλον γέγονεν, ἵνα καὶ ἡ τῶσαυτή θαλάσσα, ἦν διηλθον, ἀγιασθῆ δι' αὐτῶν, καὶ οἱ τόποι, καθ' οὓς ἡ θεία χάρις αὐτοῦ διεμέρισεν, εὐλογηθῶσι, καὶ ὁ Θεὸς θαυμασθῆ ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ, κατὰ τὸ γεγραμμένον.

Τοὺς γὰρ μεγάλους τοῦ Πόντου ὑποπλεύσας κόλπους ὁ Ἀπόστολος, καὶ τὰ στενὰ τοῦ Ἑλλησπόντου παραδραμῶν βάθη, τὸ Αἰγαῖόν τε καὶ τὸ τοῦ Ἀδρίου κατέλαβε πέλαγος, καὶ τὴν τῶν Σικελῶν περιφανῆ τε καὶ μεγίστην ἐν εὐωνύμοις καταλιπὼν νῆσον, ἔχων συνεπομένους αὐτῷ καὶ τὲς ἐν ταῖς ἑτέραις λάρναξι καλλινίκους Μάρτυρας, Παππιανόν, Λουκιανόν, Γρηγόριον, καὶ Ἀκάκιον, νήσῳ τῇ οὕτω καλουμένῃ Λιπάρει, προσωρμίσθη. Ὡς θαυμάσια τὰ ἔργα σου Κύριε! καὶ τίς λόγος ἐξαρκέσει πρὸς ὕμνον τῶν θαυμασίων σου;

Καὶ οἱ μὲν καλλινίκοι Μάρτυρες, οἵατινα Βασιλέα, ἐν ᾧ ἂν ἡρετίσατο διαναπαύσασθαι, τὸν μέγαν καταλιπόντες Ἀπόστολον, αὐτίκα ἀνθυπενόστησαν, ἐνθα ἂν ἕκαστον ἡ θεία κατασκηνώσαι εὐδόκησε πρόνοια· Παππιανόν μὲν εἰς Ἀμιλαν πόλιν Σικελίας, Λουκιανόν, δὲ ἐν Μεσσήνῃ, Γρηγόριον ἐν Κολίμῃ πόλει Καλαβρίας, καὶ Ἀκάκιον εἰς Ἀσκάλους, πόλιν οὕτω καλουμένην. Τότε Ἀγάθωνι, τῷ τὴν Ἐπισκοπὴν Λιπάρεως εὐθύνοντι, ὁ θείος ἑαυτὸν καταμηνύει Ἀπόστολος· καὶ παρευθὺς ὁ Ἐπίσκοπος σπεύσας, τὸ μέγα καὶ φρικῶδες ὡς εἶδε τεράστιον, θάμβους πλησθεὶς, « Πόθεν σοι οὗτος, ὦ Λίπαρις, ἀπεφθέγγετο, ὁ πολὺς προσεγένετο πλοῦτος; οὕτως ἐμεγαλύνθη ὑπερβαλλόντως καὶ ἐδοξάσθη. Χόρευσον, σκίρτησον, ὑπόδεξαι χερσὶν οἰκείαις, καὶ βόησον πρὸς αὐτόν· Καλῶς παραγέγονας ὁ τοῦ Κυρίου Ἀπόστολος ». Ταῦτα καὶ ἕτερα οὐκ ὀλίγα ὁ Ἐπίσκοπος εἰπὼν, καὶ ἐγκωμιάσας τὸν τε Ἀπόστολον καὶ τὴν νῆσον, κατέπαυσε τὸν λόγον.

Ἐπεὶ δὲ εἶδει τὴν θείαν ἀποκαταστῆναι λάρνακα καὶ ἐν τόπῳ ἐπισήμῳ, ἐν ᾧ καὶ θείος σηκὸς ἐμελλεν ἀνεγείρεσθαι εἰς δόξαν τοῦ πανευφήμου Ἀποστόλου, οἱ μὲν ἔλκοντες αὐτήν, πολλοὶ, ὑπήκουε δὲ οὐδαμῶς, οὐδὲ ἐκινεῖτο ἡ λάρναξ· ἕως ἀποκαλύψει θεία ὁ μακάριος Ἀγάθων, ζευγὸς ἀγαγὼν δαμάλεων, καὶ λεπτοῖς ἀποδήσας καλωδίσις, τὴν παμμεγέθη ἐκείνην λάρνακα, τῇ τοῦ ἐνοικούντος δυναμεί, εὐκόλως εἴλκυσεν ὅπου τὸ τοῦ Ἀποστόλου ὑπῆρξε θέλημα. Θαῦμα δέ τι θαύμασι συνείπετο μέγιστον, καὶ πολλοῖς ἴσως τῶν ἀμυήτων τῶν θείων τερατουργιῶν ἀπιστον. Νησιδίον γὰρ, Βουλκάνος μὲν λατινιστί, Πυρπνόον δὲ ἑλληνιστί ὀνομαζόμενον, καὶ πηγὴν ἔχον νυκτὸς καὶ ἡμέρας ἀναβράζουσαν, ὡς μόνον τὴν τοῦ Ἀποστόλου παρρησίαν ἦσθετο, ἐπειδὴ τῇ ἐγγύτητι

τὴν Λίπαριν κατέβλαπτε, Δεῖα δυνάμει εὐθέως ἀποσπῶν, ἑπτὰ σταδίους μακρὰν ὄχετο, τοῦ παρασυρμού, ὡς περ ποταμίου ρεύματος, μέχρι τῆς σήμερον τὸ θαῦμα ἀνακηρύττοντος. Ὡ παραδόξων θαυμάτων! ὦ ὑπερβαλλόντων τερατουργημάτων! Ποῦ τοιαῦτα ἐν πάσῃ τῇ ὑφ' ἡλίου διέγνωσται; Ἐπειδὴ δὲ ἀνήγειρε καὶ περικαλλῆ ναὸν ὁ Ἐπίσκοπος τῷ Ἀποστόλῳ, καὶ ἐν αὐτῷ, ὡς πολύτιμον θησαυρὸν, τὸ μακάριον ἐκεῖνο καὶ σεβάσιμον κατέθετο Λείψανον σὺν τῇ λάρινακι, τίς δύναται ἐξειπεῖν τὰ ἐκεῖσε ὁσημέραι γινόμενα θαύματα;

Ἐτῶν οὖν πλείστων παραδραμόντων, ἐν ἐσχάτοις καιροῖς, ἐν ταῖς ἡμέραις Θεοφίλου τοῦ Βασιλέως, τοῦ φρουρίου, ἐν ᾧ ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος κατέκειτο, διὰ τὸ πληθύνειν τὰς ἀνομίας ἡμῶν, ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν συλληφθέντος, καὶ πάσης τῆς νήσου Λιπάρεως ἀοικήτου διαμεινάσης, ὁ τῆς πόλεως Βενένδου Ἄρχων, τὰ ἀποστολικά θαύματα ἀναμαθῶν, πίστει ζεύσῃ πρὸς τὸν Ἅγιον κινήσας, ἐκ τῆς Ἀμαλφινῶν πόλεως ἀνδρας τινὰς ναυσιπόρους προσκαλεσάμενος, καὶ τούτοις χρήματα ἱκανὰ δοῦναι ἐπαγγελάμενος, ἠξίωσεν ἀπελθεῖν, καὶ τὸν πολύτιμον ἐκεῖνον πρὸς αὐτὸν ἀνακομίσει θησαυρὸν· ὃ καὶ ἐγένετο. Ὁ γοῦν ῥηθεὶς Ἄρχων, ἐκ πολλῆς διαστάσεως τῆς θαλάσσης ὦν, τόν τε τὸν τρόπον Ἐπίσκοπον, καὶ πολλοὺς ἄλλους τοῦ τε Κλήρου καὶ τοῦ πλείστου λαοῦ συγκινήσας, πρὸς ὑπαντήν ἐξῆλθε τοῦ Ἀποστόλου· οὗ τὸ Ἅγιον Λείψανον ἐν τῇ πόλει Βενένδου ἀγαγὼν, ἐν σεβασμίῳ τόπῳ κατέθετο. Ἐνθα καὶ ἰάσεις ἐπιτελῶν ὁ μέγας Ἀπόστολος πᾶσι ταῖς ἐκεῖσε ἐδείκνυτο, εἰς δόξαν τοῦ ὑπεραγάθου Θεοῦ ἡμῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Τίτου, Ἐπισκόπου Γορτύνης τῆς κατὰ Κρήτην, μαθητοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου.

Στίχ. Ἰτω παρ' ἡμῶν καὶ Τίτω βραχὺς τίτλος, τούτου τελευταίαν τὴν ἐν εἰρήνῃ φέρων.

Οὐράνιον δάπεδον λάχες εἰκάδι Τίτ' ἐνὶ πέμπτῃ.

Τίτος ὁ μακάριος ἐκ Μίνως τοῦ Βασιλέως Κρήτης εἴλκε τὸ γένος, ὡς φησι Ζηνᾶς ὁ Νομικός, ὁ τὸν βίον αὐτοῦ συγγραψάμενος, οὗ μέμνηται ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος. Οὗτος οὖν ὁ μακάριος Τίτος, ἐν ἀρχῇ τοῦ βίου πολλὴν ἐπιδειξάμενος σπουδὴν εἰς τὴν παρά ταῖς Ἑλλησι θαυμαζομένην παιδείαν, ἤδη εἰκοσαετῆς γεγονώς, ἀκούει φωνῆς ἀνωθεν ἐνεχθείσης αὐτῷ· Τίτε, λεγούσης, δεῖ σε ἐντεῦθεν ἐκδημῆσαι, καὶ τὴν ψυχὴν σου σῶσαι· οὐ γὰρ ὀνήσει σε ἡ παιδεία αὕτη. Ἐτι δὲ βουλόμενος τῆς αὐτῆς ἀκοῦσαι φωνῆς (ἡδεὶ γὰρ τὰς ἐκ τῶν ἀγαλμάτων διὰ φωνῆς, διδεδεμένας πλάνας)· ἐπισχὼν ἔτι χρόνον μικρὸν, προεστάχθη δὲ ὀράματος τὴν τῶν Ἑβραίων βίβλον ἀναγνῶναι· καὶ λαβὼν τὴν τοῦ Ἡσαίου βίβλον, εὔρε ταύτην τὴν περικοπὴν· Ἐγκαινίζεσθε πρὸς με νῆσοι πολλαί, Ἰσραὴλ σώζεται ὑπὸ Κυρίου σωτηρίαν αἰώνιον (Ἠσ. μ. 16).

Ὁ οὖν Ἀνθύπατος Κρήτης, ὁ καὶ Δεῖος τοῦ Ἁγίου Τίτου, ἀκούσας τὴν τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ σωτήριον γέννησιν, καὶ τὰς θαυματουργίας, ἃς ἐν Ἱεροσολύμοις καὶ ἑτέροις τόποις ἐποίει, συμβούλους τοὺς πρώτους τῶν ἐν Κρήτῃ λαβὼν, ἀπέστειλε Τίτον ἐν Ἱεροσολύμοις, ὡς ἱκανὸν ἄντα ἀκοῦσαί τε, καὶ εἰπεῖν, καὶ ἀγγεῖλαι τὰ ἀκουσθέντα. Ὁ δὲ, παραγενόμενος, καὶ σεβασάμενος, καὶ προσκυνήσας τὸν Δεσπότην Χριστὸν, διέμεινεν ἐν Ἱεροσολύμοις, καὶ τῶν θαυμάτων τοῦ Χριστοῦ γέγονε θαύτης. Εἶδε δὲ καὶ

τὰ σωτήρια Πάθη αὐτοῦ, καὶ τὴν Ταφὴν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν, καὶ τὴν Δεῖαν Ἀνάληψιν, καὶ τὴν τοῦ Παναγίου Πνεύματος εἰς τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους ἐπιδημίαν καὶ καθόδον, καὶ πιστεύσας, συνηριθμήθη τοῖς ἑκατὸν εἴκοσι, καὶ τοῖς τρισχιλίοις, τοῖς πιστεύσασιν τῷ Κυρίῳ διὰ τῆς τοῦ Κορυφαίου Πέτρου διδασκαλίας. Εἶτα χειροτονεῖται, καὶ ἀποστέλλεται μετὰ Παύλου διδάσκειν καὶ κηρύττειν τὰ Εὐαγγέλιον.

Παραγίνεται οὖν μετ' αὐτοῦ εἰς Ἀντιόχειαν, καὶ εἰς Σελεύκειαν, καὶ Κύπρον, καὶ Σαλαμίνα, καὶ Πάφον. Καθεῖθεν εἰς Πέργην τῆς Παμφυλίας, καὶ εἰς Ἀντιόχειαν τῆς Πισιδείας, καὶ εἰς τὸ Ἰκόνιον, εἰς τὸν Ὀνησιφόρου οἶκον. Εἶτα εἰς Λύστραν, καὶ Δέρβην, πανταχοῦ σὺν τῷ Ἀποστόλῳ Παύλῳ τὸν τοῦ Θεοῦ λόγον κηρύττων. Ρουστίλου δὲ, τοῦ ἐπ' ἀδελφῇ γαμβροῦ ὑπάρχοντος Τίτῳ, δευτέρου ἀνύοντος χρόνον εἰς τὴν τῆς Κρήτης ἀρχὴν, παρεγένοντο ἐν αὐτῇ Παῦλος καὶ Τίτος, ἐνθα Ἐκκλησίαν ἐδείμαντο. Ἐξελθόντες δὲ ἐκ τῆς Κρήτης, ἦλθον εἰς τὴν Ἀσίαν· καθεῖθεν συνεκδημῆ τῷ Παύλῳ μέχρι τῆς ἐν Ρώμῃ αὐτοῦ ὑπὸ Νέρωνος ἀναιρέσεως.

Τὸ δὲ ἐντεῦθεν, ὑπέστρεψεν εἰς Κρήτην, καθεῖσε ἐπισκόπους καταστήσας καὶ πρεσβυτέρους, καὶ ἐν αὐτῇ ἀποστολικῶς διαπρέψας, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ. Ὁ δὲ σύμπασι τῆς ζωῆς αὐτοῦ χρόνος γέγονεν ἔτη τέσσαρα καὶ ἐννεμήκοντα· ἦν γὰρ ἐτῶν εἴκοσι, ὅτε ἐκ Κρήτης παρεγένετο εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ἕως τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐτέλεσεν ἕνα ἐνιαυτὸν, καὶ διέτριψεν ἑτέρους δέκα, καὶ χειροτονηθεὶς Ἀπόστολος ὑπὸ τῶν κορυφαίων Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, διήνυσεν κηρύττων τὸ Εὐαγγέλιον ἔτη δέκα καὶ ὀκτώ· καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς νήσοις, ἔτη ἕξ· καὶ ἐν τῇ πατρίδι ἔτη λθ'. ἐκ δὲ τούτων ἐτῶν εἰρημένων ἐτῶν ἀριθμὸς συγκεφαλαιούται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν Μηνᾶ, Ἐπιφανίου, Γενναδίου, καὶ Ἰωάννου, Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Ὁ κόσμος ἐκλέλοιπε τῆς Ἐκκλησίας· Μηνᾶς γὰρ ἐκλέλοιπεν ἐκ τῶν ἐνθάδε.

Σπάσας τελευτῆς Ἐπιφανίος μέθυ, Κεῖται τραπεῖς εἰς ὕπνον εὐθύς τῷ κάρῳ.

Ἐπιφανίῳ, Γενναδίῳ παιμέσι Χριστοῦ, Ἰωάννη τε ὕμνον προσφέρω.

Ὁ μακάριος Μηνᾶς, κατὰ τοὺς χρόνους Ἰουστινιανῶν τοῦ Βασιλέως, Πρεσβύτερος ἦν τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἁγίας Ἐκκλησίας. Προεβλήθη δὲ Ἀρχιεπίσκοπος ὑπὸ Ἀγαπητοῦ Πάπα Ρώμης, ἀνελθόντος ἐν Κωνσταντινουπόλει· ὃς, ἄνθιμον τὸν αἰρετικόν, τὸν ἐκ Τραπεζοῦντος εἰς Κωνσταντινούπολιν ὑπὸ τῶν αἰρετικῶν μετατεθέντα, καθηρηκῶς, τὸν μακάριον χειροτόνηκε Μηνᾶν. Καλῶς οὖν αὐτὸς ἰθύνας τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τὸ τούτου ποιμνιον ἐπαυξήσας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε. Συνεορτάζονται δὲ καὶ οἱ προρρηθέντες Ἅγιοι Πατέρες.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἁγ. Βαρθολ. Ὠδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν· Μωρανθεῖσαν τῇ κακίᾳ Παναοῖδιμε, τὴν ἀνθρωπότητα, νοστήμῳ ἄλατι, ἰάσω τῶν

λόγων σου, καὶ ψάλλειν ἔπεισας· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Οὐρανὸς ὡς ὑψηλότατος γενόμενος, δόξαν Θεοῦ νοητῶς, ὑψηλοτάτῃ φωνῇ, κηρύττεις ὡς ἐνθεος, Μάρκαρ Ἀπόστολος, ᾧ κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἰφαντὸν τῆς θείας χάριτος ἱμάτιον, Μάρκαρ ἐνέδυσας, τοὺς γυμνωθέντας τὸ πρὶν, κακία τοῦ ὄφους, καὶ ψάλλειν ἔπεισας· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ. Θεοτοκίον.

Προστασίαν σε καὶ τεῖχος καὶ ἀντίληψιν, καταπλουτήσαντες, Θεογεννητορ ἀγνή, οἱ δοῦλοί σου πάντοτε, πίστει βρωμέν σοι· Χαῖρε γέφυρα, ἢ πρὸς Θεὸν μετὰγούσα, τοὺς ἐκ γῆς εὐλογημένη.

Τοῦ Ἁγίου Τίτου· Ὁ διασώσας ἐν πυρί.

Μίαν Θεότητα ὑμνεῖν, μίαν κυριότητα σέβειν, Τίτος διδάσκων τοὺς βροτοὺς, πολυθέου μανίας ἀπήλλαξεν, εὐσεβῶς ἀνακράζοντας· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Νενεκρωμένη τῇ ψυχῇ, ἀψυχον οἱ σέβοντες ὕλην, τὸν νεκρωθέντα δι' ἡμᾶς, ζωοδότην Θεὸν κατενόησαν, ὑπὸ σοῦ παιδευόμενοι, Μαθητὰ καὶ μυστολέκτα τῶν ἀπορρήτων.

Ως ἀληθείας ὑπουργὸς, ψεύδους καθαιρέτης ἐφάνης· καὶ ὡς τοῦ Παύλου μαθητῆς, διωγμοὺς καὶ κινδύνους ὑπέμεινας, σὺν αὐτῷ μελπῶν Ἐνδοξε· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ. Θεοτοκίον.

Πεποικιλμένη ἀρεταῖς, τῆ Παμβασιλέως παρέστῃς, ἐκ δεξιῶν τῆ ἐκ τῶν σῶν, σαρκωθέντος αἱμάτων Ἀνύμφευτε, ἐκτενῶς ἱνετεύουσα, λυτρωθῆναι ἀπὸ πάσης ἡμᾶς ἀνάγκης.

Τοῦ Ἁγ. Βαρθολ. Ὁδὴ ἡ Παῖδας εὐαγεῖς.

Ρεῖθροις προσκλυζόμενος ἐνθέοις, Ἐδέμ ποταμὸς ὡς ἐκπεπόρευσαι, ἄρδων τὴν ὑψηλὸν, ταῖς διδασκαλίαις σου, καὶ τὰ τῆς πλάνης ὕδατα, ξηραίνων χάριτι, καὶ κρᾶζων· Τὸν Σωτῆρα ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ο Λόγος ὡς θείον θεολόγον, τὰ λόγου ἐπέκεινα μύησας σε, βέλος ὡς σωτήριον, κόσμῳ ἐξαπέστειλε, κατατιτρώσκων σύστημα, δυσμενὲς Ἐνδοξε, καὶ σώζων τοὺς πιστῶς μελωδοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντας, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σταλάζον ὡς ὄρος ἀνεφάνης, τὸν θείον γλυκασμὸν Ἀξιοθαύμαστε, θάλασσαν διέσχισ-

σας, τρίβον μετὰ θάνατον, ταῖς θείαις δυνάμεσι προσπεραιούμενος, τὰ ταύτης ἀποντίστως πελάγη, σὲ δορυφορούντων, γενναίων Ἀθλοφόρων. Θεοτοκίον.

Τοὺς νόμους τῆς φύσεως λαθοῦσα, καὶ τίκεις καὶ μένεις ἀειπάρθενος· Λόγον γὰρ ἐκύησας, ἄνθρωπον γενόμενον, ὑπερβολῇ χρηστότητος, ᾧ πάντες κρᾶζομεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἁγίου Τίτου· Ὁ αὐτὸς Εἰρμός.

Ρανίσιν αἱμάτων σου ἐσθέσθη, τὸ πῦρ τῆς ἀπάτης τὸ ἀλλότριον· νόσοι ἐδιώχθησαν, δαίμονες ἠλάθησαν, τῇ πρὸς Θεὸν δεήσει σου, Τίτε Ἀπόστολε· διό σε ὡς θειάποντα θείον, τοῦ παμβασιλέως Χριστοῦ ἀνευφημοῦμεν.

Οσμός τῷ Θεῷ ἱερωμένος, καὶ θείαις ἠγλαῖσμένος Τίτε χάρισι, Λόγον τὸν σωτήριον, πᾶσι διετράνωσας, τὸν ἀλογίας πάνσοφε, ἡμᾶς ῥυσάμενον, τοὺς πίστει ἀληθεῖ εὐλογητάς, καὶ ὑπερυψοῦντας αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Φωτὸς καθαρῶτατον δοχεῖον, ἐγένου καταφωτίσας τὴν ὑψηλὸν, θείοις ἀμαρύγμασι, Τίτε ἀξιάγαστε· καὶ ἀμαυρώσας ἐνστασιν, παρανομούντων ἐχθρῶν, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε ἐβόας, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τῆς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ρομφαία ἢ πάλαι στρεφομένη, τὰ νῶτα Παρθένε νῦν μοι δίδωσι, Λόγον ὅτι ἔτεκες, σάρκα περικείμενον, καὶ ἐν δυσὶ ταῖς φύσεσι κατανοούμενον· ὃν τρέμουσιν Ἀγγέλων αἱ τάξεις, καὶ δοξολογοῦσι βροτοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

• **Π**αῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος
• τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυ-
• πούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμέ-
• νην ἅπασαν, ἀγείρει ψάλλουσαν· Τὸν Κύ-
• ριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς
• πάντα τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἁγ. Βαρθολ. Ὁδὴ θ'. Ἄπας γηγενής.

Αγεί εὐορτήν, τῇ μηνίμῃ σου σήμερον, τῶν Ἀποστόλων χορὸς, Μάρτυρες ἀγάλλονται, καὶ τῶν Δικαίων πάντων τὰ πνεύματα· οἱ δὲ πισοὶ τοῖς ὕμνοις σε καταγεραίρομεν, καὶ βρωμέν· Πάσης ἡμᾶς θλίψεως, Μαθητὰ τοῦ Χριστοῦ ἀπολύτρωσαι.

Τὸ διὰ Σταυροῦ, μακάριον Ἐνδοξε τέλος δεξάμενος, σύμμορφος γεγένησαι, τῶν παθημάτων τοῦ Διδασκαλοῦ σου, καὶ κοινωνὸς λαμπρότητος, καὶ θείας δόξης αἰεὶ, σὺν Ἀγγέ-

λοις τούτω παριστάμενος, καὶ ἀρρήτου φωτὸς ἀξιούμενος.

Ἡ πλησιφαῆς, καὶ εὐσημος μνήμη σου, ἡμῖν ἐπέλαμψεν, ἅπαντας φωτίζουσα, Χριστοῦ αὐτόπτα Βαρθολομαῖε σοφέ· ἐν ἧ παρακαλουμέν σε, μνήσθητι πάντων ἡμῶν, ἐναντίας πάσης περιζάσεως, ταῖς εὐχαῖς σε ἡμᾶς ἐκλυτρούμενος.

Θεοτοκίον.

Νέκρωσον ἡμῶν, σαρκὸς τὰ φρονήματα, Θεοκυῆτορ ἀγνή· στήσον τῶν παθῶν ἡμῶν, τὴν καταιγίδα, παῦσον τὸν κλύδωνα, καὶ λογισμοῖς ὀχύρωσον ἐνθέοις ἄχραντε, τὰς καρδίας πίστει τῶν τιμώντων σε, προστασία ἡμῶν ἀκαταίσχυντε.

Τοῦ Ἁγίου Τίτου. Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ὁλὴν σε τὴν πρὸς τὸν Λυτρωτὴν ἀγάμενος, καὶ ἀγάπην καὶ πεποίθησιν, ἔλκει συνέκδημον ὁ Παῦλος, σὺν σοὶ τὸ ἱερόν Εὐαγγέλιον, τοῖς ἔθνεσι κηρύττων Ἀπόστολε· ὅθεν σὺν τούτῳ σε γεραίρομεν.

Νόσους ἐκδιώκεις τῶν πιστῶν, δαιμόνια, ἀπελαύνεις θεία χάριτι, Κρήτης ὁ μέγας πολιοῦχος, πρωτόθρονός τε ταύτης ὁ ἔνθεος, φωστήρ ὁ διαυγής καὶ οὐράνιος, Τίτε θεόφρον ἀξιάγαστε.

Ὁς ἥλιος ἔλαμψεν ἡμῖν ἡ μνήμη σε, φρυκτωρίαις ταῖς τοῦ Πνεύματος, ὅλη φαιδρῶς ὠραισμένη, τὰ νέφη τῶν παθῶν ἐκδιώκουσα· ἦν πίστει τοὺς τελούντας διάσωζε, Τίτε παμμάκαρ ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Σειραῖς τῶν πταισμάτων μου Ἀγνή διάλυσον, μεσιτεία σου πανάμωμε· λύσον τὸ σκότος τῆς ψυχῆς μου· τὸν σάλον τῶν παθῶν μου κατεύνασον· τοὺς μάτην πολεμοῦντάς με σύντριψον· σῶσόν με σῶσον Ἀειπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν
» κατάραν εἰσῳκίσαστο· σὺ δὲ Παρθένε
» Θεοτόκε, τῷ τῆς κυφορίας βλαστήματι, τῷ
» κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνθησας· ὅθεν σε πάν-
» τες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Τὴν ἱεράν κατάθεσιν, τοῦ σεπτοῦ σου Λειψάνου, Βαρθολομαῖε πάνσοφε, ἐορτάζοντες πόθῳ, ἀνευφημοῦμέν σε πίστει· ἐξ Ἐώας γὰρ μάκαρ, πρὸς νῆσον τῆς Λιπάρεως, παραδόξως ἐκπλεύσας, ταῖς θαυμασταῖς, σοῦ πορείαις ἄπασαν τὴν Ἑσπέραν, ἐφώτισας Ἀπόστολε, τοῦ Χριστοῦ θεοκήρυξ.

Τοῦ Ἁγίου Τίτου, ὁμοιον.

Μύστα τῆς θείας χάριτος, καὶ Ἀπόστολε Τίτε, σὺν Παύλῳ τῷ θεόφρονι, πρέσβευε τῇ Τριάδι, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ ἡμῖν τοῖς τελούσι, τὴν παναγίαν μνήμην σου, καὶ σὲ πόθῳ τιμῶσι, τῶν δυσχερῶν, καὶ πταισμάτων λύσιν καὶ σωτηρίαν, καὶ δόξαν καὶ λαμπρότητα, οὐρανῶν Βασιλείας.

Θεοτοκίον.

Σὺν ἀσωμάτοις τάξεσι, σὺν Μαρτύρων χορείαις, σὺν Ἀποστόλων τάγμασι, σὺν Προφήταις καὶ πᾶσι, Δικαίοις ὡς Θεομήτορ, ἀνυμνοῦμέν σε Κόρη· καὶ γὰρ Θεὸν ἐγέννησας, τὸν ἀρρήτῳ σοφία, διὰ Σταυροῦ, καθελόντα Ἀἰδοῦ τὴν τυραννίδα, καὶ σώσαντα πανύμνητε, ἅπαν βρότειον γένος.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ' καὶ ψαλλόμεν Στιχηρὰ προσόμοια τέσσαρα.

Ἦχος δ'. Ἔδωκας σημείωσιν.

Θεῖον ἐπαφῆκέ σε, ὡς ποταμὸν παμμακάριστε, ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν, ὕδατα ξηραίνοντα, τῆς πολυθείας, ἄρδοντα τὸν κόσμον, ρεῖθροις ἐνθέων διδαχῶν, Βαρθολομαῖε καὶ κατακλύζοντα, τῆς πλάνης τὰ ζιζάνια, καὶ τῶν δεινῶν ἐξαιρούμενον, τοὺς πιστῶς πειθόμενους σοι, τοῦ Κυρίου Ἀπόστολε.

Ἡλίον καθάπερ σε, Ἀνατολῆς ἐξορμώμενον, καὶ πρὸς Δύσιν δυόμενον, πορείαις αἰδίμε, ταῖς ἐπὶ ὕδατων, σαφῶς γενομέναις, ἐπεγνωκότες οἱ πιστοὶ, τῆς παραδόξου ἐπιδημίας σου, ἀνάμνησιν ἐτήσιον, ἐπιτελοῦμεν γεραίροντες, τὰ πολλά σου θαυμάσια, τοῦ Κυρίου Ἀπόστολε.

Νεκρὸς ἐπιτύμβιος, θαλασσοπόρος γεγένησαι, ἐξ Ἐώας ὀρμώμενος, σὺν Μάρτυσι πάνσοφε, καὶ πρὸς Δύσιν φθάνων, ἄδυτε φωσφόρε, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, Βαρθολομαῖε θεομακάριστε· ἐν ἧ ἀναπαυσάμενος, πᾶσι τῶν κόπων ἀνάπαυσις, καὶ δεινῶν ἀπολύτρωσις, θαυμαστῶς ἐχρημάτισας.

Θεῖαις ἀναλάμψεσι, καταυγασθεῖς τὴν διανοίαν, ὡς ἀκτῖς συμπεπόρευσαι, ἠλίῳ φωτίζοντι, τὰ ἐσκοτισμένα, Παύλῳ θείῳ Τίτε· καὶ σὺν αὐτῷ πᾶσαν τὴν γῆν, τῆς βαθυτάτης νυκτὸς ἀπήλλαξας· διό σε μακαρίζομεν, ὡς Γεράρχην θεόληπτον, ὡς Ἀπόστολον ἐνθεον, πρεσβευτὴν ὡς θερμότατον.

Δόξα, Ἦχος πλ. α'.

Ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, ὁ συναΐδιος Λόγος τοῦ Πατρὸς, καθὼς ἐν Εὐαγγελίοις προέφη, τὰ εὐφώρα κλήματα, ὑμεῖς ἐστε πανεύφημοι

θειών, τοὺς οὐρανοὺς διασχουσῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν θρόνον τοῦ μεγάλου Βασιλέως Ἀδριανὸν τὸν ἔνδοξον γνῶριμον καταστησασῶν! Ἀλλ' ὡς ξυνωρὶς ἀγία, ὑπὲρ ἡμῶν τῷ Θεῷ ἰκετεύσατε, τῶν ἐκ πόθου τελούντων τὴν μνήμην ὑμῶν, πειρασμῶν ῥυσθῆναι καὶ πάσης θλίψεως. καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Ο ῥῶσά σε ξαυρήμενον, Χριστὲ ἢ σὲ κυήσασα, ἀνεβόα. Τί τὸ ξένον ὃ ὄρω, μυσῆριον Υἱέ μου; πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, σαρκὶ κρεμάμενος ζωῆς χορηγέ;

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Αναφαίρετον ὄλβον ἠγήσω, τὴν σωτήριον πίστιν τρισμάκαρ καταλιπὼν τὴν πατρίαν ἀσέβειαν, καὶ τῷ Δεσπότη κατ' ἴχνος ἐπόμενος, κατεπλουτίσθης ἐνθέοις χαρίσμασιν. Ἀδριανὲ ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οἱ Κανόνες τῆς Ὀικτιῆς, καὶ τῶν Ἀγίων ὃ παρῶν.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπείρῳ.

Εν τῇ νυκτί με τοῦ βίου ὑπνω δεινῷ, συσχεθέντα πράξεις, μετανοίας πρὸς τὸ φῶς, ὃ Θεὸς ἐξέγειρον εὐχαῖς, τῶν Μαρτύρων σου Χριστέ, ἵνα δοξάζω σε.

Απὸ χειλέων σταζόντων τὸν γλυκασμὸν, τῆς ἐνθέου γνώσεως, γλυκανθεὶς Ἀδριανὲ, τὸν ἰὸν ἐξήμεσας τῆς πρὶν, ἀγνωσίας ἀληθῶς θεομακάριστε.

Ανατολῆς λαμπροτέραν ἠλιακῆς, τὴν ψυχὴν ὡς ἔχουσα, τῆς ἀθλήσεως πρὸς φῶς, συνωθεῖς ὁμόζυγον τὸν σὸν, Ναταλία, γυναικῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα.

Θεοτοκίον.

Τὸν σεαυτῆς δεξαμένη Δημιουργὸν, ὡς αὐτὸς ἠθέλησεν, ἐξ ἀσπόρου σου γαστρὸς, ὑπὲρ νοῦν σαρκούμενον Ἀγνή, τῶν κτισμάτων, ἀληθῶς ἐδείχθης Δέσποινα.

Ὠδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν Ἄγιος ὡς σὺ.

Δεσμά φυγῶν εἰδωλικῆς, ματαιότητος Μάρτυς, συνεδέθης τῷ πόθῳ, τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῖς δεσμοῖς τῶν αὐτοῦ, ἀθλοφόρων, χαίρων ἐκοινώνησας.

Μοχλῶ τὰ σκέλη σιδηρῶ, συνθλαπτόμενοι πάντες, Ἀθλοφόροι Κυρίου, ἀσεβείας τὰ ὄστα, ὑπομονῆς τῷ μοχλῷ, καὶ ἀνδρείας, ὄντως συνετρίψατε.

Πυρὶ ἀγάπης θεικῆς, τὴν ψυχὴν φλεγόμενη, τοῦ συζύγου ἐξήψας, τὸν ἔρωτα εἰς Χριστὸν, τὸν πόθον τὸν τῆς σαρκὸς, Ναταλία, τέλεον μισήσασα.

Τοῦ θείου τόκου σου Ἀγνή, πᾶσαν φύσεως τάξιν, ὑπερβαίνει τὸ θάυμα. Θεὸν γὰρ ὑπερφυῶς, συνέλαβες ἐν γαστρὶ καὶ τεκοῦσα, μένεις ἀειπαρθενος.

Ὁ Εἰρμός.
 » Οὐκ ἔστιν Ἄγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεὸς μου,
 » ὃ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου
 » ἀγαθῆ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ
 » τῆς ὁμολογίας σου.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Τῶν Μαρτύρων τοῖς πόνοις περιπλακείς, καὶ ἀνδρείως τῇ πίστει καθοπλισθείς, προθύμως ἀνέθηκας, σεαυτὸν τῷ Κυρίῳ σου καὶ τοῦ ἐχθροῦ κατέβαλες, τὸ θράσος τῇ χάριτι, Ἀδριανὲ παμμακάκαρ, Χριστοῦ Μάρτυς ἔνδοξε ὅθεν Ναταλία, ἐναθλοῦντα ὄρωσα, ἐπήλειφε λόγοις σε, σωτηρίοις πανεύφημε. Διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορταζούσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ χαλεπὰ, θεράπευσον δέομαι, καὶ συγγνώμην παράσχου μοι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, ἀφρόνως ὧν ἔπραξα, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, μολύνας ὃ ἀθλιος. Οἴμοι! τί ποιήσω, ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἠνίκα οἱ Ἄγγελοι, τὴν ψυχὴν μου χωρίζουσιν, ἐκ τοῦ ἀθλίου μου σώματος; Τότε Δέσποινα βοήθειά μου γενοῦ, καὶ προστάτις θερμότατος· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὃ δοῦλός σου ἄχραντε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἢ ἀμναῖς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἀδίκως ὑψούμενον, θρηνηδοῦσα ἐκραύγαζεν· Ὁ μὲν Κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους. Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἢ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, σπλαγγνίσθητε καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεία παθήματα.

ᾠδὴ δ'. Χριστὸς μου δύναμις.

Χριστὸν οἱ Μάρτυρες, ἰσχύι τιθέμενοι, τὸ ἀνίσχυρον θράσος τῶν διωκτῶν, ὄντως κατεπάτησαν, καὶ τὰ βραβεῖα τῆς νίκης, οὐρανόθεν ἐκομίσαντο.

Οἰκείοις αἵμασι, στολὴν ἐξύφανα, σεαυτῶ ἀφθαρσίας ἀποβαλὼν, τῆς φθορᾶς τὸ ἔνδυμα· καὶ τῷ Θεῷ Ἀδριανέ, μετὰ δόξης νῦν παρίστασαι.

Γῶρσι πάντοθεν, περιρρέομενον, τῶν Ἁγίων τὸ αἷμα, μύρον Θεῶ, ὄντως προσενήνεται, τὴν σπηεδόνα τῆς πλάνης, ἐκκαθαῖρον κραταιότατα.

Δολίοις ῥήμασιν, Ἀδάμ πεπλάνηται, τῆς συζύγου· τοῖς σοῖς δὲ Ἀδριανός, πλάνης ἀπαλλάττεται, καὶ πρὸς Παραδείσον χαρᾶ, Ναταλία εἰσοικίζεται. **Θεοτοκίον.**

Ως ὄντως ἀφθειγτα, καὶ ἀκατάληπτα, τὰ τῆς σῆς Θεοτόκε θεοπρεποῦς, πέφυκε κνήσεως, τοῖς ἐπὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ, ἀειπάρθενε μυστήρια.

ᾠδὴ ε'. Τῷ θεῷ φέγγει σου ἀγαθέ.

Δεκάς διπλῆ ἢ τῶν Ἀθλητῶν, σὺν ἀπλῆ τριάδι τῷ Χριστῷ, νῦν συνδεόμενοι ἔλυσαν, δέσιν ἀσεβείας ὄντως ἀνίσχυρον, ἰσχυῖ τῆς Τριάδος οἱ γενναιότατοι.

Ηλιος ὡσπερ μέσον ἑστῶς, ἀστρων φαεινῶν Ἀδριανέ, τῶν σῶν συναθλῶν ἀπήσραψας, φέγγος εὐσεβείας, τῆς ἀσεβείας ἀχλὺν, διώξας καὶ φωτίσας κόσμου τὰ πέρατα.

Δρόσος ῥημάτων σου τῶν σεπτῶν, ἴαμα τῶν πόνων ἀληθῶς, τοῦ σοῦ συζύγου γεγένηται, ἀπογενομένων τῇ τῶν κρειττόνων στοργῇ, θεόφρον Ναταλία, Μαρτύρων σύσκηνε. **Θεοτοκίον.**

Τοὺς Θεοτόκον σὲ ἐκ ψυχῆς, Δέσποινα τοῦ κόσμου ἀγαθῆ, ὑμολογοῦντας διάσωσον· σὲ γὰρ προσασίαν ἀκαταμάχητον, κεντήμεθα, τὴν ὄντως Θεογεννήτριαν.

ᾠδὴ ς'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Χριστοῦ κυβερνώμενοι, τῇ παλάμῃ ἀβλαβῶς, τῆς ἀθείας πέλαγος, διήλθετε καὶ ὄρμῳ τῷ γαληνῷ, τῆς ἀνω λαμπρότητος, Ἀθληταὶ τοῦ Κυρίου προσωρμίσθητε.

Ως ἄνθη μυρίζουσι, τῶν ἀγώνων σου σοφέ, τὰ ὑπὲρ φύσιν ἔπαθλα· καὶ γὰρ Θεοῦ ἐδείχθης Ἀδριανέ, εὐῶδες θυμίαμα, τῷ πυρὶ τῶν βασάνων πυρπολούμενος.

Τῷ κάλλει τῆς πίστεως, ἡ ἀγία σου ψυχὴ, ὠραῖσμένη πάνσεμνε, καὶ τὸ κάλλος

ζητοῦσα ὡς ἀληθῶς, Χριστοῦ τὸ ἀμήχανον, Ναταλία τοῦ πόθου οὐ διήμαρτες.

Θεοτοκίον.

Ηπάναγνος Δέσποινα, ἡ τεκοῦσα τοῖς βροτοῖς, τὸν κυβερνήτην Κύριον, τῶν παθῶν μετὸν ἄστατον καὶ δεινόν, κατεύνασον τάραχον, καὶ γαλήνην παράσχου τῇ καρδίᾳ μου.

Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**οῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθο-

» ρῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐ-

» δίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βοῶ σοι· Ἀνά-

» γαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Γυναϊκὸς θεόφρονος, τοὺς θεῖους λόγους, ἐν καρδίᾳ θεόμενος, Ἀδριανέ Μάρτυς Χριστοῦ, ἐν ταῖς βασάνοις προσέδραμες, σὺν τῇ συζύγῳ, τὸ στέφος δεξάμενος. **Ὁ Οἶκος.**

Καιρὸς ἐπέστη τοῖς πιστοῖς, χαρμόσυνος ἡμέρα Ἀδριανοῦ τοῦ θεοῦ· ἐνθέως εὐφρανθῶμεν, ἀναβοῶντες πρὸς αὐτόν· Μάρτυς τοῦ Κυρίου, ὁ τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν σαφῶς ἀγωνισάμενος, καὶ στέφος οὐρανόθεν δεξάμενος τῆς δικαιοσύνης, ἀπὸ πάσης ἐπηρείας τοῦ ἀλλοτρίῃ ἡμᾶς ρῦσαι πάντα· ἴασίν τε ψυχῶν καὶ τῶν σωμαίων ἐξαπόστειλον ἡμῖν· καὶ τὴν κηλῖδα πᾶσαν τοῦ νοῦς ἐκκάθαρον οὐρανόθεν, σὺν τῇ συζύγῳ τὸ στέφος δεξάμενος.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΣ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀδριανοῦ καὶ Ναταλίας, καὶ τῆς συνοδίας αὐτῶν.

Στίχοι.

Ἀδριανοῦ τέμνουσι χεῖρας καὶ πόδας,
Χεῖρες πονηρῶν, ὧν φονοδρόμοι πόδες.

Ἐν τῷ βίῳ σύνευνος, ἐν δὲ τῷ πόλῳ,
Ἀδριανῷ σύσκηνος ἡ Ναταλία.

Ἀδριανὸς τμήθη χεῖρας πόδας εἰκόδι ἔκτῃ.

Ο Μάρτυς Ἀδριανός, καὶ Ναταλία ἡ αὐτοῦ γαμετή, ὑπῆρχον, ἐκ πόλεως Νικομηδείας. Ἐν τῇ δευτέρᾳ οὖν περιόδῳ τοῦ Μαξιμιανοῦ, συνελήφθησαν ἄνδρες Χριστιανοὶ τὸν ἀριθμὸν εἰκοσιτρεῖς, οἱ ἐν τοῖς σπηλαιῶσι ἐκρύπτοντο, καὶ πλείστοις αἰκισμοῖς ὑπεβλήθησαν. Τούτους ἠρώτησε, πρὸ τοῦ μαρτυρῆσαι, ὁ Ἀδριανός· Ἀντί τίνος ὑφίστασθε τὰς ἀνυποίστους ταύτας καὶ δεινὰς τιμωρίας; Αὐτῶν δὲ ἀποκριθέντων· Ἴνα κερδήσωμεν τὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἡτοιμασμένα ἀγαθὰ τοῖς ὑπὲρ αὐτοῦ πάσχουσιν, ἃ οὔτε ἀκοῆ ἀκούσαι, οὔτε λόγος δύναται παραστήσαι· εὐθὺς ὁ μακάριος Ἀδριανός, ὑπὸ τῆς θείας χάριτος κατανυγείς, τοῖς ταχυγράφοις εἶπε συντάξαι καὶ αὐτοῦ τὸ ὄνομα μετὰ τῶν Χριστιανῶν· ἠδέως γὰρ, ἔφη, συναποθανούμαι αὐτοῖς. Τῶν δὲ καὶ γραφάντων, καὶ σιδηραῖς

αὐτὸν ἀσφαλισαμένων, ὡς ἔγνω ταῦτα ἡ Ναταλία, δι' ἄλλο τι συλληφθῆναι αὐτὸν οἰηθεῖσα, καὶ γενομένη περιπαθῆς, εἶτα τὴν αἰτίαν μαθοῦσα, φαιδρὰν περιβαλομένη στολήν, ἐπὶ τὸ δεσμωτήριον ἔσπευσεν. Εἰσελθοῦσα δέ, τὰ περικείμενα κλοιά τῷ Ἀγίῳ ἠδέως κατησπάζετο· ἐμακάριζέ τε αὐτὸν τῆς προθυμίας, καὶ ἀσάλευτον πρὸς τὰς ἐπιφορὰς τῶν βασάνων μένειν παρήνει, καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ Ἀγίους παρεκάλει ὑπὲρ αὐτοῦ εὐχεσθαι.

Ἀλλὰ τότε μὲν, παραινεῖται τοῦ Μάρτυρος Ἀδριανοῦ, ἡ Ναταλία εἰς τὸν ἑαυτῆς ὑπέστρεψεν οἴνου. Μετ' ὀλίγου δέ, εἰσαγωγῆς αὐτῷ μεθ' ἡμέραν πρὸς τὸν τύραννον ἐλπίζομένης, συνταξάμενος τοῖς ἐν φρουρᾷ Ἀγίοις, καὶ μισθὸν δὲς τοῖς φυλάσσουσιν, ἀπήλλε μνηύσαι τῇ Ναταλία, ὅπως ἐπιστῆ τῇ τελειώσει αὐτοῦ. Ἡ δέ, λογισαμένη, δείσαντα αὐτὸν τὰς βασάνους, ἀπομόσασθαι τὸν Χριστὸν, καὶ τῆς φρουρᾶς ἀφεθῆναι, τὴν θύραν ἀπέκλεισε κατ' αὐτοῦ, τὴν τοῦ Χριστοῦ ἄρνησιν ὀνειδίζουσα, καὶ φιλόψυχον καὶ δειλὸν ἀποκαλοῦσα, καὶ τῆς φοβερᾶς ἀναμιμνήσκουσα ἀπειλῆς, ἣν ὁ Χριστὸς τοῖς αὐτὸν ἀθετοῦσιν ἠπέιλησε· καὶ ἑαυτὴν ἀθλίαν ἀποκαλοῦσα, ὅτι οὐδὲ ἐν ἡμέρᾳ ὄλη γαμετὴν Μάρτυρος κληθῆναι παρέμεινεν αὐτῇ, ἀλλὰ τὴν ἐλπισθεῖσαν μακαριότητα ἀθρόον ἐπαναστάσᾳ ποθεν διεδέξατο δύσκληια. Ὡς δέ ἐφ' ᾧ ἤκεν ἔγνω, μεταβαλοῦσα, τὰς τε θύρας αὐτῷ ἀνεπέτασε, καὶ προσφῶσα, περιχαρῶς κατησπάζετο· καὶ εὐθύς, ὡς εἶχε, τὴν πρὸς τὸν τύραννον μετ' αὐτοῦ ἐποιεῖτο πορείαν.

Εἰσήχθη οὖν πρὸς τὸν Βασιλέα ὁ Ἅγιος· καὶ τὸν Χριστὸν εἶναι Θεὸν ὁμολογήσας, τύπτεται ξύλοις πρηνῆς κείμενος. Ἀνατραπεῖς δέ ὑπτίος, τοσοῦτον κατὰ τῆς γαστρὸς αἰκίζεται, ὡς ὀφθῆναι καὶ τὰ ἔνδον ὑπογάστρια αὐτοῦ. Ἦν δέ, ὅτε ταῦτα ἔπασχεν, ἐτῶν εἰκοσιοκτώ. Εἶτα σὺν τοῖς λοιποῖς Ἀγίοις ἀκρωτηριάζεται, αὐτὸς πρῶτος τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας ἐκκοπεῖς, καθ' ἐν ἑκαστῷ τῆς Ναταλίας προσλαμβανομένης, καὶ ἐπὶ τῷ ἄκρωτι τιθείσης, καὶ τὸν μὲν δῆμιον δεσμένης ἐπενεγκεῖν κραταιῶς, Ἀδριανὸν δέ ὑπενεγκεῖν στερόνως, καὶ μὴ προδοῦναι δειλία τὴν ὑπὲρ Χριστοῦ ἄθλησιν.

Τελειωθέντων οὖν τῶν Ἀγίων, τῶν σωμάτων αὐτῶν μελλόντων διὰ πυρὸς δαπανᾶσθαι, ἡ Ναταλία τὴν χεῖρα τοῦ Ἀγίου Ἀδριανοῦ ἐγκολπωσαμένη, ἠκολούθει τοῖς λειψάνοις. Δεχομένη δέ τὰ ἐκ τούτων ἀποστάζοντα αἵματα, ἠλείφεν ἑαυτήν. Τοῦ δέ πυρὸς ὑπὸ ὑετοῦ ραγδαίου κατασβεσθέντος, Εὐσέβιος τις πιστὸς ὢν, τὰ τῶν Ἀγίων ἀνελάμβανεν λείψανα, καὶ ἐν ἀκατίῳ θέμενος, κομίσας ἐν Ἀργυροπόλει, πλησίον τοῦ Βυζαντίου κατέθετο, ἔνθα καὶ ἡ Ναταλία ὕστερον ἀποπλεύσασα, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέδωκε, καὶ κατετέθη πλησίον τῶν Μαρτυρικῶν λειψάνων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ συναθλήσαντες τῷ Ἀγίῳ Ἀδριανῷ ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Τέμνουσιν ἀνδρῶν εἰκοσιτριῶν ἄκρα,

Τὰ τετράκισ τοσαῦτα χεῖρας καὶ πόδας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Ἀττικίου καὶ Σισινίου· καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰβιστίωνος.

Στίχ. Συσταδιοδρομοῦσιν Ἀθληταὶ δύο,

Ξίφους δραμόντες στάδιον κουφοδράμως.

Ῥυφθεὶς ὑσώπῳ δακρύων Ἰβιστίων,

Εὐθυμος εἰς ἄδακρυον χωρεῖς χωρίον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη ἑτέρου Μάρτυρος Ἀδριανοῦ.

Στίχ. Ἀδριανὸν τμηθέντα κοσμήσει στέφος,

Ἐν τῇ μεγίστῃ τῶν στεφάνων ἡμέρᾳ.

Ὅτος ἦν ἐπὶ Λικινίου ἐν τῷ Βυζαντίῳ, υἱὸς ὑπάρχων Πρόβου τοῦ Βασιλέως, μεθ' ἑτέρου ἀδελφοῦ Δομετίου, τοῦ μετὰ Τίτον Ἐπισκόπου χρηματίσαντος Βυζαντίου. Ὁ μακάριος τοίνυν Ἀδριανὸς, ἐπιποθῶν ὑπὲρ Χριστοῦ παθεῖν, ἐλθὼν ἐν Νικομηδείᾳ, ὠνειδίσει Λικινίῳ, ὡς μάτην τὰ Ῥωμαϊκὰ στρατεύματα λυμαινομένῳ, προφάσει τῆς κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμοῦ· ὅθεν διαφόρως τιμωρηθεῖς, ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται. Ὁ δὲ τούτου ἀδελφὸς Δομετίος, ὁ Ἐπίσκοπος, τὸ ἅγιον λείψανον λαθῶν, ἐν Ἀργυροπόλει κατέθετο, ἔνθα ἦν Ἀδριανοῦ καὶ Ναταλίας τὰ λείψανα, μετὰ καὶ Στάχυος τοῦ Ἀποστόλου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Ἰωάσαφ, υἱοῦ Ἀβενῆρ τοῦ Βασιλέως.

Στίχ. Ζήλω τὰ βασίλεια Παμβασιλέως,

Ἐκησεν υἱὸς γηίνου βασιλέως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ὁσιος Τιθὸς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Οὐκ εἶχεν, οἶμαι, σάρκα Τιθὸς ὄλως.

Κἂν εἶχε, τήξας, οὐκ ἔῃ βρωσιν τάφῳ.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Ἀκαθαίρετοι ὡς πύργοι ἀνεδείχθητε, Σιών τῆς ἄνω Μάρτυρες, ἔδαφίσαντες, ἐλεπόλεις πάσας τοῦ ἐχθροῦ, μοχλῶ τῆς ἀθλήσεως ἡμῶν· διὸ τιμῶμεν εὐσεβῶς ὑμῶν τὴν μνήμην αἰεὶ.

Βοηθὸς Ἀδριανῷ ἡ Ναταλία ὡς καὶ σύμφυχος, παραὶ Θεοῦ δεδώρηται, ἀνεκλύουσα, ἔμπαρέντα τοῦτον τῷ βυθῷ, τῆς πλάνης καὶ πείθουσα βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ πολῦτιμον θησαυρίσμα τοῦ Μάρτυρος, τὴν χεῖρα θησαυρίσασα, οὐ προέδωκας, σωφροσύνης σου τὸν θησαυρὸν, συλῆσαι τοῖς σπυροῦσι Σεμνῇ, κυβερνωμένη τῇ χειρὶ τοῦ τῶν ἀπάντων Θεοῦ.

Θεοτοκίον.

Νεανίας τρεῖς ἡ κάμινος οὐκ ἔφλεξε, γέννησιν προτυποῦσα τὴν σὴν· τὸ γὰρ θεῖον πῦρ σὲ μὴ φλέξαν, ὦκησεν ἐν σοί, καὶ πάντας ἐφώτισε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὠδὴ η. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις.

Τῷ πυρὶ τῶν βασάνων ὀλοκαυτούμενοι, ἀσεβείας τὴν φλόγα πᾶσαν ἐσθέσατε, αἵμασιν ὑμῶν, Ἀθλοφόροι κραυγαῖζοντες· Σὲ ὑπερψοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οἱ κρηνοὶ τῶν αἱμάτων τῶν Ἀθλοφόρων σε, ὀπαταμοὶ ἰαμάτων κόσμῳ γεγόνασι, θάλασσαν δεινῶν, παθημάτων ξηραίνοντες· οὐς ἀνευφημοῦντες, Χριστέ σὲ εὐλογοῦμεν.

Γυναικὸς Σαυμασίας τίς οὐ θαυμάσειε, τὸ πρὸς Κύριον φίλτρον; ὅπως ἐμίσησεν, ἔρωτα σαρκὸς, καὶ τὸν σύζυγον ἔπεισε, σέβειν καὶ δοξάζειν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ε'κ φωτὸς φωτοδότην Λόγον συνέλαβες, καὶ τεκοῦσα ἀφράστως τοῦτον δεδόξασαι. Πνεῦμα γὰρ ἐν σοί, Κόρη Θεῖον ἐσκλήνωσεν· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**'κ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας· ἀπαντα γὰρ δρᾶς, Χριστέ μόνῳ τῷ βέλεσθαι. Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁδὴ 3. Θεὸν ἀνθρώποις.

Μελῶν στρεβλώσεις, δεινῶν ἐπίτασις, ξίφος οὐ πῦρ οὐ θάνατος, σαρκὸς ὁ ἐπίκτητος, τοῦ Χριστοῦ τῆς ἀγάπης χωρίσαι ὑμᾶς, ἐνδοξοὶ Ἀθλοφόροι, ὅλως οὐκ ἴσχυσεν· ὅθεν εἰς αἰῶνας, σὺν αὐτῷ αἰεὶ εὐφραίνεσθε.

Στρατὸς ἐχθροῖς πᾶσιν ἀπροσμάχητος, πόλις Θεοῦ, καὶ κατωχυρωμένον βασιλεῖον, κεκλεισμένος Παράδεισος ἄσυλος, φαλαγξ τροπαιοφόρος, δῆμος Θεόλεκτος, στύλοι Ἐκκλησίας, ἀρράγαγεῖς Μάρτυρες ὤφθητε.

Λαμπὰς Θεόφωτος, ἄστρα φαίνοντα, λύχνος ἡμῖν τὸ φῶς, τῆς εὐσεβείας πυρσεύοντες, τοῦ ἡλίου τῆς δόξης αὐγάσματα, τέκνα τῆς ἀνεσπέρου, μακαριότητος, Μάρτυρες ἐδείχθητε, Χριστοῦ σεβασμιώτατοι.

Πηγὴ ναμάτων, πλήρης τοῦ Πνεύματος, καὶ ποταμὸς ἐνθέων, χαρισμάτων πληρούμενος, καὶ κρατὴρ ἀθλήσεως, προχέων κρουνοὺς, πέλαγος σωτηρίας, Μάρτυρες ὤφθητε, ζάλης πειρασμῶν, παντοδαπῶν ἡμᾶς λυτρούμενοι.

Χοροῖς Μαρτύρων Χριστοῦ Πανεύφημε, παρεστηκὼς τῷ θρόνῳ, τῆ τῶν ὅλων δεσπότης, τοὺς τελούντας σὴν μνήμην περισώζε, πίστει καὶ προθυμίᾳ, πάντων λυτρούμενος, τῶν παρενοχλούντων, πειρασμῶν ταῖς ἐκείσεως σου.

Θεοτοκίον.

Νεκροῖς ἀνάστασις νῦν δεδώρηται, διὰ τῆς σῆς ἀφράστου, καὶ ἀρρήτου κηρύξεως, Θεοτόκε πάνσεμνε· ζωὴ γὰρ ἐν σοῦ, σάρκα περικειμένη, πᾶσιν ἐξέλαμψε, καὶ τὸ τοῦ θανάτου, ἀμειδὲς σαφῶς διέλυσε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**εὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ

» σοῦ δὲ Πάναγνε, ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις, στρατιαῖς σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλαριον.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Α'δριανὸς ὁ πάνσοφος, καὶ ἀήττητος Μάρτυς, ὡς ἀθλητῶν ἐδραῖωμα, παρ' ἡμῶν δοξαζέσθω, σὺν τῇ σεπτῇ Ναταλίᾳ· τούτοις τε συνεκλάμπει, Μαρτύρων δῆμος Ἅγιος, φαλαγξ τροπαιοφόρος· ὧν τὴν λαμπράν, ἐκτελοῦντες μνήμην τούτους ὑμνοῦμεν· καὶ γὰρ αὐτοὶ πρεσβεύουσι, τῷ Χριστῷ ὑπὲρ πάντων.

Θεοτοκίον.

Σὲ προστασίαν ἄμαχον, καὶ φρουρὰν Παναγία, καὶ σιέπη καὶ κραταίωμα, καὶ ἀπόρθητον τεῖχος, καὶ ἀρράγη σωτηρίαν, καὶ ὀχύρωμα Θεῖον, ὁ κόσμος ἅπας κέκτηται, ἐν ἀνάγκαις ποικίλαις. Ἄλλ' ὦ Θεοῦ, τοῦ παμβασιλέως Μήτηρ καὶ δούλη, σώζοις καὶ μὲ τὸν δούλόν σου, ἐκ παντῶν κινδύνων.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος πλ. δ'. Ω τοῦ παραδόξου.

Α'δριανὲ γενναϊότατε, τῆς τοῦ Δεσπότης φωνῆς, πληρωτὴς ἐχημάτισας, κοσμικὴν τερπνότητα, ἀποθέμενος ἅπασαν· καὶ τὸν Σταυρὸν ἐπ' ὤμων ἀράμενος, τῶν παθῶν τούτῃ κοινωνὸς γέγονας· ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, ὤφθης ὄντως δόκιμος· ὅθεν πιστοὶ, σήμερον γεραίρομεν, τὴν Θεῖαν μνήμην σου.

Α'δριανὲ καρτερώτατε, πελάγει τῶν αἰκισμῶν, συνεχῶς κυματούμενος, πηδαλιουχοῦσάν σε, σοῦ τὴν σύνοικον ἔσχηκας, καὶ πρὸς γαλήνης, ὄρμον ἰθύνουσαν, τῇ ἄνω πόλει προσεμβιβάζουσαν· ἐν ἧ πανεύφημε, Μάρτυς ἀυλιζόμενος, ὑπὲρ ἡμῶν, πρέσβευε δεόμεθα, τῶν εὐφημούντων σε.

Μέχρι δεσμῶν καὶ στρεβλώσεων, καὶ τῶν μελῶν ἐκκοπῆς, καρτερῶς ἀνθιστάμενοι, τὰς ψυχὰς τῷ Κτίσαντι, ἀποδόντες εἰλήφατε, τὴν αἰωνίαν ὄντως ἀνάπαυσιν, καὶ τὴν ἀγήρω μακαριότητα. Ω ἡς ἐτύχετε, Θεῖας ἀντιδόσεως παρὰ Χριστοῦ, Μάρτυρες πανένδοξοι, σεβασμιώτατοι!

Δόξα, Ἦχος β'.

Ο' πάντα προγινώσκων Κύριος, ἀρρήτῳ πραγμῆθια σε Μάρτυς, ὡς εὐκαρπον κλημὰ προσήκατο, ξίφει μαρτυρίου ποικίλως τεμνόμενον, καρτερίας δαφλοῦς ἐπιφέροντα καρπούς,

ἐξ ὧν τρέφονται πισῶν καρδίαι, τῶν εὐφημούντων σε πόθῳ, Ἀδριανὲ ἔνδοξε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου. Εἰς τὸν Στίχ. τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.
Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς συνήθες, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΚΖ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ποιμένος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Τί σε νῦν Ποιμὴν ἀνομάσωμεν; Μοναστῶν ὑπογραμμὸν, καὶ ἰαμάτων αὐτουργόν, ἐγκρατείας ταῖς πληγαῖς, πάθη μαστίξαντα ψυχῆς πολίτην, τῶν Ἀγγέλων καὶ συνόμιλον τῆς ἀνω, μητροπόλεως οἰκίτορα. τῶν ἀρετῶν ἐνδιαίτημα, τὸν τῆς ἐρήμου κοσμήτορα. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν Ποιμὴν προσφθεγξώμεθα; τῆς ἐρήμου πολιστὴν, καὶ ἡσυχίας ἐραστὴν. τῶν παθῶν ἐκμειωτὴν, καὶ μοναστῶν καθηγητὴν. πλημμύραν, διδασμάτων θείου Πνεύματος. φωστῆρα, διακρίσεως ἀκοίμητον. θαυματουργὸν ἀληθέστατον, πάθη ποικίλα ἰώμενον. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Λύχνος διακρίσεως γέγονας, καταυγάζων τὰς ψυχὰς, τῶν προσιόντων σοι πιστῶς, καὶ τὴν τρίβον τῆς ζωῆς, ὑποδεικνύς αὐτοῖς σοφέ. διό σε, ἐν αἰνέσει μακαρίζομεν, τελούντες, τὴν ἀγίαν σου πανήγυριν. Ποιμὴν Πατέρων τὸ καύχημα, τῶν Ἀσκητῶν ἐγκαλλώπισμα, ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίνι ὠμοιώθης ταλαίπωρε, πρὸς μετάνοιαν οὐδόλως, ἀνανεύουσα ψυχῆ; καὶ τὸ πῦρ μὴ δειλιῶσα, τῶν κακῶν ἐπιμονῇ; Ἀνάστα, καὶ τὴν μόνην πρὸς ἀντίληψιν, ταχεῖαν, ἐπικάλεσαι καὶ βόησον. Παρθενομήτορ δυσώπησον, τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν ἡμῶν, ῥυσθῆναί με, τῶν παγίδων τοῦ ἀλάστορος. Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Αῤῃα ἡ ἀμνάς ὡς ἐώρακεν, ἐπὶ ξύλου ἠπλωμένον, ἐκουσίως σταυρικοῦ, ἀνεβόα μητρικῶς, ὄδυρομένη ἐν κλαυθμῷ. Υἱέ μου, τί τὸ ξένον τοῦτο θέαμα; ὁ πᾶσι, τὴν ζωὴν νέμων ὡς Κύριος, πῶς θανατοῦσαι μακρόθυμε, βροτοῖς

παρέχων ἀνάστασιν; Δοξάζω σου, τὴν πολλὴν Θεέ μου συγκατάθεσιν.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Ταῖς τῶν δακρύων σου ροαῖς, τῆς ἐρήμου τὸ ἄγονον ἐγεώργησας, καὶ τοῖς ἐκ βάθους στεναγμοῖς, εἰς ἑκατὸν τοὺς πόνους ἐκαρποφόρησας. καὶ γέγονας φωστὴρ τῇ οἰκουμένη λάμπων τοῖς θαύμασι, Ποιμὴν Πατὴρ ἡμῶν Ὁσιε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών.

Θεοφάνους.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Θέρμη τοῦ Παρακλήτου, Πάτερ θαλπομένη ἡ καρδία σου, τὸν κρυμὸν τῶν δαιμόνων, καὶ παθῶν τὸν χειμῶνα διέλυσε.

Αῤῃρακι θείου φόβου, φλέξας τῶν παθῶν τὴν ὕλην γέγονας, διακρίσεως λύχνος, ἀπαθείας πυρσός τε Μακάριε.

Φέρων ἐπὶ τῶν ὠμων, Πάτερ τὸν σταυρὸν σου ἠκολέθησας, τῷ καλέσαντι πόθῳ, καὶ φωστὴρ Μοναστῶν ἐχρημάτισας. Θεοτοκίον.

Οἶλός με διασώζει, Λόγος ὁ ὑπέρθεος χρησότητι, βουληθεὶς ἐκ γαστροῦ σου, σαρκωθῆναι ἀγνή Μητροπάρθενε.

ᾠδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Στάσιν τὴν παννύχιον, σοῦ κατεπλάγησαν Ἄγγελοι. καὶ γὰρ αὐτοὺς, ἔσχεσιν συνεργούοντας, ταῖς πρὸς Θεὸν ἐντεύξεσι.

Λήμης ἀπεκάθηρας, τῆς διανοίας τὰ ὄμματα, τῆς τῶν παθῶν. ὅθεν ἐνοπτρίζη, καθαρῶς τὸν Ἄορατον.

Γαλακτι ἀσκήσεως, ὡς ἐκτραφεὶς Ποιμὴν Ὁσιε, εἰς ἀρετῶν, ὕψος ἀνηνέχθης, εἰς τελείαν ἀπάθειαν. Θεοτοκίον.

Εἰχων σε βοήθειαν, τῶν δυσμενῶν ὄρμας Ἀχραντε, οὐ δειλιῶ. ἔχων σε προστατὴν, τὰς αὐτῶν τρέπω φάλαγγας. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε. σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων. καὶ ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα, Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Παιμαινόμενος ὑπὸ Κυρίου, τούτου πρόβατον, ὠράθης πρᾶον, ἐναντίου λύκου μάκαρ τροπούμενος. καὶ ἐκτελέσας τὸν θείον ἀγῶνά σου, πρὸς τὴν οὐράνιον μάνδραν ἐσκήνωσας.

Πάτερ Ὄσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἄξιον, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θείας φύσεως οὐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας μεμύνηκεν, ὁ μετὰ τόκον Μητέρα Παρθένον σε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος. Αὐτὸν ἐκτενωῶς ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἀμίαντος ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θρασυμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνωδῶσα ἐκραύγαζεν· Οἶμοι! τέκνον μου· πῶς πάσχεις; θέλων ῥύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον, τὰς τοῦ Παρακλήτου αὐγὰς δεχόμενον, Θεοφόρε ἐχρημάτισας, καὶ δοχεῖον θείων ἀναβάσεων.

Ἀρδευόμενος δάκρυσι, δένδρον καθωράθης Πάτερ ὑψίκομον, ἐγκρατεία καλλυνόμενον, καὶ καρποῖς ἐνθέοις εὐθηνούμενον.

Γηπονήσας τὴν ἄρουραν, σοῦ τῆς διανοίας πόνοις ἀσκήσεως, ἀρετῶν στάχυν πολύφορον, καὶ θαυμάτων χάριν ἐγεώργησας.

Θεοτοκίον.

Παρθενίας κειμήλιον, καὶ τῆς ἀχωρήτου φύσεως σκηνώμα, τὴν ψυχὴν μου φωταγωγήσον, τὴν ἐσκοτισμένην Θεοσύμφευτε.

ᾠδὴ ε'. Ὁρθρίζοντες βοᾶμέν σοι.

Τὸν καύσωνα βαστάσας αἰοῖδιμε, τῆς ἡμέρας, χαρὰς κατηξίωσαι, τῆς τοῦ Κυρίου σου Ὄσιε.

Ἀσκήσεως λειμῶνι ἠδύπνοον, ἔφυς ῥόδον, ὀδμαῖς θείας γνώσεως, εὐωδιάζον τὰ πέρατα. Τὸν πρὶν μεγαλαυχία χρησάμενον, Πάτερ ὄφιν, πρὸς γῆν ἐταπεινώσας, τῇ ταπεινώσει φραξάμενος.

Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Θεοτόκε· σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

ᾠδὴ ς'. Χιτωνά μοι παράσχου.

Νεκρώσας τὰς τοῦ σώματος ὀρμαῖς, πολλοῖς ἀγωνίσμασι, ζωνὴν πρὸς ἀθάνατον, ἐξεδήμησας Ποιμὴν ἀξιάγαστε.

Ἐγκράτειαν ἀένναον καὶ εὐχὴν, ἀγάπην ἀθόλωτον, κησάμενος Ὄσιε, ἀκηλίδωτον Θεοῦ ὠφθῆς ἔσοπτρον.

Ἐρήμοις ἐν ἀβάτοις προσφοιτῶν, παθῶν ἐρημώσεως, σαυτὸν ἀπεγύμνωσας, καὶ πολίτης οὐρανῶν ἐχρημάτισας. Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη διὰ λόγου ἐν σαρκὶ, τὸν Λόγον κυήσασα, ῥῦσαι δεόμεθα, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ὁ Εἰρμός.

Χιτωνά μοι παράσχου φωτεινὸν, ὁ ἀναβαλλόμενος, φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε· Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῶν λαμπρῶν ἀγώνων σου, Ὄσιε Πάτερ, ἡ ἀγία σήμερον, ἐπέστη μνήμη τὰς ψυχὰς, τῶν εὐσεβῶν κατευφραίνουσα, Ποιμὴν θεόφρον, Πατὴρ ἡμῶν Ὄσιε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΖ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ποιμένος.

Στίχοι.

Ὡς ἐκ λύκου χαίνοντος ἠρπάγη βίου Ποιμὴν, τὸ θρέμμα τοῦ μεγίστου Ποιμένος.

Ποιμένα εἰς μέγαν ἐβδόμη εἰκάδι ὦχετο Ποιμὴν.

Οὗτος ὁ Ὄσιος Αἰγύπτιος ἦν τῷ γενεῖ· ἀναχωρήσας δὲ σὺν πᾶσι τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ, γέγονεν ἅμα αὐτοῖς Μοναχός. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτῶν, μετὰ πλείστους χρόνους, πύθω τῷ πρὸς αὐτοὺς παρεγένετο ἰδεῖν τούτους· οἱ δὲ ἐκλείσαν κατ' αὐτῆς τὰς θύσας. Ἡ δὲ κλαίουσα, ἔκραζε μετὰ οἴκτου. Προσελθὼν δὲ ὁ Ἀββᾶς Ἀνουθ, λέγει αὐτῇ· Τί κλαίεις γυναι; Ἡ δὲ, τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσασα (οὐ γὰρ ἔβλεπε τούτον, κεκλεισμένης οὐσης τῆς θύρας), ἔφη· Θελω ἰδεῖν ὑμᾶς, τέκνον. Τί γὰρ βλάβω, εἰ ἴδω ὑμᾶς; οὐκ ἐγὼ μήτηρ ὑμῶν; οὐκ εἰμί ἐν ἐσχάτῃ πολιᾷ; Καὶ ὁ Ποιμὴν· Ὄδε θέλεις ἰδεῖν ἡμᾶς, ἢ ἐν ἐκείνῳ τῷ κόσμῳ; Ἡ δὲ, συνείσα τὰ λεγόμενα, ἀνεχώρησεν.

Ἡθέλησε δὲ ποτε ὁ τῆς χώρας Ἀρχων ἰδεῖν τὸν Ἀββᾶν Ποιμένα. Κατασχὼν σὺν τὸν υἱὸν τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ ἐπ' ἐγκλήματι, ἔβαλεν ἐν εἰρκτῇ. Οὐκ ἠθέλησε δὲ ὁ γέρον ἰδεῖν τὸν Ἀρχοντα. Ἠλθε δὲ καὶ ἡ ἀδελφή αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἔδωκεν αὐτῇ ἀπόκρισιν. Ἡ δὲ κατεβῆα αὐτοῦ, λέγουσα· Ἀσπλαγχνε, ἐλέησόν με, ὅτι μουγενῆς μοι ἐστίν. Ὁ δὲ μνηύει αὐτῇ διά τινος· Ἀπελθε, ἀναχώρει τῶν ὠδε· ὁ Ποιμὴν τέκνα οὐκ ἐγέννησε. Καὶ ὁ Ἀρχων μνηύει αὐτῷ· Κἂν λέγω μόνω κέλευσον, καὶ ἀπολύω αὐτόν. Καὶ ὁ γέρον· Ἐξέτασον αὐτόν κατὰ τοὺς νόμους, καὶ εἰ ἄξιός ἐστι θανάτου, θανέτω· εἰδ' οὖν, ὡς βούλει ποίησον· καὶ ὁ Ἀρχων ὑπερθαυμάσας, ἀπέλυσε τὸν παῖδα.

Ἡρώτησέ τις αὐτὸν λέγων· Ἐὰν ἴδω τὸ ἀμάρτημα τοῦ ἀδελφοῦ μου, σκεπάσω αὐτό, καὶ περικαλύψω; Λέγει ὁ γέρον· Εἰ καλύψωμεν τοῦ ἀδελφοῦ τὸ πταίσμα, καὶ ὁ Θεὸς τὰ ἡμέτερα. Οὗτος ὁ μακάριος, πᾶσαν ἀρετὴν ἐξασκήσας, ὡς τε πάντας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Θηβαῖδι γέροντας πατέρα τοῦτον ἔχει, καὶ ὑπ' αὐτοῦ ῥυθμίζεσθαι καὶ ἐκπαιδεύεσθαι, τελευτᾷ, γέρον ὢν, καὶ πλήρης ἡμερῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Λιβερίου Πάπα Ῥώμης.

Στίχ. ὄν πλοῦτον ἀντλεῖν Λιβέριος νῦν ἔχει,
οὐρανοῖς ἦν ἐμφρόνως θησαυρίσας.

ὁ ὅτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου, ὃς τὸν μέγαν Ἀθανάσιον καὶ Παῦλον τὸν Ὁμολογητὴν συνέπραξε τοὺς οἰκείους θρόνους ἀπολαβεῖν. Διὰ ταῦτα Κωνσταντῖος, μετὰ τὴν τελευτὴν Κωνσταντος τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, μετεστείλατο αὐτὸν ἐκ Ῥώμης· καὶ ἐπιχειρήσας πείθειν αὐτὸν, καὶ τῆς κοινωνίας Ἀθανασίου ἀπέχεσθαι, καὶ τῇ καθαιρέσει αὐτοῦ ψηφισασθαι, καὶ μὴ δυνηθεῖς, ἐξώρισεν αὐτὸν ἐν τῇ Θράκῃ. Ἐν Ῥώμῃ δὲ γενόμενος ὁ Βασιλεὺς, καὶ παρὰ πάντων ἐκδιασθεῖς, ἐκέλευσε τὸν οἰκεῖον θρόνον ἀπολαβεῖν τὸν μακάριον Λιβέριον. Ἐν ᾧ γενόμενος, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ, καλῶς καὶ θεαρέστως βιώσας.

τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἀγίου Πατρὸς ἡμῶν Ὁσίου Ἐπισκόπου Κουδρουῦθης.

Στίχ. τὴν κλησιν εἰπὼν Ὅσιε τὴν σὴν μόνην,
πληρῶ θανόντι ἔπαινόν σοι τὸ χρέος.

ὁ ὅτος ὁ μακάριος, ἐν ἀσκήσει πρότερον διαπρέψας, καὶ παντοίαις ἀρεταῖς κοσμηθεῖς, ἐπὶ τὸν θρόνον τῆς Ἐπισκοπῆς Κουδρουῦθης τῆς κατὰ τὴν Ἰσπανίαν προήχθη. Σπῆλον δὲ ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἔχων, ἐν τῇ μεγάλῃ καὶ πρώτῃ Συνόδῳ παρῆν, τὴν ἀρειανικὴν λύσσαν διελέγγων καὶ ἀποκρούμενος· καὶ τὴν γενομένην κατὰ τὴν Σαρδικὴν αὐτὸς συνεκρότει, καὶ τὰ πρῶτα τοῖς τότε συνελθοῦσιν ἐκέκτετο. Οὗτος, πολλῶν καὶ ἄλλων Ἐπισκόπων ὑπὸ Κωνσταντίου τῶν οἰκείων θρόνων ἀπελαυνόμενων, διὰ τὸ μὴ καταψηφίζεσθαι τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου καθαιρέσιν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, διὰ τὸ μὴ κοινωνεῖν τῇ Ἀρείου κακοδοξίᾳ, ἐν ἐξορίᾳ παρεπέμφθη, καὶ πολλὰ δυσχερῆ καρτερήσας, ἐν αὐτῇ τὸν βίον κατέλυσε.

τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀγίου Φιλίππου βαπτίσεως τοῦ Αἰθίοπος Εὐνούχου.

Στίχ. ἄνῃρ ἐλέγχει τὴν παροιμίαν Σπαδῶν,
ευκαινεται γὰρ, καὶ πεφυκῶς Αἰθίοψ.

τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Ἀνθοῦσα ἡ Νέα, τρίχινον ράινος ἐνδυθεῖσα, καὶ εἰς φρέαρ ῥιφεῖσα, τελειοῦται. *Τῆς αὐτῆς ἡμέρ. τοῦ ἀγ. Φαν.*

Στίχ. Ὁ μαυδύας σοι πῖλος, ἡ πόρπη πέτρα·
εἴθ' ὧν ὑπῆλθες Ἀνθοῦσα βαθύ φρέαρ.
ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὁδὸν γ. Π. αἶδες Ἑβραίων.
Θεοφώρει εἰς αἰῶνας, λαμπρυνόμενος αὐλοῖς θεαυγίαις, καὶ ἡμέρας υἱὸς, καὶ φῶς τῶν ἐν τῷ σκότει, ὡς ἀληθῶς γεγένησαι, Θεοφώρει εἰς αἰῶνας.

Ἡ ῥθης πρὸς ὕψος ἀπαθείας· μετὰ σώματος Ἀγγέλους ἐμιμήσω· Παραδείσου τρυφῆς, ἐγένου κληρονόμος, ἀναβοῶν Μακάριε· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἄμπων ἀκτῖσιν ἀπαθείας, ἀπημαύρωσας δαιμόνων ἐπηρείας· καὶ τῆς τούτων πολλοῦς, κακώσεως ἐρρύσω, ἀναβοῶντας Ὅσιε· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἰδε ἦν ἔφησε Παρθένον, ἐν τῷ Πνεύματι ὁ μέγας Ἡσαΐας, ἐν γαστρὶ τὸν Θεόν, συνέλαβε καὶ τίπτει· ὧ μελωδοῦντες κρίζομεν· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὁδὸν η. Ἐν ἀναρχον Βασιλέα.

Ἀσὴ τῶν ἀγώνων τηρήσας, εἰσῆλθες ἐν χαρᾷ, εἰς ἀφθαρτον νυμφῶνα, καὶ ζῆς εἰς τὸς αἰῶνας. Ὁ ἄνεμοι ἀκαθάρτων πνευμάτων· ἐστήριχτο καὶ γὰρ, τῆς πίστεως ἐν πέτρᾳ, παμμακάρι Θεοφώρει.

Τὸ δύσμορφον τῶν παθῶν ἐξεδύσω, χιτώνιον, ἐνεδύσω δὲ Πάτερ, ὠραίαν τὴν στολὴν, τῆς θείας ἀπαθείας, Χριστῷ συμβασιλεύων.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἔντιμον καὶ ὑπέρτατον θρόνον, ὑπάρχουσαν τοῦ Θεοῦ τῆ ὑψίστη, ὑμνήσωμεν λαοὶ, τὴν ἁγίαν Παρθένον, αὐτὴν ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

τὸν ἀναρχον Βασιλέα τῆς δόξης, ὃν τρέμουσιν οὐρανῶν αἱ δυνάμεις, καὶ φρίττουσιν τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις, ὑμνεῖτε ἱερεῖς, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁδὸν θ. Ἐφριξε πᾶσα ἀνοή.

Ἐδὺς μὲν οἰᾶ περ ἀστήρ, ἀπὸ κόσμου πρὸς Χριστὸν δὲ ἀνέτειλας, τὸν νοητὸν ἀληθῶς, δικαιοσύνης Παμμακάρι ἥλιον· καὶ ὡς ἀκτῖνας τοῖς πιστοῖς, τὰς σὰς καταλέλοιπας, φωτοειδεῖς ἀρετὰς, ἐλαυνούσας τῶν ψυχῶν ἀμαυρότητα.

Τίμιος ἐναντι Θεοῦ, σοῦ ὁ θάνατος ἀοίδιμη γέγονε· καὶ γὰρ ὁσίως ἐν γῆ, ἐπολιτεύσω τούτου προστάγματα, καὶ δικαιώματα Ποιμῆν, τηρήσας ἀλώβητα· ὅθεν ἀνέτειλεν, ὡς δικαίῳ σοὶ τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον.

Ταῖς θείαις Πάτερ καλλοναῖς, ἐνηδόμενος καὶ θέσει θεούμενος, καὶ τῷ μεγάλῳ φωτι, πεφωτισμένος νῦν παριστάμενος, καὶ ἀκρατάτῳ ἐφετῷ, ἐγγίζων τρανότερον, τῶν σέ τιμώντων Ποιμῆν, καὶ τελούντων σου τὴν μνήμην μνημόνευε.

Θεοτοκίον.

Ἐπαυσας μόνῃ γυναικῶν, τὴν ἀράν τῶν πρωτοπλάστων Θεόνυμφε, τὸν ἀπερίγραπτον, σαρκὶ τεκοῦσα περιγραφόμενον· ἐκαινοτόμησας δεσμοὺς, φύσεως ἀμόλυντε· τὰ διεστῶτα τὸ πρὶν, παραδόξῳ μεσιτεῖᾳ σου ἠνώσας.

Ὁ Εἰρμός.

Ἐφριξε πᾶσα ἀνοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ· συγκατάβασιν· ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκῶν